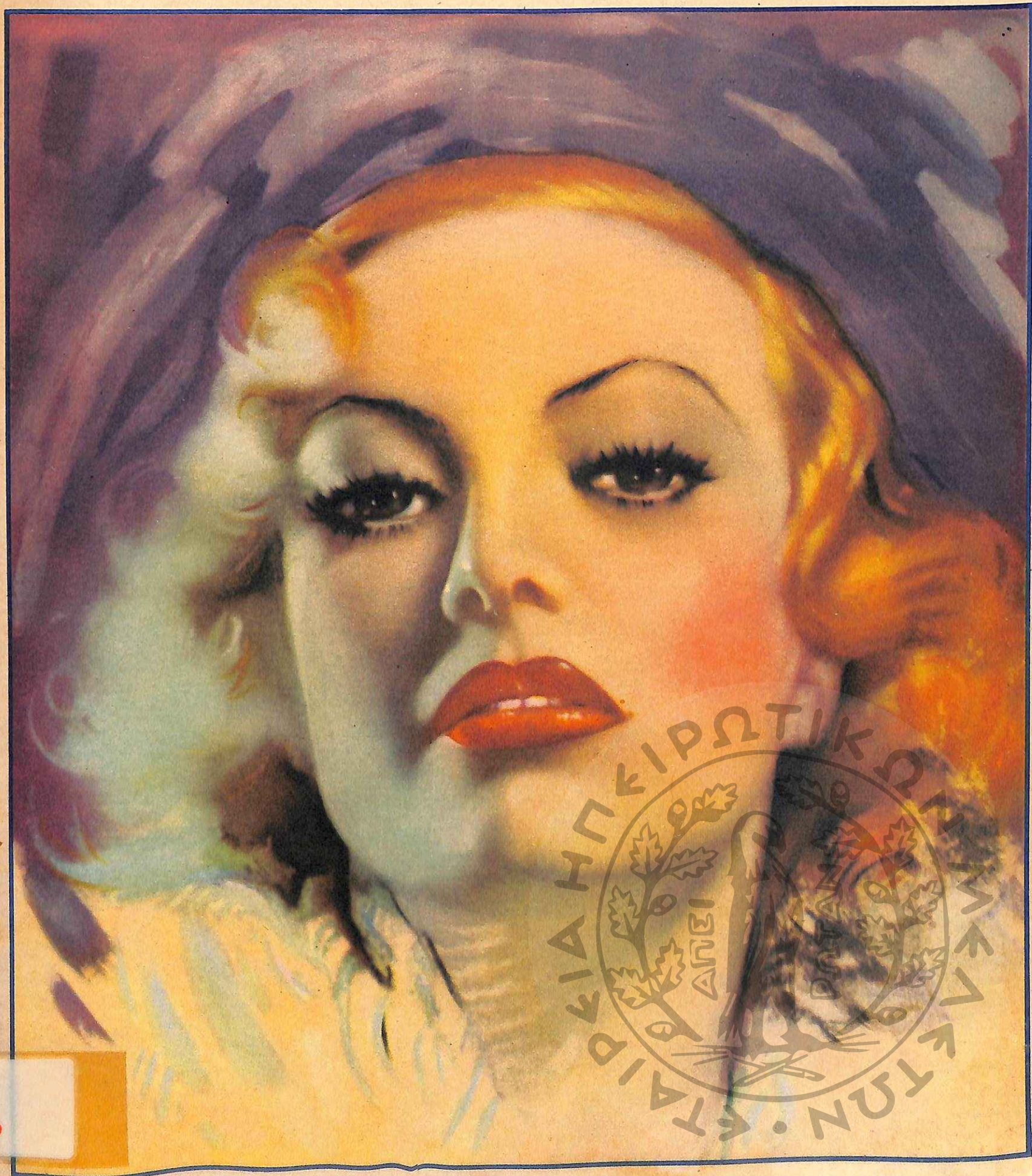

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Στὸν «Παρνασσὸ» ἐγκαινιάσθηκαν τὸν περασμένο μῆνα τρεῖς ἐνδιαφέρουσες ἐκδηλώσεις τέχνης καὶ πολιτισμοῦ. Θ' ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ "Ἐκθεση, πού ὑπῆρξε καὶ ἡ πιὸ πολυσύνθετη ὑπὸ ἔποψιν ἐκδηλώσεων καὶ σημασίας. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ Τουρκικὴ "Ἐκθεση ἦταν μιὰ νέα ἐκδήλωση τοῦ πνεύματος πού κυριαρχεῖ ἀπὸ χρόνια τώρα στὶς σχέσεις τῶν δύο γειτονικῶν κρατῶν: τοῦ πνεύματος τῆς εὐλικρινοῦς φιλίας καὶ συνεργασίας. Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἐξεδηλώθη καὶ τὴν φορὰ αὐτὴν ἔντονον, φωτεινόν. Ὡς ἐκδήλωσης τέχνης, ἡ Τουρκικὴ "Ἐκθεση, ὑπῆρξε, γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν παρακολουθήσει καὶ ζήσει ἀπὸ κοντὰ τὴν Τουρκικὴ "Αναγέννηση, μιὰ ἀληθινὴ ἀποκάλυψη. Τὸ βιβλίο, ἡ ἐκδόση-ἐφημερίδα καὶ περιοδικό-γενικώτερα, ἔκαμαν τεραστίως προόδους στὴν Τουρκία τοῦ Ἀτατούρκ, ἀληθινὰ θαύματα. Ἐπίσης ὠραιότατα ἔργα ζωγραφικῆς ὑπῆρχαν στὴν Ἐκθεση πού ἐκλείσει, ὑπογραμμένα ἀπὸ Τούρκους καλλιτέχνες περιοπῆς.

Τὸ πυκνὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ, πού ἐπεσκέπτετο καθημερινῶς τὴν Τουρκικὴ "Ἐκθεση, ἔφευγε μ' ἕνα αἶσθημα ἀπολύτου ἰκανοποιήσεως ἀπ' αὐτήν.

Στὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ «Παρνασσοῦ», εἶχαμε τὶς ἐκθέσεις Ρωνὰ καὶ Δούκα. Κρεγιόνια καὶ σαγκίνες ἡ πρώτη, λάδια ἡ δεύτερη. Ὁ κ. Ρωνὰς, τὸ διαβατάρικο αὐτό... ἑλληνοποῦλι, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἐκθέτει στὴν Ἀθήνα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴν φορὰ, ἡ ἐκθέσις του παρουσιάζει ἐξαιρετικὴ ἔργασία. Ἐχει ἀνάμεσα στὰ ἔργα του, ὁ κ. Ρωνὰς, πράγματα ὠραιότατα, ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Ὅπως οἱ «Τυφλοί», ὁ «Ὁρθρος», ἡ «Μύκονος», τὸ «Κουβεντολόι» κ.λ.π. Ἐμπνευσμένα τὰ περισσότερα, ἀπὸ μακρὰ διαμονὴ στὸ Ἀγιον Ὅρος καὶ στὴν ἑλληνικὴ ὑπαίθρο κατὰ δεύτερο λόγο, ἔχουν τὴν σφραγίδα τῆς μεγάλης τέχνης, χωρὶς καμμιά ὑπερβολή.

Ἡ Ἐκθεση τοῦ κ. Δούκα, ζωγράφου πολὺ γνωστοῦ στὸ φιλότεχνό μας κοινόν, ὥστε νὰ τὸν παρουσιάσωμε, περιλαμβάνει ἑλαιογραφίες ἀπὸ τὶς ὁποῖες πολλές εἶναι ἔργα τῆς πιὸ καθαρῆς κλασικῆς Τεχνοτροπίας. Δυὸ μεγάλα τοῦ ὅμως ταμ-
«Ράττις», καὶ ὁ «Γάμος» παροῦσιάζουν ὠρισμένα μειονεκτήματα: πολὺ φωτογραφικὸ τὸ πρῶτο, μὲ χαρακτήρα σχεδὸν στιγματώπου, νεκροῦ, παραφορτωμένο τὸ ἄλλο ἀπὸ ἐπιτραπέζια λεπτομέρεια, πού συγκρούεται μὲ τὴν λογικὴ τάξη πού ἔχουν βάσει οἱ ἄνθρωποι αὐτὰ τὰ πράγματα.

Γενικά, ἡ Ἐκθεση τοῦ κ. Δούκα ἦταν μιὰ ἀκόμη ὁρατὴ καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσις κι' αὐτὴ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ο ΝΕΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ „ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ“

Σὲ ὄνειρόκοσμο ἀν σὲ πᾶν,
ὅπου ἀκτινοβολεῖ τὸ πᾶν,
καὶ μιὰς Ἰδέας εἶν' ὅλοι δοῦλοι...
Σημαίνει πῶς, ἀφύπνισθεις,
παράστασιν θά ᾄδης εὐθὺς
στὸ «Ρέξ» τοῦ θιάσου Κοτοπούλη!

■ ■

Ἄν ᾄδης πῶς ἀπὸ νέο παιδί,
πού χαίρεται ὅποιος σὲ δῇ,
σέρνεσαι, γέρος, μὲ φορεῖον...
Σημαίνει πῶς, μὲ ἥλιο ἢ χιονιά,
θὰ καρτερᾷς σὲ μιὰ γωνιά
εἰς μάτην... τὸ λεωφορεῖον!

■ ■

Ἄν ᾄδης πῶς ἄσκοπα γυρνᾷς
καὶ κεραμίδα, ἐνῶ περνᾷς,
σοῦρχεται ξάφνου στὸ κεφάλι σου...
Σημαίνει ὅτι προξενεῖα
θὰ σοῦ γενῇ μὲ κάποια νηά—
καὶ ὕστερα... θὰ κλαῖς τὸ χάλι σου!

■ ■

Ἄν ᾄδης ἀπαίσιο δράκοντα
πού σὲ γραπᾶνει, ἄκοντα,
καί: «Νὰ χαθῇς, λέει, ἐτοιμάσου...»
Σημαίνει πῶς τὴν αὔριον—
ὦ γεγονός μακάβριον!—
σοῦ κουβαλιέται... ἡ πεθερά σου

■ ■

Ἄν βλέπης, ἐν ὄνειρῳ σου,
πῶς γίδες εἶναι γύρω σου
καὶ ὅτι κάνεις τὸν τσάπανο...
Σημαίνει πῶς ματαιοπονεῖς
χορευτρίες νὰ προπονεῖς
στὸ Ἐλαφρὸ Θέατρο ἀπάνω!

■ ■

Ἄν ᾄδης δὲ ἄγριον, βλοσυρὸν
κάποιον νὰ σὲ κυτᾷ σκληρὸν
καὶ νὰ σοῦ λέῃ: «Σ' ἔφαγα!

Γδύσου!

Σημαίνει πῶς λεφτὰ ζητᾷς,
γιατὶ θὰ λήξῃ κατ' αὐτὰς
κάποια... συναλλαγματικὴ σου!

■ ■

Ἄν ᾄδης μὲ ἥλιον φλογερὸν
πῶς νοιώθεις λίαν τσουχτεροὶ
κύμα νὰ σὲ πεθαίνῃ ψυχούς...
Σημαίνει πῶς, χωρὶς μυαλό
καὶ μὲ τὸ θάρρος τὸ τρελλό
διαβάσεις... τοὺς φριχτοὺς μου

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΗ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-37
ΑΡΙΘ. 35282

III "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ..

Αὐτὴ τὴν βδομάδα, οἱ ἀναγνώστα μας ἐλπίζαν πῶς ὁ ὀλέθριος συντάκτης τῆς στήλης αὐτῆς δὲν θὰ ἦταν εἰς θέσιν νὰ διαπράξῃ ἀνοσιουργήματα, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶχε κρεββατωθῇ, τὴν περασμένη βδομάδα, μὲ γρίπη. Λογάριασαν ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο... ἢ μάλλον χωρὶς τὴν ἐφτά-ψυχη ἀντοχή του! Σερνόμενος στὸ κρεβάτι του κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πάσχῃ ἐκ γρίπης γιατί, κατὰ σύμπτωσιν, λέγεται... Ἀγρίπ-πας!

Κι' ἔσπευσε νὰ μεταβάλῃ τὰ πάντα εἰς νῆς Μαδιάμ.

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεσαι δταν ζη-
τᾷς νὰ πάρῃς κάτι κι' ὁ ἄλλος δὲν ἔχει
νὰ σοῦ δώσῃ γρῦ;

Ἀπάντησις.— Γρυπάρης!

Τὸ βαρόμετρον, πάραυτα, ἀρχίζει διγ-
γιδεῖς ἀκροβασίας πού δὲν συγκινοῦν
τὸν συντάκτη. Ἀτράχος, ὁ κακοῦργος,
συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ἕνας πού
πούλᾳ πάγο στὸ πεδίον τοῦ Ἀρεως;

Ἀπάντησις.— Ἀρεοπαγίτης!
Κι' ἔτσι τὸ ψῆχος παγιοῦται μὲ τὸ
κατασκεύασμα αὐτό. «Ποῦ νὰ πᾶγω;»
κλαίγεται ὁ κόσμος διαβάζοντας τὴν ἀ-
νάλατῃ αὐτὴ στήλη.

Συνέχεια:

Ἐρώτησις.— Ἐνας εἰσπράκτωρ πού
πάει γιὰ εἰσπράξεις κι' ἀντὶ γιὰ παρὰ
τρώει ἔξω... πῶς γυρίζει στὸν ἀφέντη
του;

Ἀπάντησις.— Παραδαρμέ-
νος.

ὑποτίθεται πῶς τὴν τύχῃ τοῦ εἰσπρά-
κτορος ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ ὁ καταραμένος
συντάκτης τῶν ἀνοσιῶν αὐτῶν.

Δὲν βαρυνέστε ὅμως!

Πῶς λένε κάποιον συνεργάτη τῆς
«Ἐβδομάδος» πού παῖει αὐλὸν ἀπάνω
στὸ ὅρος Οἴτη;

Ἀπάντησις.— Αὐλὼνιτη!

Πάραυτα, ὁ Σοῦμπερ γιὰ νὰ χορτάσῃ
καταπίνει τὸν Χέρμαν Λάντον... δίκην ρω-
σικῆς σαλάτας!

Ὁ συντάκτης, ἐκδικητικὸς σὰν Ἑριν-
νός, συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Πῶς λεγόταν ἡ Ἀδρα
δταν ἦταν μόλις δυὸ ἐτῶν;

Ἀπάντησις.— Ἀβροδίαιτος!

Πάραυτα, ἡ Ἀδρα δὲν διαμαρτύρεται,
λέγουσα ὅτι παρήλθον ἀπὸ τότε πολλὰ
χρόνια... ἀλλὰ δὲν πειράζει.

Ὁ συντάκτης, πειρασμένος γιατί τὴν
φορὰν αὐτὴν δὲν ἔκανε κακὸ σὲ κανέ-
ναν... παύει νὰ γράφῃ... γι' αὐτὴ τὴ βδο-
μάδα τουλάχιστον!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΔΕΝ ΘΥΜΟΤΑΝΕ...

Εκείνη σ' Εκείνον:
—Πές μου, Γιώργο, με ζήτησες αλήθεια από τόν μπαμπά;
—Ναί, ναι... Δεν θυμάμαι όμως αν μου είπε ναι ή όχι.

ΟΧΙ ΑΚΟΜΗ...

Ο φίλος.—Τα συγχαρητήρια που φίλε μου, τώρα είσαι εκτός κινδύνου, δεν είναι έτσι;
Ο ξάδελφος.—Οχι τελείως. Ο γιατρός είπε ότι θα ξανάρθει.

ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ...

Η θυρωρός της πολυκατοικίας, γυναίκα πολύ νοικοκυρά ξυπνά την νύκτα από τόν άνδρα της.
—Ακουσε, της λέγει αυτός, θαρρώ ότι κάποιος κλέφτης ανεβαίνει από τη σκάλα...
—Φάνει να σκοτούσε τα πόδια του, ψιθυρίζει ή θυρωρός, μισοξυπνημένη.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ

Ολόκληρη ή οικογένεια συνεδριάζει για τὸ ὄνομα ποὺ πρέπει νὰ δώσουν στὸ σκυλὶ ποὺ τοὺς χάρισαν.
Ο γυιὸς.—Εγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε «Φλόξ».
Η κόρη.—Εγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε «Λιλή».
Κι' ὁ πατέρας (ἐκνευρισμένος).—Εγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε...ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟ ΘΑΛΑΜΟ

—'Αφού δεν τηλεφωνείτε, αφήστε με νὰ τηλεφωνήσω ἐγώ...
—Καὶ πὼς καταλάβατε... διὰ δὲν τηλεφωνῶ; Εγὼ εἶμαι ἐνναυστέμιμος...

Ἡ ἐκδίκηση τοῦ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μανιασμένα, ὁ ἄνεμος τοῦ Μάρτη σκορπούσε τὴν βροχή, μπατοῖζοντας τοὺς ἀραιοὺς διαβάτες.
Ο Κίγκ Γουώλτερ, κολλημένος στὸ πλατάνι τοῦ πάρκου, εἶχε καρφωμένα τὰ βλέμματα στὴν πόρτα, ὅπου εἶχε δῆ πρὸ ὀλίγου νὰ χάνεται ὁ Κόρλιγκ. Ἦταν ἡ τρίτη νύχτα ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του στὸ Λονδίνο ποὺ παραφύλαγε σ' αὐτὴ τὴν πόρτα.

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ βγήκε ὁ γέρο- Ρόμπερτ, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Κόρλιγκ, μὲ μιὰ ὀμπρέλλα στὸ ἓνα χέρι καὶ μιὰ βαλιτσούλα στὸ ἄλλο. Προχώρησε στὸ δρόμο μὲ σιγανὰ βήματα. Ἡ καρδιά τοῦ Κίγκ σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ. Ὅσοι ἀπὸ ἐξὴ χρόνια δυστυχίας, ξαναθυμήθηκε πὼς ὁ Ρόμπερτ συνήθιζε νὰ περνᾷ κοντὰ στὴν γυναίκα του τὰ Σαββατοκύριακα.

Τι καλὰ ποὺ εἶχε κάνει νὰ περιμένῃ ὁ Κίγκ! Ὅταν πρὸ λίγου εἶχε δῆ ξαφνικά νύχτεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν εἶχε προδώσει, λίγο ἔλειψε νὰ ὀρμήσῃ, νὰ τοῦ φράξῃ τὸν δρόμο καὶ νὰ τοῦ φωνάξῃ κατὰμουτρα:

—Κόρλιγκ, ὁ Κίγκ Γουώλτερ ξαναγύρισε ἀπὸ τοὺς νεκρούς!

Ο πόλιςμαν, ποὺ πηγαينوερχόταν μπροστὰ στὸ κτίριο, εἶχε ἀπομακρυνθῇ. Κανεὶς δὲν φανόταν στὴν πλατεῖα. Ο Κίγκ προχώρησε βιαστικά ὡς τὴν πόρτα κι' ἀνοίξε μ' ἓνα κλειδί.

Χώθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἀνέβηκε τὴν σκάλα ἀθόρυβα. Ὁ μόνος θόρυβος ποὺ ἀκουγόταν ἦταν τὸ τικ-τάκ ἐπὶ ρολογιῶ. Σεγλύστρώντας σὰν φάντασμα μέσα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους, ὁ Κίγκ Γουώλτερ συλλογιζόταν πὼς ἔφθανε ἡ στιγμή νὰ κανονίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του μὲ τὸν γέρο κολασμένο ποὺ εἶχε καταστρέψῃ τὴν ζωὴ του, ποὺ τὸν εἶχε χωρίσει βίαια ἀπ' τὴν Κουήν, ποὺ ἀπ' τὴν πιδ μεγάλη πολυτέλεια, τὸν εἶχε ρίξει στὰ κάτεργα...

Ἐφθασε σ' ἓνα δωμάτιο ὅπου ὑπῆρχε φῶς. Ἀφουγκράστηκε. Ἄκουγε μιὰ ἀναπνοὴ ἡσυχῇ, σὰν μικροῦ παιδιοῦ. Ἀνοίξε τὴν πόρτα στρέφοντας ἀθόρυβα τὸ πόμολο. Μέσα στὸ δωμάτιο, ἡ ἐπιτήρηση δὲν εἶχε ἀλλάξῃ, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Κόρλιγκ εἶχε προδώσει τὸν Κίγκ, πρὶν ἀπὸ ἐξὴ χρόνια. Μιὰ λάμπα μὲ πράσινο ἀμπαζούρ, ἓνα χρηματοκιβώτιο, ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιῦ τοῦ ρολοῦ. Χωμένος μέσα στὴν πολυθρόνα του, ὁ γέρο-Κόρλιγκ κοιμόταν. Τὸ ξεδοντιάρικο στόμα του ἦταν μισάνοιχτο. Ἡ γρυπὴ μύτη του, σὰν ἀρπαχτικοῦ πουλιοῦ, γυάλιζε στὴν λάμψη τῆς φωτιᾶς τοῦ τζακιῦ.

Ο Κίγκ προχώρησε θυμωμένος:

—Κόρλιγκ! εἶπε δυνατὰ.

Ο γέρος ξύπνησε σὰν νὰ εἶχε λαγοκοιμηθῇ μονάχα. Κύτταξε τὸ ρολοῖ:

—Δέκα καὶ τέταρτο! ψιθύρισε. Μὲ πῆρε ὁ ὕπνος...

Τότε μέσα στὸν καθρέφτη, πίσω ἀπ' τὸ ρολοῖ, διέκρινε τὸ πρόσωπο τοῦ νεκτερινοῦ ἐπισκέπτου του.

Ο Κίγκ Γουώλτερ εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ

Κόρλιγκ νὰ παραμορφώνεται ἀπὸ τὸν φόβο. Ὁ γέρος πιάστηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα κι' ἀνασηκώθηκε. Ἀργὰ, μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια, στράφηκε:

—Πὼς μπόρεσες... ποῖος σοὺ ἐπέτρεψε νὰ μῆγῃς; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

—Δὲν σὲ νοιάζει! κάγχασε ὁ Κίγκ. Τὸ κυριώτερο εἶναι ὅτι μὲ βλέπεις μπροστὰ σου.

Ἐσκυψε κοντὰ στὸν πανικόβλητο γέρο.

—Τι... τί μὲ θέλεις; τραύλισε ὁ Κόρλιγκ.

—Θέλω... ἡ μάλλον θὰ ἤθελα νὰ σὲ ξανάβρισκα νέο, γιὰ νὰ σοὺ καταστρέψω τὴν ζωὴ σου, γιὰ νὰ σὲ κλείσω στὴν φυλακὴ, ὅμως μ' ἔκλεισες! Ὅταν ἔκλειπα γιὰ λογαριασμό σου τὰ κοσμήματα τοῦ Τσέστερ Φίλντ στρῆτ, κι' εἶδες πὼς ἦρθαν ἀνάποδα τὰ πράγματα, μὲ πρόδωσες στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ εἰσπράξῃς τὸ ποσὸν ποὺ πρόσφερε ἡ ἀσφάλεια σὲ ὅποιον ἀνακαλύψῃ τὸν κλέφτη!

—Ψέμματα, Κίγκ! Σοὺ ὀρκίζομαι!
—Δὲν μὲ ξεγελάς! Εγὼ ἀπαιτῶ νὰ μοὺ ἐπιστρέψῃς τὶς πεντακάσιες λίρες ποὺ εἰσέπραξες ἀπ' τὴν ἀσφάλεια γιὰ νὰ εἶμαστε κίτ!

Κι' ἔδειξε τὸ χρηματοκιβώτιο.
—Δὲν... δὲν ἔχω χρήματα! στέναξε μὲ τρεῖς ἔστω λίρες, θὰ σοὺ τὶς ἐξοικονομήσω. Ἐνα τέτοιο ποσὸν ὅμως...

—Πεντακάσιες λίρες, εἶπα, καὶ κάνε γρήγορα! Ἀνοίξε αὐτὴ τὴν κάσα!

Ο Κίγκ Γουώλτερ, κρατοῦσε στὸ χέρι του μιὰν ἀμερικανικὴ γροθιά. Ὁ Κόρλιγκ προχώρησε ὡς τὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα στὰ χαρτιά. Στράφηκε ἀπὸτομα, κραδαίνοντας ἓνα ρεβόλβερ:

—Ψηλά τὰ χέρια! διέταξε.

Λογάριασε ὅμως χωρὶς τὴν εὐκίνησι τοῦ Κίγκ, ποὺ μὲ μιὰ σπρωξιὰ ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι μὲ τὴν λάμπα, βυθίζοντας τὸ δωμάτιο μέσα στὸ σκοτάδι...

Κάτι βαρὺ ἔπεσε μπροστὰ στὸ τζάκι.

Ο Κίγκ ὤρμησε κι' ἄρπαξε τὸν γέρο ἀπ' τὸν λαιμὸ. Ἀκούστηκε τὸν γέρο στριγγιάρικη κραυγὴ καὶ κάτι σωριὰ-στηκε σὲ λίγο, βαρειά.

—Τότε, ὁ Γουώλτερ ἄναψε ἓνα σπῆρτο.

Ο Κόρλιγκ ἦταν ξαπλωμένος χάμω, νεγίσει γιὰτὶ ἀπάνω στὴν ἀπόγνωστί του, ὁ γέρος πιάστηκε στὸ τζάκι, ἀναποδογυρίζοντας, ὅτι βρισκόταν ἐκεῖ.

Οἱ δειχτές εἶχαν σταματήσει σὲ στίς δέκα καὶ εἴκοσι.

Ο Κίγκ, ἀφού ἔρριξε μιὰ ματιά ὀλόγυρα, ἔφυγε τρικλίζοντας...

Μόλις ἡ Κουήν ἀνοίξε τὴν πόρτα της

Κίγκ Γουώλτερ ΤΟΥ ΒΑΛΑΝΤΕΝ ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜΣ

κι' εἶδε ἐκεῖνον ποὺ χτυποῦσε, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του:

—Ἐπὶ τέλους! ψιθύρισε. Γιατί νὰ μὲ κάνῃς νὰ σὲ περιμένω ἐξὴ ὀλόκληρα χρόνια; Καὶ τώρα ποὺ ξέρω ὅτι βόσκεσαι τρεῖς μέρες ἐδῶ καὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ μὲ ἐπισκεφθῇς! Γιατί νὰ μὴν ἔρθῃς ναίτε-ρα Κίγκ!;

Τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

—Εἶσαι μούσκεμα! Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, Κίγκ; Δὲν φαντάζομαι νὰ ἦρθες μὲ τὰ πόδια, μὲ τέτοια βροχή;

Γύρω, στὸν διάδρομο, ἦσαν καπέλλα, παλτά. Ἀπ' τὴν σκάλα ἀκούγονταν φωνὲς κι' ἐρχόταν μιὰ εὐωδιά πούρν.

—Περπατῶ ὧρες ὀλόκληρες, εἶπε ὁ Κίγκ. Ἐχεις κόσμο στὸ σπίτι σου, Κουήν;

—Μερικοὺς φίλους ποὺ ποκερίζουν. Εἶναι ὁ Τζάκ Μέλντον κι' ὁ Μπένκυ Ἰσαάκ. Θὰ χαροῦν πολὺ νὰ σὲ δοῦν.

—Ἀκουσε, εἶπε ὁ Κίγκ. Ἀπόψε, σκότωσα τὸν Κόρλιγκ.

Ἡ Κουήν δὲν φάνηκε τρομαγμένη. Μόνο λίγο σκεπτικὴ.

—Ὅποτε ἐκεῖνος σὲ εἶχε προδώσει; τοῦ εἶπε ἀπλά.

—Ἐκεῖνος.

—Τι ὥρα τὸν σκότωσες;

—Στίς δέκα καὶ εἴκοσι.

—Εἶσαι βέβαιος γιὰ τὴν ὥρα;

—Ἐκεῖ ποὺ εἶχαμε ἀρπαχτῇ, σταμάτησε τὸ ρολοῖ, σ' αὐτὴν τὴν ὥρα.

—Ἰχνη δὲν ἄφησες;

—Τίποτε ἀπολύτως. Φοροῦσα γάντια ποὺ τᾶκαψα.

Ἡ Κουήν κύτταξε τὸ ρολοῖ της.

—Ἐντεκα καὶ πέντε. Δὲν ἄργησες. Σοὺ χρειάζεται τὸ «ἄλλοθ». Ἡ ἀστυνομία θάρ-θῇ νὰ ψάξῃ γιὰ σένα. Εγὼ θὰ τὰ κανονίσω ὅλα. Πήγαινε στὸ παλὸ σου δωμάτιο, νὰ βρῇς μιὰ καινούργια φορεσιά, ντύσου καὶ κατέβα ἀμέσως στὸ σαλόνι.

Τὸν φίλησε κι' ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ.

Οἱ παίχτες ποκερίζαν μέσα σ' ἓνα σύννεφο καπνοῦ. Ἡ Κουήν ἀδήγησε τὸν Κίγκ ποὺ ὅλοι τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ ἐπιφωνήματα χαρᾶς.

—Θὰ εἶσαι πεθαμένος ἀπ' τὴν πείνα.

Ἐλα στὴν τραπέζα. Ἀλήθεια, Λομάξ, κύττα στὸ ρολοῖ τῆς τραπέζας, τί ὥρα εἶναι;

—Ἐνας ὀλοστολόγυλος κοκκινотρίχης κύτταξε τὸ ρολοῖ τοῦ τζακιῦ:

—Δέκα καὶ πέντε. ἀγαπητὴ μου, εἶπε.

—Δὲν ταμπάμε τίποτε; πρότεινε ἡ Κουήν.

Ο Κίγκ εἶνε πλησιάζει μηχανικὰ τὸ ρολοῖ:

Οἱ δειχτές ἔδειχναν δέκα

καὶ πέντε.

Ἡ Κουήν πλησίασε τὸν Κίγκ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Ἀπ' τὶς τέσσερις χαρτοπαίζουν χωρὶς νὰ κινηθοῦν ἀπ' τὴν θέση τους. Δὲν ἔχουν ἰδέα τῆς ὥρας. Διάλεξα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ρώτησε γιὰ τὴν ὥρα. Ὁ Λομάξ εἶναι ἀξιόπιστος μάρτυς, μὲ λευκὸ ποινικὸ μη-τροῦ. Ἐλα νὰ πιούμε μιὰ σαμπάνια γιὰ τὸν γυρισμό σου...

Ἐπὶ ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ Κουήν εἶχε φροντίσει νὰ ξαναβάλῃ τοὺς δειχτές στὴν θέση τους...

—Ποῦ ἦσουν χθὲς βράδυ, Γουώλτερ; ρώτησε ὁ ἱσπéκτορ Μάντερτον, μπαίνοντας ἀπὸτομα στὸ σπίτι τῆς Κουήν.

—Εδῶ.

—Τι ὥρα ἦρθες;

—Στίς δέκα ἀκριβῶς.

—Καὶ ποῦ πέρασες τὴν βραδυὰ σου;

—Δὲν θὰ πάω νὰ μιὰ ἐνοχλήσῃ αὐτὴ ἡ ἀστυνομία σας! Ἀφήστε μας νὰ παίξουμε τὸ πόκερ μας ἡσυχα-ἡσυχα.

—Ὁ Ρίτσαρντ Κόρλιγκ βρέθηκε δολο-φονημένος χθὲς βράδυ. Ποῦ πέρασες τὴν βραδυὰ σου; Δικαιολόγησέ μου τίς πρά-ξεις σου μεταξὺ τῆς ἑκτῆς καὶ δεκάτης ἐσπερινῆς.

—Πήγα στὸ σινεμά.

—Τι φιλμ ἔπαιξε;

—Ὅυτε θυμάμαι. Μόνο θυμάμαι ὅτι ἔ-παιξε ὁ Χάρολντ Λόυντ.

Ἡ Μάντερτον ἐξέτασε καὶ τοὺς ἄλλους παρευρισκόμενους κι' ἔφυγε...

Τὸ κουδοῦνι δὲν ἄργησε νὰ ξαναχτυπή-σῃ.

—Ἐπανέρχεται ὁ κ. Μάντερτον! εἶπε ἡ Κουήν.

Μπήκε ὁ Μάντερτον, αὐτὴν τὴν φορὰ ὅμως τὸν ἀκολουθοῦσαν τρεῖς πόλιςμαν.

—Γουώλτερ, εἶπε, ἐν ὀνόματι τοῦ νό-μου, σὲ συλλαμβάνω. Κατηγορεῖσαι ὅτι δολοφόνησες τὸν Ρίτσαρντ Κόρλιγκ.

Καὶ τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες.

Ἡ Κουήν ὤρμησε:

—Τρελλαθήκατε; Ὁ Κίγκ δὲν εἶναι ἀ-νακατεμένος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Βρι-σκόταν ἐδῶ, μαζὶ μου ὁ καθεμένος, τὴν ὥρα ποὺ σκοτώθηκε ὁ γέρο Κόρλιγκ.

—Ὅποτε ξέρετε τὴν ὥρα ποὺ σκοτώθη-κε;

—Στίς δέκα καὶ εἴκοσι. Σεῖς δὲν τὸ εἶπατε μόνος σας τὴν ὥρα ποὺ ἦρθατε;

—Καὶ τί ὥρα ἔφθασε ὁ Γουώλτερ στὸ σπίτι σας;

—Στίς δέκα ἀκριβῶς. Ὁ κ. Λομάξ, ἀ-ξιόπιστος μάρτυς, σὰς τὸ βεβαίωσε...

—Ἀγαπητὴ μου, Κουήν, εἶπε ξερά ὁ ἱσπéκτορ Μάντερτον, ἀπὸ τὴν ἀκριβῶς τοῦ κ. Λομάξ θὰ στείλῃ τὸν φίλο σας στὴν ἀγγόνη. Ἡ θερινὴ ὥρα ἀρχίζει τὰ μεσά-νυχτα. Καὶ ποσοῦ φύγῃ ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Ρόμπερτ, ὁ Κόρλιγκ τὸν διέταξε νὰ βάλῃ μιὰ ὥρα πίσω τὸ ρολοῖ. Χθὲς στίς ἐν-νὴ καὶ εἴκοσι, δολοφονήθη-κε ὁ Κόρλιγκ. Ἐμπρός, Κίγκ, πάμε μέσα!

ΒΑΛΑΝΤΕΝ ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜΣ

Ἐξυπνα καὶ κουτά

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΟΡΕΞΗ...

Ὁ πλημμελειοδίκης στὸν κατηγορούμενο.
—Σήκωσε τὸ χέρι σου.
—Εὐχαριστῶ: γιατί σήκωσα τὸ χέρι μου ἀκριβῶς βρίσκομαι ἐδῶ.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Ἡ κυρία.—Πὼς γίνεται αὐτό, Μαρία, νὰ δῶ μέσα στὴν κουζίνα ἓνα φαντάρο;
—Ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα ἀσφαλῶς θὰ τὸν εἶδατε, κυρία...

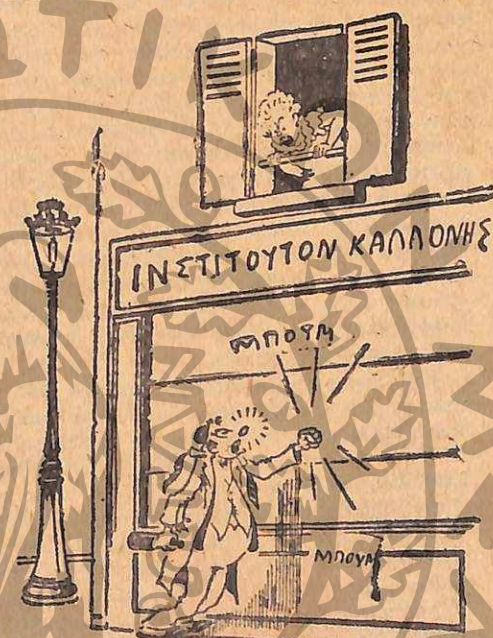
ΠΟΛΥ ΛΟΓΙΚΑ

Ἡ ὑπηρετρία.—Μοῦπες πὼς τὰ αὐ-τὰ ἦταν τῆς ἡμέρας, καὶ ὅμως βρωμοῦσαν...
Ὁ αὐτοψήφιος.—Καὶ ὅμως ἦταν τῆς ἡ-μέρας. Οἱ κόττες μου ποτὲ δὲν γεννοῦν τὴν νύχτα...

ΣΟΒΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΡΝΗΣΕΩΣ

Ὁ μπαμπᾶς.—Ὅποτε, δέχεσθε νὰ παν-τρευτῇτε τὴν κόρη μου χωρὶς προίκα;
Ὁ ὑποψήφιος.—Μὰ δέβαια, πολὺ εὐχαρίστως...

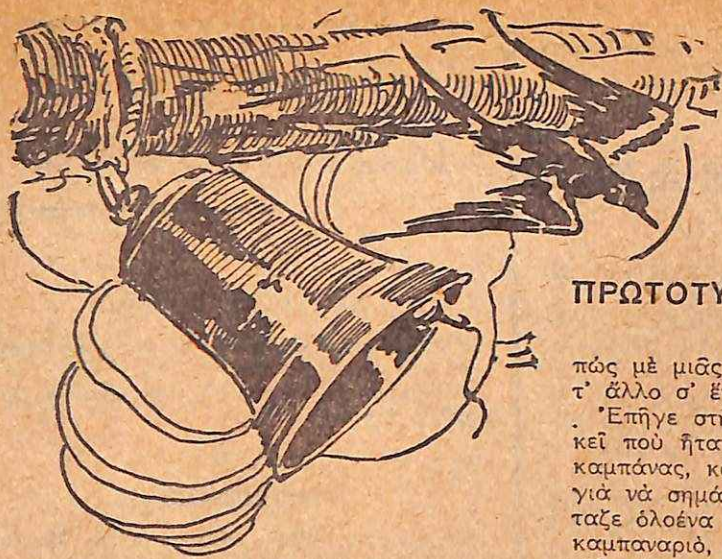
Ὁ μπαμπᾶς.—Λιποῦμαι ποὺ δὲν μπο-ρῶ νὰ σᾶς τὴν δώσω; δὲν θέλω νὰ δάλω ἡλιθίους στὴν οἰκογένειά μου...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΤΟΥ

—Τι ζητάτε αὐτὴ τὴν ὥρα, εἶναι μεσά-νυχτα περασμένα...

—Θέλω νὰ πάω σπίτι μου, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ συνταγὴ γιὰ τὴ μύτη διὰν εἶναι κόκκινη καὶ γυαλίζει...

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΠΕΤΡΟΥ ΚΛΩΝΑΡΗ

Εκεί πάνω, στο πλατύ κεφαλόσκαλο, που το τριγύριζαν βασιλικοί, τριανταφυλλίες, κόκκινοι κρίνοι και λογιής-λογιής άλλα λουλούδια, άνοιξε μία πόρτα κι' ο μοναχός Δοσίθεος φάνηκε.

Εκλείδωσε πίσω του την πόρτα, έβριξε μία ματιά στα λουλούδια που πλατύσκαλου κι' ύστερα στάθηκε λίγο στην κορυφή της ολόσιας πέτρινης σκάλας, κυττάζοντας τις μεγάλες γλάστρες που σχημάτιζαν, στις άκρες των σκαλοπατιών, με τον κατακλυσμό των λουλουδιών δυο φράχτες δεξιά κι' αριστερά.

Ο Πάτερ Δοσίθεος χαμογέλασε στη λευκή κορδέλλα που έκαναν τα σκαλοπατάρια ανάμεσα απ' τα λουλούδια, κι' άρχισε ύστερα άργα-άργα να κατεβαίνει, κυττάζοντας δίπλα του τις φουσκωτές πρασινάδες με τα πολύχρωμα κεντρίδια των λουλουδιών. Το φάνηκε σαν να είχε απλώσει τα χέρια και να χάιδευε τα μικρά κλωνάρια, που στο πέραςμα του χεριού του έγερναν, τόσο τρυφερά και γλυκά. Νόμιζε πως ένοιωθε στις παλάμες το μυρωδάτο χάδι του βασιλικού ή την ασύγκριτη, δνιρεμένη, απαλότητα των λευκών κρίνων, που, γέρνοντας στον λεπτό μίσχο τους, άφηναν πάνω στο χέρι του ένα άεριστο χνούδι. Κυττάζοντας τον κατήφορο που σχημάτιζαν τα λουλούδια ως κάτω στην αύλη, φαντάσθηκε κάποιον που κατακυλούσε τρελλά μέσα στις άπαλές αγκαλιές τους και μάλιστα στ' αυτιά του άντηγχαν δροσερά γέλια. Ξαφνιάστηκε ο Δοσίθεος στο άκουσμά τους και ταράχτηκε.

Και ξαφνικά μία μορφή πέρασε απ' το νού του, ή μορφή μίας κοπέλλας που θα κατέβαινε στη θέση του τη σκάλα. Άλλα χέρια στο χάδι των λουλουδιών, είχε γύρει το κεφάλι προς τα πίσω. Ξαυθά σγουρά μαλλιά μεταξένια έγερναν προς τα κάτω, ελευθερώνοντας ένα πλατύ μέτωπο, ενώ ένα γλυκό χαμόγελο μαρτυρούσε την έπαφή με κάποιον άλλο κόσμο, που ή νέα τον προσδεχόταν αυτή την στιγμή μ' όλο της το είναι κάτω απ' τα μισοκλεισμένα βλέφαρα.

Ο Πάτερ Δοσίθεος, σαν να τον άγγιξε κάτι, έδωσε άμέσως την εικόνα αυτή απ' τον νού του και κατέβηκε γρηγορότερα τα σκαλιά που τον χώριζαν απ' την αύλη, μαζεύοντας το ράσο του. Το φάνηκε πως τα μέλη του είχαν σκορπίσει και

πως με μιάς τα ξανάδεσε πάλι τ'όνα με τ' άλλο σ' ένα πειθαρχημένο σύνολο. Επήγε στη γωνιά της Έκκλησιās, εκεί που ήταν σκαλωμένο το σκονί της καμπάνας, και, τραβώντας το ρυθμικά, για να σημάνη, για τον Έσπερινό, κύταζε ολόενα εκεί ψηλά, ανάμεσα από το καμπαναριό, σ' ένα φωτεινό φόντο ούρανο, την καμπάνα, έτσι, καθώς κουνιόταν όρημτικά και λεύτερη, τότε μπρός και τότε πίσω, μ' όλο της το βάρος. Λες πως άδειαζε προς όλα τα σημεία από το πλατύ της στόμιο, όπου το γλωσσάδι αναδεδύταν, σωρούς από ροδοπέταλα, που είχαν γεμίσει τώρα τον άερα σαν κοπάδια πουλιών.

Το ελεύθερο κίνημα της καμπάνας και το φως που την τριγύριζε εκεί πάνω, άπλωναν πάνω του κάποια γοητεία. Το φάνηκε πως αυτός ήταν ή καμπάνα και ταλαντευόταν σ' εκείνο το ύψος ελεύθερα, μ' όλες του τις δυνάμεις, μέσα στον ελεύθερο άερα και πως τα μάτια του ξάνοιγαν μπροστά ατέλειωτα βάθη, χωρίς εμπόδιο. Τα βουνά ήταν σαν μικροί σωροί από χώμα, πολύ χαμηλά, σάμπως αυτός ναχε σπάσει τα δεσμά που τον έδεσαν με τη γή και ναχε πετάξει ψηλά, πολύ ψηλά, μέσα στο ελεύθερο χάος...

■ ■

Είχε συνηθίσει και ξυπνούσε πολύ πρωί, από τα χαράματα, γιατί σ' αυτόν—που ήταν δόκιμος—είχαν αναθέσει να ξυπνά τους αδελφούς για τον Όρθρο. Μά σήμερα αυτή ή φθινοπωρινή νυχτιά, που ήταν τόσο χλιαρή και προμηνοδός με τόση μεγαλοπρέπεια τον έρχομό της Αύγης, αιωσανόταν πως τον περνούσε μ' ελκυστικά σιδήματα. Σαν κάποιος χυμός να κυλούσε μέσα στο κορμί του, ζεστός, και να τον έσπρωχνε προς κάποιαν...

...Μέσ' απ' τα σκοτάδια πρόβαλλαν αγκαλιές τ' αγριολούλουδα, πάνω σε δροσάτες πρασινάδες. Λες πως μέσ' απ' το σκοτάδι γεννιόταν ένα μικρό χρωματιστό φωτάκι, κι' ύστερα άλλο, άλλο, πλήθος, ώκεανός άμέτρητος από λουλουδάκια—μικρά φωτάκια πολύχρωμα που έδιωχναν το σκοτάδι με την πολύχρωμη μαρμαρυγή τους. Κι' ύστερα... ναι... δε θαρρείς πως άμέτρητες πηγές, που ξεπήδησαν λίγο-λίγο σ' όλα τα γύρω, στα βουνά, στη θάλασσα, αναβλύζουν γάλα προς τ' άπάνω και πνίγουν ολόενα το σκοτάδι;... Κι' εκεί δά, στη μέση—τι αναποδιά!—ξεπεταγόταν κάποτε-κάποτε ή μορφή της κοπέλλας που διχε συνάντησε φέε τ' άπόγευμα...

Νά, πίσω από κείνους τους φουντωτούς θάμνους, εκείνο το κοριτσάκι κεφάλι με τα σγουρά μαλλιά και το χαμόγελο... Ένοιωσε και τώρα δυνατά τ' ίδιο χτύπημα της καρδιάς όπως και χθές...

Άλήθεια, πρώτη φορά μία γυναίκα το έκανε τέτοια εντύπωση.

Στην άρχή μόλις την είδε, είχε τραβήξει απ' την πλάτη του το δεμάτι με τα ξύλα και προχώρησε, χαμηλώνοντας με ντροπή το κεφάλι. Ντράπηκε που παρουσιάσθηκε μπροστά σ' ένα κορίτσι κουβαλώντας άγριόξυλα απ' το λόγγο...

Μά πάλι βάστηξε τον έαυτό του. Ή άφιέρωσή του, ή μεγάλη άπόφαση για της σάρκας το σταύρωμα, εκύλησε ήρεμα μέσα στο αίμα του, σιγά-σιγά, μαλακά, κι' έσβυσε τους άταχτους χτύπους της καρδιάς, έδωσε το ντροπαλό χαμόλωμα των ματιών και το κοκκίνισμα απ' τα μάγουλα. Ένα χαμόγελο ειρήνης ένοιωσε πως άνέβηκε στα χείλη του. Το βάδισμά του έγινε πάλι άργό, άνεπιτήδευτο. Ή άνωτερότητα του ανθρώπου που πολεμάει τα πάθη, τούδωσε γαλήνη κι' έγκαρτέρηση. Ένοιωσε το δεμάτι με τα ξύλα και το ταπεινό του ράσο αξιοζήλευτα και, βλέποντας πιά κεί ένα κούτσουρο, άκούμπησε το φόρτωμα του πίνου σε κάτι θάμνους—κι' άς βρισκόταν πια τώρα μπροστά σχεδόν στο κορίτσι—και ταπεινά, ήσυχα το πήρε, τόσπασε, τόβαλε μέσα στο δεμάτι και ξαναφορώθηκε ύστερα όλα πάλι στον ώμο.

Νά... τώρα περνούσε από μπροστά της.

Τόν χαίρεταις.

—Προσκυνώ.

Γύρισε και την κύταξε. Τι μορφή, τι γέλιο! Και τι σπαρτάρισμα ζωής σ' εκείνο το κορίτσι που έτρεχε από θάνατο σε θάνατο, μαζεύοντας λουλούδια! Βαστούσε μία πελώρια άγκαλιά από κυκλάμινα, ρελίκια... Τι κυμάτισμα σ' εκείνα τα μαλλιά!... Και τι φωνή, τι γέλιο, αυτό που άντήγησε με το χαιρετισμό της. Νερά, νερά πολλά τρεχούμενα, πάνω σε κάτασπρα βοτσαλάκια που κυλούν και χ... μ... τ... τοι...

—Καλημέρα σας, απάντησε ο Δοσίθεος μ' ευγένεια.

Και προσπέρασε.

Ήταν άκόμη ήσυχος. Γύριζε στο μοναστήρι γαληνεμένος...

■ ■

Ναι, μά τώρα αυτή ή εικόνα που ξαναρχόταν... Κι' ή νύχτα αυτή, ή ζέστη που αίσθανόταν να του κοικκινίξει τα μάτια... Θεέ μου, σ' αυτή την μορφή... Όλόκληρο το είναι του είχε σκορπίσει μέσα στο σκοτάδι τριγύρω... Έψαχνε λές παντού αναζητώντας κάτι που με την άποθυμία του του φλόγιζε τα σωθικά. Και που να μαζέψει τον έαυτό του... Ένα κομμάτι του λές έτρεχε εδω, άλλο νυνοδσε άνω δίπλα, ψάχνοντας... Μά δέν άνασκαλεύει τους θάμνους; Τι ζητάει εκεί πέρα, με τόση περιέργεια;... Ναι, να σε κείνη τη φυλλωσιά ένα κεφάλ...

λι κρυμμένο... Τι γέλιο, Θεέ μου, τι μυστήριο σ' εκείνα τα μάτια...

Μά νά... έφυγε, χάθηκε, έσβυσε... Τι κρύες κι' άχαρες ποδινι τώρα οι φυλλωσιές, έτσι καθώς δέν λάμπουν ανάμεσα τους εκείνα τα μάτια.

Και πάλι ο έαυτός του σκορπισμένος ψάχνει. Μέσα στην άτμόσφαιρα περνά σε μια στιγμή η λάμψη εκείνης της ματιάς, όπως ή λάμψη της άστραπής. Έκείνη ή έκφραση δίνει ένα άλλοιωτικό περαστικό χρώμα στο παν, που άμέσως σβύνει.

Τι σκλαβιά όμως αυτή! Τι δέσιμο—με άλυσίδες βαρείες—με κάτι που πετά και φεύγει, με τις ιδέες και τις εικόνες του φθαρτού... Ο Πάτερ Δοσίθεος το νιώθει αυτό από την άρχή που ξύπνησε και κατάλαβε τον έαυτό του να σκορπίζεται τριγύρω ψάχνοντας: Ή σκλαβιά τον βαρύνει, τούχει σπάσει την αντίσταση, τον έχει κομματιάσει... Λες πως δέν έχει περνοιάσει ολάκαριν ένα αναζήτητη άκατάσχετη, τρελλή, βιαστική. Μιά φωνή μέσα του του ψιθυρίζει ολόενα στ' αυτή πως έχει χάσει το παιχνίδι. Ο έαυτός του έχει ζυμωθεί με κάτι μυστηριακό που τούχει αλλάξει την ύπόσταση. Νιώθει καλά πως ή σάρκα ολόενα τον σκλαβώνει... Κι' ένας κόμπος άνεβαίνει ολόενα στο λαιμό του...

■ ■

Φυσούσε ένα αεράκι άρκετά τσουχτερό, που του βαρυφαντόταν, έτσι καθώς ήταν μαθημένος απ' τη ζέστα του κελλιού—χτυπούσε λοιπόν την καμπάνα βιαστικά, για να ζεσταίνεται κιόλας, αλλά και για να τελειώσει γρηγορότερα. Στον τέλος πέταξε, στη διχάλα του κυπαρισσιού, την ήκηρ του σχολινιού και βιάστηκε να μπει μέσα στην έκκλησία—το στασίδι του ψάλτη, μέσα στο ζεστό, ωραίο, σκοτάδι της μεγάλης έκκλησιās, τον περίμενε.

Μά ξαφνικά μία γνώριμη φωνή, σαν παιδιάστικη, που τραγουδούσε σφύριξε, κι' ο κρότος από το τρέξιμο κάποιου στην πλακόστρωτη είσοδο του Μοναστηριού, ένα τρέξιμο πηδηχτό, παιδιάτικο, τον έκανε να σταθί.

Γύρισε και κύταξε κι' άμέσως άρχισε ν' άκούη δυνατά τους χτύπους της καρδιάς του. Ή κόρη εκείνη, που την είχε ξαναδύ να μαζεύη λουλούδια στο βουνό, ήταν πάλι εκεί δά μπροστά του, γελάσθη, με τα ίδια εκείνα μάτια που έλαμπαν... Τι τρελλοκόριτσο, Θεέ μου...

—Καλησπέρα! το φώναξε αυτή πάλι πρώτη.

—Καλησπέρα σας, απάντησε ο Πάτερ Δοσίθεος, και της έκαμε τόπο για να περάσει, γιατί βρισκόταν πιά στον Πυλώνα της έκκλησιās.

—Θά διαβάσεις Έσπερινό; τον ρώτησε. —Μάλιστα, της απάντησε πάλι ο Δοσίθεος στενοχωρημένος, γιατί ένοιωθε την έσωτερική του αντίσταση να παραλύη από κάποια γοητεία που άπλωνε πίσω του τις άλυσίδες της.

Και πόσο αινιγμένες και πόσο δυνατές έρχόντουσαν οι επιθέσεις, με τη λάμψη των ματιών της, με το γέλιο της, με την οικειότητα που του έδειχνε!

Τόν κύταξε πάλι και το ψιθύρισε: —Μο έβλεπ άτι έσεις ψάλλετε όμορφα και ήρθα να σας άκούσω.

Ο Δοσίθεος τάχως, μ' αυτόν τον τελευταίο λόγο της. Είπε καθαρά πως είχε να κάνει μ' έναν έχθρο που τον έσφιγγε ολόενα περισσότερο και που όσο πη-

γάνει χρησιμοποιούσε και δυνατότερα μέσα. Το ζήτησε την ύπογραφή, τον έβριζε να λυγίση και να πέση. Κι' ολόενα το πρόσφερε και περισσότερα από κάποιον μυστηριακό κόσμο ήδονής. Ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. Το αίμα άνέβαινε στα μάγουλά του και, για να μην τον δούν, ψιθύρισε ένα ντροπαλό «Μπα...» παρατεταμένο, που έδειξε άρκετά το σάστιομά του και βιάστηκε να μπει μέσα στην έκκλησία και να προχώρηση προς το ψάλτικό. Άλλά αίσθανόταν πως πάλι μέσα του είχε μπη ή άρρώστεια εκείνη που τον είχε βασανίσει... Έκείνη έτράβηξε από το κεφάλι της ένα καπελλάκι που φορούσε και τόχωσε στην τσέπη του παλτού της. Ύστερα έφτιαξε λίγο τα σγουρά μαλλιά της, πύχαν ξεχυρή σαν κύμα της θάλασσας, και προχώρησε κι' αυτή άριστερά. Πήγε και στάθηκε πλάι σε μία κολόνα, όπου ήταν άκουμπισμένη μία γρηά.

Ο Δοσίθεος άκουγε άκόμη στ' αυτιά του τη μιλιά της, το γέλιο της. Έμαθε,

Ή κόρη που την είχε ξαναδύ να μαζεύη λουλούδια στο βουνό...

λέει, πως αυτός έψελνε όμορφα κι' είχε έρθει να τον άκούση!... Άκούς εκεί, θάρρος, τόλμη, να τοι το πη έτσι καθαρά, χωρίς καθόλου να ντραπή! Τι τρελλοκόριτσο, Θεέ μου, αλλά και τι νειάτα! Θαρρείς πως ήταν όλη ένα κύμα χαράς.

Τι χάρη σε κάθε της κίνηση, τι όμορφιά! Φαίνεται πως θα είχε ρωτήσει γι' αυτόν, ύστερα από την πρώτη εκείνη συνάντησή τους. Μά γιατί τάχα; Τι της έκανε άραγε εντύπωση; —Όπωςδήποτε τώρα ή καρδιά του Πάτερ Δοσίθεου δοκίμαζε μία χαρά δυνατή, που του ανατάραζε λές τα σωθικά και του ξαναζύωνε τη σκέψη, όλο του το είναι.

Άρχισε να διαβάζη. Και την έβλεπε που έγύρισε προς το μέρος του και τον κύταζε ολόενα... Μέσα στο θαμπό φως έμάντευε μάλλον τα χαρακτηριστικά της... ■ ■

Καθισμένος μπροστά στο τραπέζι του

στο φως της λάμπας, ο Δοσίθεος, μάταια αγωνιζόταν από ώρα τώρα να πνίξη μέσα ή θλίψη που λίγο-λίγο είχε άρχει να τον δαγκώνει.

Ολόενα ήταν στο νού του το κορίτσι εκείνο, που τώρα πιά είχε φύγει απ' το Μοναστήρι κι' ολόενα του φαινόταν πως θάνοιγε ή πόρτα του για να φανή και πάλι ή γελαστή της μορφή.

—Τι άπερισκεψία, θά της έλεγε, γελώντας κι' αυτός, μόλις θά την έβλεπε. Σταθήτε, μπορεί να μās δούν. Σωπάστε λοιπόν, μη γελάτε έτσι...

Άλλά πού, εκείνη! Θά τριγύριζε μέσα στο κελλί από τόνα μέρος στο άλλο, κι' ολόενα θά εξαφνιαζόταν από το κάθε τι εκεί—μέσα και θά γελοούσε, θά γελοούσε...

—Σώπα, λοιπόν, τρελλοκόριτσο, θά της έλεγε τώρα με πιό πολλή οικειότητα. Έλα, θά πάμε έξω, γιατί έδω άλλοιμονο άν μās βρούν. Κύτταξε, θά κατέβης ήσυχα τη σκαλίτσα και θά βγής από το πορτάκι. Νά, πάρε το κλειδί. Άφησέ το πάνω στην κλειδωνιά και περιμένε με στη γωνιά του σταύλου, που είναι άπέναντι. Θά έλθω άμέσως και θά σε βρω.

Αυτή θά κατέβαινε, ενώ αυτός θά κρυφοκύτταζε με αγωνία δεξιά κι' αριστερά, μήπως φανή καμιά σκιά... Κανένας! Ύστερα θάσβυνε το φως της λάμπας του και θά κατέβαινε κι' αυτός με προφύλαξη. Στη γωνιά του σταύλου εκείνη θά ήταν κομμένη και θά τον εξαφνιαζε. Και πάλι θάρχιζε τα γέλια...

—Μή, μη άκόμη!... θά της έλεγε. Μπορεί να μās άκούσουν. Πάμε στο δάσος... Και θά προχωρούσαν μέσα στο σκοτάδι...

—Κρυώνω λιγάκι, θά τούλεγε εκείνη με χάρη. Και με τη συνηθισμένη της τόλμη θά τούδειχνε το ράσο του.

Κι' εκείνος θά το άπλωνε και θά σέπαζε το λεπτό κορμί της, κρατώντας την ντροπαλά στην άγκαλιά του.

Ύστερα θάφταναν σ' ένα άπάνεμο μέρος, ολοσκότεινο, και εκεί, δίπλα στον χοντρό κορμό μιάς λεύκας, θά στεκότουσαν. Έκείνη μέσ' από το ράσο του θάβγαζε το κεφάλι και θά τον κύταζε τρυφερά. Ύστερα θάσκαβν το κεφάλι πάνω στα στήθη του. Τα μαλλιά της θά χάιδευαν το σάγωνι του με το νεανικό γανάκι. Θάσκαβε τότε και θά βύθιζε το πρόσωπο μέσ' στον θησαυρό εκείνο των μαλλιών, που θά τούδιναν στο στόμα και στα μάτια μίαν άνεπίσπτη γλυκύτητα... Αυτή ή νύχτα δέν θά τελείωνε ποτέ.

Ο πόνος που βγαίνει από την άμαρτία άς χτυπούσε όπου ήθελε, άς ήταν δυνατό, άς ήταν μαύρος... Έκείνης της άπείλειωτης νύχτας ή γλυκειά θαλωρή τον τραβούσε προς το άγνωστο με χαρά, τον άποκοίμειε μέσα σε μία τόσο γλυκειά ήδονη που τον έκανε να βλέπη τιποτένιο δτιδήποτε θά χρειαζόταν έως να ύποφέρη...

Ναι, αλλά καθόταν άκόμη μέσα στο κελλί του, με τα χέρια πάνω στο τραπέζι του, μπροστά στην κτρινωτή φλόγα της λάμπας του... Μέσα του έχόρευαν οι πόθοι και τα όνειρα, τόσο ζωντανά πομπαιναν την όψη της άλήθειας και τον ένότιζαν με λαχτάρες δυνατότερες.

Επερίμενε Έπερίμενε ν' άκούση να χτυπούν στην πόρτα... Κάποια φορά μάλιστα πήγε μόνος του ως εκεί, την άνοιξε κι' άφουγκράστηκε, με την ιδέα πως θ'

ἀκούση τὸ περπατήμα της στὴν αὐλὴ. Μὰ μονάχα τὴν κορφή ἑνὸς κυπαρισσοῦ εἶδε πού τὴν ἔδερνε ὁ ἀέρας δεξιὰ-ἀριστερά, κι' ἀκούσε τὸν θόρυβο τῶν μικρῶν φύλων πού μεγάλανε δλοένα κι' ὕστερα ἔσβυνε σιγά-σιγά. "Ἐκείσε πάλι τὴν πόρτα. Κι' ἀποφάσισε νὰ βγῇ.

"Ἐσβυσε τὴ λάμπα, ἐκλείδωσε καὶ κατέβηκε. Τοῦ φάνηκε πῶς ἡ σκέψη του ἦταν ἀληθινὴ καὶ πῶς κατέβαινε πραγματικά γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀγαπημένη του, Προχωροῦσε μηχανικά, χωρὶς σκέψη, σὰν νὰ ἐκτελοῦσε ἕνα προμελετημένο σχέδιο, τόσο πού μόλις ἀπὸ τὸ πορτάκι ἀντίκρυσε τὴ γωνιά τοῦ σταύλου, ἐνοιωσε κάτι μέσα του νὰ σπαρταρά κι' ἀνέβηκε ὡς ἐκεῖ-δὰ τρέχοντας στὸ μικρὸ ἀνηφοράκι...

Πίσω ἀπὸ τὸ σταύλο, μόλις ἔστριψε στὴ γωνιά του, μόνο ἡ ἐρημιά τοῦ ἱσίου τοῖχου τὸν περιέμενε. "Ἀπὸ κελὴ τὴν μεριά φύσαγε μάλιστα ὁ ἀέρας καὶ μόλις ὁ Δοσίθεος ἐπρόβαλε, τὸν ἐνοιωσε νὰ τὸν χτυπᾷ κατὰ πρόσωπο τσουχτερός, σὰν χιλιάδες ἀόρατα καμτσίκια νὰ τὸν ἐσπρωγνάν ἀπὸ κεῖ. "Ἐγύρισε πίσω, στάθηκε λίγο σαστισμένος, κι' ὕστερα πῆρε τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ μέρος, πού βρισκόντουσαν τὰ σπῆτια τῶν παραθεριστῶν καὶ τὰ μαγαζιά. Πήγαινε λιγάκι ἀριστερώτερα, κοντὰ στὸ δάσος, γιὰ νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὸ σκοτάδι του. "Ἐφτασε κοντὰ στὰ σπῆτια.

Στάθηκε. Χιλίες σκέψεις στροβιλιζόταν μέσα στὸ κεφάλι του. Πόση ὥρα ἔμεινε ἔτσι; Οὔτε αὐτὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀπαντήσῃ. "Ο ἀέρας σφύριζε τώρα δυνατώτερα. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ καὶ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ γεμάτος σκοτάδι καὶ θλίψη, ἐπῆρε πάλι τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ μοναστήρι...

"Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ πιά στὴν ἴδια κατάσταση. Τὸ ἐνοιωσε αὐτὸ μόλις ἔμπηγε στὸ πρῶτ' τῆς ἄλλης μέρας. "Ὅλη τὴν ὥρα ἀνέβαινε κάτι σὰν ἀναστεναγμός στὸ στόμα του, καὶ κάποια ἀνησυχία τὸν ἔκανε, ὅταν ἦταν μόνος, νὰ χτυπᾷ τὰ πόδια, νὰ βηματίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, νὰ μιλάῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ του.

Βῆκε μιά πρόφασιν καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ βουνὸ μονάχος. Σκεφτόταν νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀν δὲν ἔπαιρνε ἐπὶ τέλους μιά ἀπόφαση.

Πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὴν εἶχε πρωτοῖδῃ. "Ἀπὸ πρὶν περίμενε τὴν ὥρα πού θάφθανε ἐκεῖ, γιατί νόμιζε πῶς κάτι ἀπὸ κελὴν ἔρχε μείνει σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους. Μὰ τίποτα! ὁ ἴδιος ἀνεμὸς ἔδερνε κι' ἐκεῖ τὰ κλαδιά, καὶ τὸ ἴδιο ἄδειος ἦταν κι' ἐκεῖνος ὁ τόπος. Μάλιστα ἡ θύμηση τῆς πρώτης ἐκείνης στιγμῆς τὸν ἔκανε νὰ νοιώθῃ πὺ πολὺ ἀκόμη τὴν ἐρημιά... Θαρρεῖς πῶς ὁ ἀέρας εἶχε παρασύρει τὸ ἀνάλαφρο κάτι ποῦχε ἀφήσει ἐκεῖνὴν στὸ διάβα της.

"Ἐνοιῶθε πῶς τὸ πάθος του ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε. "Ὡρες ὀλόκληρες εἶχε καθίσει κάποι, στὸ ἀνάγγιμο πού σχημάτιζαν κάτι βράχοι, καὶ, κυττάζοντας τὸν ἥλιο πού θαμποφαινόταν μέσα ἀπὸ τὰ βαρεῖα σύννεφα, θυμόταν τὴν φανταστικὴ συνάντησιν ποῦχε φτείαζε χθές τὸ βράδυ ὁ νοῦς του, κι' ἄφηνε τὸν ἑαυτὸ του νὰ βυθίζεται στὴν ἀπόλαυση φανταστικῆς τρυφερῆς ἀγάπης.

Ναί... "Ἀλλὰ θὰ χρειαζόταν νὰ κινηθῇ, νὰ πάρῃ μιά ἀπόφαση. Στὴν ἀρχὴ δὲν πολιοῦσε νὰ σκεφθῇ τί θὰ χρειαζόταν νὰ κάνη. Δὲν ἄφηνε τὸ μυαλὸ του ν' ἀνα-

μετρήσῃ τίς συνέπειες. "Ἀλλὰ λίγο-λίγο συνήθισε. Θὰ σταματοῦσε ὡς ἐδῶ τὴν κατεῦθυνση ποῦχε πάρει ἡ ζωὴ του καὶ θ' ἄλλαζε. Θ' ἄφινε τὸ Μοναστήρι καὶ τὴν ἰδέα του νὰ γίνῃ μοναχός... Δὲν ἤξερε ἀκόμη πῶς θὰ τὰ κατὰφερνε, εἶχε ὁμῶς πάρει τὴν ἀπόφαση... "Ἐξερὲ βέβαια τι δυστυχίες θάχε νὰ τοῦ παρουσιάσῃ ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ μέσα στὴν ἀμαρτία πού θὰ τὴν ζοῦσε μονάχος χωρὶς κανένα στήριγμα, μάλιστα μὲ κηρυγμένο τὸν πόλεμο πρὸς τὸν Θεό, πού τὸν ἤξερε ἀληθινὸ καὶ παντοδύναμο. "Ἐνοιῶθε πῶς ἔμπαινε μέσα στὴν περιοχὴ τοῦ πόνου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε ἄλλη συνέπεια ἐπ'αὐτόν ἀπὸ ἐκτός ἀπὸ κάποιον δόριστο φόβο πού τοῦδινε. Κι' ἔτσι γύριζε τώρα πρὸς τὸ Μοναστήρι μὲ τὴν ἀπόφασιν παρμένη. "Ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ κάθε τι, θὰ ρωτοῦσε γιὰ κελὴν ἕνα γνωστὸ του, σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ μαγαζιά πού ἦταν κοντὰ στὸ Μοναστήρι, καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν συναντήσῃ. Θὰ τῆς ἔλεγε τὴν ἀπόφασίν του ν' ἀφήσῃ τὸν Μοναστήρι καὶ ἀπὸ κελὴν τὴν ὥρα θὰ ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγῃ μαζὶ της.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν εἶχε κάπως ἡσυχάσει. Εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ βλέπῃ μὲ περιέργεια τὸ ράσο καὶ τὰ γένεια του... Στὴ φαντασία του εἶχε κίχας μεταμορφώσεϊ τὸν ἑαυτὸ του σ' ἕναν νεαρὸ κύριο. Καὶ παραξενευόταν πῶς ἀπὸ τὴν ἀτολμία του νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν εἶχε βασανιστῇ τόσο πολὺ...

"Ἐπῆγε κατ' εὐθείαν στὸ μαγαζὶ πού ἦταν περισσότερο γνωστὸ του. "Ἦταν ἀκόμη νωρίς καὶ ἔτσι κανένας πελάτης δὲν ἦταν μέσα. Προχώρησε κατ' εὐθείαν στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ καὶ φώναξε: "Μιχάλη!...

Ὁ Μιχάλης πρόβαλε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ πορτάκι τῆς κουζίνας καί, μόλις τὸν εἶδε, πῆρε μιά πετσέτα καὶ σκούπιζε τὰ χέρια του, λέγοντας:

"Ἄ, ὁ Πάτερ-Δοσίθεος. Καλημέρα! Θέλετε τίποτα;

"Ναί, ἔλα ἐδῶ, μιά στιγμή. Πλησίασε κρατώντας τὴν πετσέτα. "Χθές τὸ βράδυ ἦρθε στὴν ἐκκλησία ἕνα κορίτσι μὲ σγοινὰ ξανθὰ μαλλιά.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΙΧΟΙ

ΤΟ ΕΝΑ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟΥ ΑΙΝΕΙΑ

Νικίας ὁ Γοργίου ἔγραψε πολλὰ, —ποιήσεις— καὶ τραγωδίας—βιβλία, ὡς λέγουν ἐβδομήκοντα, χωρὶς τὰ ὅσα μένουν ἀγνωστα κι' ἄλλα πού βρίσκονται ἐν σχεδίῳ

Εἰς θβίαν τὴν Θεσσαλικὴν μὲ θαυμασμὸ μιλοῦν γι' αὐτὸν, ἐνῷ γιὰ τὸν Αἰνείαν —συμπatriώτην τὸν ὑπέργηρον— πού ἕνα καὶ μόνο ἔργον ἔγραψε, μὲ γέλωτες καὶ μ' εἰρωνείαν.

Νικίας ὁ Γοργίου ἔγραψε πολλὰ, —παπύρων τρισπυρόγονα φορτία— νῆαν ὅμως κι' εὐτυχῆς δὲ φαίνεται τὴ σκέψη του ταράζει πάντοτε τὸ "Ἐνα ἐκεῖνο τοῦ Αἰνείαν.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ
(Ἀρχιλόχεια)

Θὰ θέλαμε νὰ μάθουμε πῶς λέγεται καὶ σὲ ποῖο σπῆτι μένει.

—Κορίτσι, κορίτσι... Μὰ δὲν μένει κανὲν κορίτσι. Μιὰ μονάχα νέα γυναίκα ἦταν χθές ἐδῶ, ἡ "Ἐλσα ἡ Βενέζαινα. Μιὰ ὁμορφὴ, πού παιδιαρίζεϊ ἀκόμη καὶ τρέχει σὰν κατόικι;

—Ναί...
—"Ἤθε, λέτε χθές στὴν "Ἐκκλησία... Κατὰ τίς ἐξῆ; Ναί, τὴν εἶδα πού πέρασε ἀπ' ἐδῶ κι' ἀνέβαινε πρὸς τὸ Μοναστήρι. Φοροῦσε μάλιστα ἕνα καπελλάκι πράσινο;...

—Ναί...
—"Ε, αὐτὴ εἶναι τότε, ἡ "Ἐλσα. Καθότανε στοῦ Βουῦγα τὸ σπῆτι. Νά, ἐκεῖνο μὲ τὴν ταράτσα, δεξιὰ ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς μάντρας σας...

—Καθότανε; Γιατί; Τώρα δὲν κάθεται πιά;

—Τώρα;... Οὐ... θάχουνε κι' ὅλας φύγει μὲ τὸ τραῖνο. Παντρεύθηκε προχθές μ' ἕναν "Αμερικάνο καὶ σήμερα τὸ πρῶτ' ἦταν νὰ φύγῃ μὲ τὸ "Ἐξπρὲς γιὰ τὸ Παρίσι. Θὰ μείνουνε κάμποσο ἐκεῖ—ἔχει παρὰδες ὁ λεγαίνονος—κι' ὕστερα θὰ πᾶνε στὴν "Ἀμερική. "Ἐκεῖ ἔχει τίς δουλειές του ὁ γαμπρός.

Ὁ Δοσίθεος εἶχε ξεχάσει πού ἦταν, γιατί εἶχε ἔλθει, τί εἶχε ρωτήσῃ. "Ἦρθε στὸ νοῦ του μιά ἄλλη φορὰ, πού εἶχε ρωτήσῃ τὸν Μιχάλη γιὰ κάτι ἄλλες δουλειές, καὶ γιὰ μιά στιγμή πῆρε πῶς ὅλα τὰ γεγονότα ποῦχαν μεσολαβήσει ἀπὸ τότε—πᾶει χρόνος—ὡς τώρα, τᾶχε δῆ σ' ὄνειρο καὶ πῶς τώρα συνέχισε τὴν παλὰ ἐκεῖνὴν κουβέντα. "Ἐνα μόνο θυμόταν, κι' αὐτὸ μηχανικά. Πῶς μόλις ὁ Μιχάλης θὰ τέλειωνε, θάπρεπε νὰ πῇ «εὐχαριστῶ» καὶ νὰ φύγῃ. Τῶκανε λοιπὸν καὶ προχώρησε ὕστερα κατὰ τὴν πόρτα. Βγῆκε καὶ πῆρε τὸ δρομάκι πού ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ πρὸς τὴ θάλασσα, ἴσια ἐμπρός. Πῆγε ὡς τὴν ἄκρην, στὸ μικρὸ μωράγιο, κι' ἐκεῖ στάθηκε. Κύνταζε τὰ κύματα πού ἔγλυφαν τὶς μεγάλες πέτρες κι' ἕνα ξυλάκι πού ἐπέπλεε καὶ ἐσειόταν δῶθε-κεῖθε χορεύοντας. Τώρα, δὲν ὑπῆρχε τὸν κόσμο παρὰ τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τῆς θάλασσας, ὅπου εἶχε προσηλωσεῖ τὰ μάτια του ἔτσι καθὼς ἔσκυβε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, μὲ τὰ κύματα πού ἔγλυφαν τὶς πέτρες καὶ τὸ ξυλάκι πού χόρευε... Τὰ κύτταζε μὲ ὅλη του τὴν προσοχὴ ὥρα πολλή, παρακολουθώντας κάθε κίνηση, κάθε λεπτομέρεια, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά, δλάνοιχτα, διάπλατα.

"Ἀλλὰ λίγο-λίγο ἀρχισε νὰ συνέρχεται. Τὸ παρὸν ξαναζοῦσε. "Ἡ εἰκόνα τῶν ἄλλων πραγμάτων, ὅπου τὸ μάτι του δὲν ἔπεφτε, ξανόρθε τὸν νοῦ του. Φαντάστηκε αὐτὰ πού ὑπῆρχαν πίσω του. Τὸ μαγαζὶ, πὺ κεῖ τὸ ἄλλο, λίγο μακρότερα τὰ σπῆτια καὶ ψηλότερα τὸ Μοναστήρι.

"Ἐκανε πῶς ρομαντζάρεϊ μὲ τὴ θάλασσα κι' ὕστερα γύρισε πίσω, ἀργά-ἀργὰ σὰν νάκανε περίπατο. Θυμόταν κάποτε πῶς στὸ τζάκι τὸ κελλιοῦ του ἔχάζετο μερικά φύλλα χαρτιοῦ πού τ' ἄφηνε νὰ τ' ἀρπάξῃ ἡ φωτιά καὶ νὰ τὰ μασσᾷ στὸ στόμα της, ἐνῷ τὰ δούταε τὴν ἔτριζαν.

"Ἦταν ἀληθινὰ ἄδειος. Τὸν ἐξάφνιασε τὸ μυστήριον μιᾶς τέτοιας ἀλλαγῆς. Κάτι εἶχε βγῇ ἐξαφνικὰ μέσα ἀπ' τὴ ζωὴ του μὲ μιά τραχύτητα πού τὸν ἐξάλισε.

Τὰ ἄλλα του προχωροῦσαν μηχανικά κατὰ τὸ Μοναστήρι...

ΠΕΤΡΟΣ ΚΛΩΝΑΡΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Τὸ τρομερὸ μπουκάλι

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

-Τὸν παληάνθρωπο!...
—Σιγά, κυρία μου, σιγά!
—Τὸν ἀφιλόδοτο!...
—Σιγά, σὰς παρακαλῶ, σὰς

εἶπα!
—Τὸ ζῶωωωωω!
—Πάλι τὰ ἴδια;

Τὸ δικαστήριον χάνει τὴ ὑπομονή. Σηκώνεται ἡ κουδούνα αὐστηρὰ διαγράφει θορυβώδεις κύκλους στὸν ἀέρα. Σουφρώνουν τὰ φρύδια τοῦ προέδρου καὶ ἀγριεύουν ὡς σὺννεφα στὴν κορυφὴ τῆς Πεντέλης. "Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἔδραν θῆλυ ἐξαλλον, ευερκὶν, ἀσυγκράτητον μακρόν, ὀρούμενον, δὲν ἐννοεῖ νὰ πειθαρχήσῃ σὲ κανένος εἶδους αὐστηρότητα:

—Τὸ φουστάνι μου!
—Καλὰ, σιγώτερα!
—Ὁλόκληρο τὸ φουστάνι μου κατέστρεψε αὐτὸς ὁ ἀχρεῖς!...
—Μὴν ὑβρίζετε!
—Ὁ παληάνθρωπος, ὁ ἀτιμος, ὁ αἰσχρός!

—Πάλι τὰ ἴδια;
Σηκώνεται πάλιν ἡ προεδρική κουδούνα καὶ διαγράφει τοὺς θορυβώδεστους κύκλους στὸν ἀέρα. "Ἡ ἀτμόσφαιρα συγχρονίζεται ἀπὸ κουδουνίσματα καὶ ἐπὶ τέλους τὸ μαινόμενον θῆλυ κουνιάζει. Πλάι του κουνιάζει ἀπὸ ὥρας ἄλλῃ ὕπαρξις: ἀνὴρ νέος σκυθρωπος, σιωπηλός, μελαγχολικός, χλωμός, μὲ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ ἐνόχου ζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπόν του. Τὸ θῆλυ τὸν κεραυνοβολεῖ μὲ βλέμμα φλογερὸν. "Ὁ ἄνθρωπος ρίπτει βλέμμα τρόμου εἰς τὸ θῆλυ κι' ὕστερα βλέμμα ἱεσίας πρὸς τὸν πταισματοδίκην. Ψιθυρίζει:

—Δὲν τὸ ἤθελε, κύριε δικαστά...
—Καλὰ-καλὰ...
—Σὰς ὀρκίζομαι, στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, μὺ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου τὸ μπουκάλι!

—Σιωπὴ! "Ὅταν σὰς ἐρωτήσω... Διαδικασία ἐπιμονος. "Ἐξωφρενική. Διότι μὲ τὴν πρώτην φορὰν τῆς ἀκατασκέτου ρητορικῆς τοῦ θῆλεως καὶ μερικῶν μαρτύρων, τίποτε δὲν ἔρχεται εἰς φῶς, ἐκτός ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κύριος κατέστρεψε τὸ φουστάνι τῆς κυρίας μὲ ἕνα ἀηδὲς ὕγρον πού βρωμά ἀκόμη τόσον, πού καὶ ὁ χωροφύλας ἀκόμη τύποστρέφῃ μετὰ φρίκης τὸ πρόσωπον καὶ νὰ σφραγίσῃ μὲ τρόπον τὴν μύτην του. Δράμα πού εἶναι κωμωδία. Καὶ ἀντιθέτως. Τραγωδία πού εἶναι κωμωδία. "Ιλαροτραγωδία εἶναι ὁ ἀκριβέστερος χαρακτηρισμός.

—Ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν:
"Ἦταν μέσα στὸ τράμ ὁ νέος καὶ ἐκρατοῦσε εἰς τὰ χέρια του ἕνα μπουκάλι ἀρκετὰ μεγάλο, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποῦ καθέννας δὲν ὑποκατέετο. Τὸ κρατοῦσε μὲ τόσῃν προσοχῇ ὁ νέος στὰ χέρια του, σὰν νὰ ἦταν βόμβα πού κινδύνευε νὰ ἐκρηγῇ καὶ νὰ φέρῃ καταστροφὴν. Κανεῖς

δὲν ἐπρόσχε, ἐπρόσχε ὁμῶς ὁ ἴδιος τὸ μπουκάλι του, πού δὲν περιείχε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ κάκοσμον ἐκεῖνο ὕγρον πού πηγαίνουν συχνὰ οἱ ἄνθρωποι στοὺς μικροβιολόγους πρὸς εξέτασιν. "Ἰδίως ὅταν θέλουν νὰ διαπιστώσουν ἔαν ἔχουν λεύκωμα. Τὸ τράμ ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτον, κόσμος ἔμπαινε καὶ ἔβγαινε, ἐπρωχωροῦσε, ἐσπρωχνε, ἐσπρωχνόταν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔτρεμε κάθε φορὰν μὴ τυχόν καὶ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ τρομερὸ μπουκάλι καὶ πλημμυρίσῃ τὸ τράμ ἀπὸ τὴν φοβερὰν κολώνιαν πού περιείχε. "Ἀλλὰ ὁ διάβολος πού ἀρέσκαται νὰ χώνῃ παντοῦ τὴν οὐρὰν του, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ παραλείψῃ τὸ καθῆκον του. Καὶ σὲ μιά στιγμή, καθὼς ἕνα κύμα νῶν ἐπιβατῶν, ἐμπήκε στὸν ὀπίσθιον ἐξώστην, ὅπου εὐρίσκετο ὁ νέος μὲ τὴν ὕγρην βόμβαν, μιά κυρία εὐρέθηκε μπροστά του, πού ἐκρατοῦσε ἕνα σκληρὸ πακέττο στὰ χέρια της, ἦλθε τὸ πακέττο εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ μπουκάλι, καί, ὁ συμφορά τῶν συμφορῶν, ἔσπασε τὸ μπουκάλι!

Διὰ μίαν στιγμὴν τὸ πρᾶγμα ἐπέρασε ἀπαράτητον. "Ἀλλὰ, ἐξαφνικὰ ὁμη βαρυτάτῃ διεχύθη στὴν ἀτμόσφαιραν, καὶ οἱ ἐπιβάται τοῦ ἐξώστου ἐσφράγισαν μὲ τρόπον τῆς μύτες των, κυττάζόμενοι ὑπόπτως μεαζῶ των.

—Πῆφφφ!
—Πούφφφ!
—Πῆφφφ!...
"Ὁ νέος ἐπάγωσε ἀπὸ φρίκην καὶ ἐκτυτοῦσε πρὸς τὸ κενὸν μὲ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα τοῦ ἐνόχου "Ἡ κυρία ὁμῶς πού εὐρίσκετο μπροστά του ἀρχισε νὰ αἰσθάνεται ἕνα ὕγρὸ πού διεπέρασε τὸ παλτό καὶ τὸ φουστάνι της καὶ τὴν ἐπάγωνε. "Ἐφερε ἀνῆσυχν τὸ χέρι της πρὸς τὴν πλάτην, ἡσθάνθη ὕγρασιαν, ἐπανάφερε τὸ χέρι της μηχανικῶς πρὸς τὴν μύτην καὶ ἄφησε κραυγὴν ἀηδίας:

—Πῆφφφφ!
—Τὶ σὰς συνέβη, κυρία μου;
—Πούφφφφ! Θέέ μου!
—Μὰ τί βρωμάει ἔτσι, ἀδερφέ!
—"Ἀμμονία ρῖξαν μέσα στὸ τράμ;
—Πῶ, πῶ, πῶ!...

Μέσα στὸ μυαλὸ της, ἡ δυστυχὴς κυρία ἐσχημάτισε ἀστραπιαίως τὴν φυσικωτέραν ἐκδοχὴν τοῦ πράγματος καὶ ἐφαντάσθη τὴν πλάτη της ὡς μανδρότοιχον, ὅπου δὲν ἦταν γραμμένο τὸ γνωστὸ "Ἀπαγορεύεται τό... Πῶς νὰ φαντασθῇ ὅτι διὰ μπουκαλίου ἔγινε ἡ ἀδρευσή τῆς πλάτης της; "Ἐφ' ὃ καὶ ἐγύρισε ἐξαλλῇ, εἶδε τὸν ἄνθρωπον πού ἐφέλλεξε μὲ ταραχήν λέξεις συγγνώμης, ἐνόησε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀφαντάστως ἀναιδὴς πού ἐπασχε ἀπὸ ἀκράτειαν καὶ τοῦ ἐτράβηξε χαστοῦκι ὀλύμπιον!

—Παληάνθρωπε!
—Κυρία μου...
—"Ἀχρεῖ! Στὴν πλάτη τὴν δική μου; ὦωω, κτῆνος, γάϊδαρε, ἐχάθηκε ἕνα μέρος νὰ πᾶς νὰ βγάλῃς τὰ στραβά σου; "Ἀχ, τὸ παλτό μου, ἄχ, τὸ φουστάνι μου, ἄχ, οἱ κάλτσες μου, τὰ παπούτσια μου!

"Ἀστυνομία! "Ἀστυνομία!
"Ἐγινε πατατράκ! Οἱ λοιποὶ συνεπιβάται μωρισθέντες περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ βλέποντες τὰ θραύσματα τοῦ μπουκαλίου, εἶχαν σφραγίσῃ τὶς μύτες των μὲ μαντήλια καὶ ἀρχισαν νὰ διασκεδάζουν χαρεκάκως μὲ τὴν ὑπόθεσιν:
—Τὶ σὰς ἔκανε, κυρία μου;
—Θέέ μου! Δὲν βλέπετε; Πὺ νὰ γίνω τώρα;

—"Ἐσεῖς, κύριε;... Δὲν ντρέπεσθε;
—Μὰ, κύριοι, δὲν φταίω...
—Δὲν φταίτε; Πὺ εἶν' αὐτά;...
—Μὰ δὲν... ἐγώ... καταλαβαίνετε... "Ὁχι ἐκ τοῦ φυσικοῦ... ἀπ' τὸ μπουκάλι... ἡ κυρία ἦταν... αὐτὴ τὸ ἔσπασε!
"Ἀπὸ τὴν πρωτοφανῇ φασαρίαν ἐσταμάτησε τὸ τράμ καὶ ἀνῆλθε ἕνας πόλισμνος. "Ἐμυρίσθη καὶ αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἐσφράγισε τὴν μύτην καὶ ὡδήγησε τὸν ἄνθρωπον, ὅπου ἔδει.

—Ὡστε;
—Δὲν ἦταν δικὰ μου, κ. δικαστά. "Ἦταν τοῦ πατέρα μου καὶ τὰ ἐπῆγαναι στὸν μικροβιολόγον νὰ τὰ ἐξετάσῃ! Λοιπὸν, ἡ κυρία ἀπὸ δῶ, μὲ ἔσπρωξε, ἔσπασε τὸ μπουκάλι κι' ἔγινε τὸ κακὸ!

"Ἡ κυρία μαινεται;
—"Ἐγὼ σὲ ἔσπρωξα, βλάκα;
—Μὲ λέει βλάκα, κ. δικαστά!...
—Σὰς παρακαλῶ, κυρία μου...
—"Ἐσεῖς μὲ ἐσπρώξατε...

—"Ἐγώ; Καὶ κρατοῦσε μέσα σὲ τόσο κόσμο, τέτοιον πρᾶγμα, ἡλθιε;
—Μὲ λέει ἡλθιον, κ. δικαστά!
—Μὴ βρίζετε, κυρία μου...
—Νὰ μὴ βρίζω; Τώρα, τί θὰ γίνω ἐγὼ δὲν μοῦ λέτε; Ποῦ νὰ πάω μ' αὐτὰ τὰ χάλια πού ἔγιναν ρεζῆλι καὶ γελᾷ ὁ κόσμος μαζί μου;

Τὸ δικαστήριον ἀφῆνει καὶ τοὺς ὁ ἐλεύθερους, γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ἐπὶ τέλους ἐλεύθερα. Συνέστησε εἰς τὴν κυρίαν νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν. Καὶ ἡ κυρία ἐπῆρε τὰ βρέμμένα της καὶ ἔφυγε ἐξαλλῇ, ἐνῷ ὁ νέος ἐπέστρεφε στὸ σπῆτι γιὰ νὰ ξαναγεμίσῃ ἄλλο μπουκάλι.

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

—Τώρα τί θὰ γίνω ἐγώ;

Οι τρείς Δημήτριοι

Τόδε περιστατικό, ή μάλλον: τὰ περιστατικά, πού θά σᾶς ἀφηγηθῶμε σήμερα, εἶναι ἀπό τὰ πύθνη ἀνδιαφέροντα τῆς ρωσικῆς ἱστορίας.

Ὅταν ὁ Τσάρος Ἰβάν ὁ Τρομερός, πέρανε ἀπὸ τὴν Ρωσία ἀπὸ τὴν τυραννία του, ἀφῆκε γιὰ διάδοχο τὸν γιό του, Φεοντόρ. Ὁ νεαρός ὅμως Τσάρος ἦταν πολὺ δειλὸς καὶ ἀτόλμος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μείνῃ γιὰ πολὺν καιρὸ στὸν θρόνο. Ἐτσι, ἀναγκάστηκε μιὰ μέρα νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του στὸν γαμβρὸ του Μπόρις Γκοντούνοφ πού βασίλευε στὴν ἀρχὴ ἐν ὀνόματι τοῦ Φεοντόρ, καὶ ὡς ἐπίτροπός του, ἀλλ' ἔγινε κατόπιν χάρις στὸν θάνατο τοῦ Φεοντόρ, ὁ πραγματικὸς Τσάρος. Ὑπῆρχε ἐντούτοις καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Φεοντόρ, ἕνα ἐμπόδιο, γιὰ νὰ ολοκληρώσῃ ὁ Μπόρις τὸ προσφιλές του ὄνειρο νὰ γίνῃ Τσάρος πασῶν τῶν Ρωσιῶν: ἦταν ὁ Τσάρεβιτς Δημήτριος, γνιὸς ἀπὸ τὸν ἐξδομο γάμο Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ, ἡλικίας τότε 10 ἐτῶν.

Κανονικῶς καὶ νομίμως, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ βασίλευσῃ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Φεοντόρ. Ὅπως συμβαίνει ὅμως συνήθως, σὲ τέτοιες περιστάσεις κάποιο «δυστύχημα» συνέβη στὸν μικρὸ διάδοχο, τὴν ὥρα πού διασκέδαζε κούμποντας ξύλα στὸ κτήμα του τοῦ Οὐγλιτς καὶ θρῆσκε αὐτὸς νεκρὸς, μὲ ἕνα τραῦμα στὸ κεφάλι. Καὶ ὅπως ἡ χήρα τοῦ Φεοντόρ θρηνοῦσαν κλεισμένη σὲ μοναστήρι, ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος γιὰ τὸν φιλόδοξο Μπόρις Γκοντούνοφ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν πραγματοποίησιν, τοῦ σχεδίου του καὶ σὲ λίγο κατελάμβανε τὸ Κρεμλίνο.

Βρισκόμαστε στὰ 1603. Πέντε χρόνια τώρα, βασίλευε ὁ Τσάρος Μπόρις ἀνεπὶχλητος. Ἀνεπὶχλητος, ὡς ἕνα διάστημα, γιὰτις κάποιες ὑποτιμωμένες ἀρχαίες νὰ ὑψώνεται ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας του ἐναντίον του. Οἱ δυσχερεστεροί, δὲν συγκρατοῦνται πιά. Ἡ πείνα καὶ ἡ πανοῦλα πού δεκάτιζαν τώρα τελευταία, τὴν ὑπαιθρο, τοὺς ἔδωκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθοῦν ἀπειλητικοί. Καὶ ξαφνικά, μέσα στὴν ὑπόκοψη αὐτὴ κατακραυγὴ πού ἀκούονταν ἀπὸ παντοῦ, μιὰ καταπληκτικὴ εἰδήσις διαδόθηκε μιὰ μέρα ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, καὶ τὸν γιόρτο τῆς Ρωσίας: ὁ Τσάρεβιτς Δημήτριος δὲν πέθανε!... Ὁ Τσάρεβιτς Δημήτριος ἔζη!... Εἶναι κρυμμένος στὸ Κίεβο, λένε οἱ μὲν, στὴν Βολνία ὑποστηρίζουν οἱ ἄλλοι!... Πάντως ἔζη. Ἡ λαϊκὴ εὐπιστία, πού εἶναι πάντα ἐτοιμὴ νὰ δώσῃ περιεχόμενο στὴν πύθνη ἀντιληπτικὴ καὶ ἀπίθανη διάδοσιν, νὰ τὴν ἐγκολπωθῇ, καὶ πρὸ πάντων, ὅταν στὴν φήμη αὐτὴ εἶναι ἀνακατεμένο τὸ ὄνομα τοῦ Τσάρου, πιστεύει τὴν φήμη.

Ὁ Μπόρις Γκοντούνοφ, τῶμαθε φυσικὰ καὶ αὐτὸς τὰ νέα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε σημασία! Γέλασε, κατόπιν ὅμως ἀρχισε νὰ ἀνησυχεῖ: ὁ λαὸς εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ τὸ ζήτημα. Καὶ ὅμως ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ μικρὸς Δημήτριος εἶχε σκοτωθῇ γιὰ καλὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του... Ἐντούτοις ἔπρεπε νὰ ἀντιμεταπίσῃ τὴν κατάσταση γιὰτις ὁ ἄλλος, ὁ ἐπιτήδειος σφετεριστὴς τῶν δικαιωμάτων τοῦ μικροῦ Τσάρεβιτς, ἡ ὁ βρυκόλας, εἶχε ἀρχίσει νὰ κινῆται ἐναντίον του: στρατολογεῖ. Καὶ παντοῦ βρίσκει ὁπαδούς προθύμους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἄλλους ἀπὸ φανατισμὸ καὶ προσωπολατρεία, ἄλλους ἀπὸ μίσος κατὰ τοῦ Γκοντούνοφ καὶ ἄλλους μὲ

τὴν ἰδέα ἐνὸς πλουσίου πλιατσικολογήματος ἀπλῶς. Μαζεύει, λοιπόν, καὶ ὁ Τσάρος Μπόρις στρατὸ καὶ τὸν στέλνει στὰ σύνορα τῆς Λιθουανίας, ἀπ' ὅπου θάκαμνε τὴν ἐξόρισή του κατὰ τῆς Μόσχας ὁ νεκραναστημένος Δημήτριος.

Αὐτὸς, ὅμως δὲν ἐπιτίθετο περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμή. Ὁ Μπόρις ἐπωφελήθη ἀπὸ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ἀναμονῆς γιὰ νὰ δάμῃ τὸν κληρὸ νὰ ἀφορίσῃ τὸν σφετεριστὴ τῶν δικαιωμάτων τοῦ θρόνου καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὸν βασιλέα Σιγισμόνδο νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν ἀπατεῶνα ὅπως χαρακτηρίσε τὸν Δημήτριο.

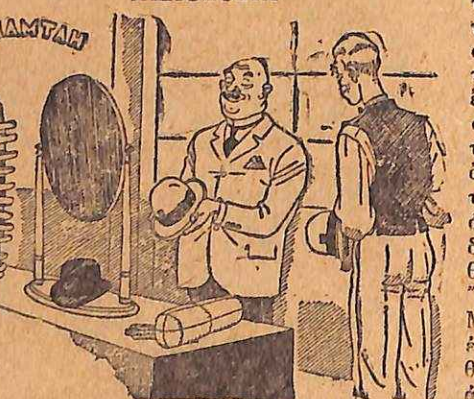
Ἐν τῷ μεταξύ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του ἕνας ἄλλος τυχοδιώκτης, ἱπποκόμος, αὐτὸς στὴν αὐτὴ κάποιον Πολωνοῦ πρίγκηπος, ὑποστήριξε σοβαρώτατα ὅτι ἦταν ὁ ἀληθινὸς Δημήτριος καὶ ὅτι ὁ Μπόρις μπορεῖ νὰ εἶχε διατάξῃ νὰ τὸ σκοτώσουν ὅταν ἦταν μικρός οἱ ἄνθρωποι ὅμως πού ἔβαλε, ἦσαν ἀφοσιωμένοι στὸν πατέρα του, καὶ σκότωσαν ἀντ' αὐτοῦ ἕνα ἄλλο παιδί! Καὶ γιὰ νὰ πείσῃ τὸν κόσμο ὅτι αὐτὸς πραγματικὰ ἦταν ὁ Δημήτριος, ἔδειχνε δυὸ μικρὰ ἐξογκωμάτια πού εἶχε στὸ πρόσωπο, ἕνα κοντὰ στὸ μάτι, καὶ ἕνα στὸ μέτωπο, ὅπως εἶχε καὶ ὁ αὐθεντικὸς Τσάρεβιτς. Ἀμφιβολία δὲν χωροῦσε! Αὐτὸς ἦταν ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ!

Οἱ Πολωνοὶ ἐγγενεῖς πίστεψαν ἀμέσως στοὺς ισχυρισμούς τοῦ ἱπποκόμου. Αὐτοὶ, ἄλλωστε ἔβλεπαν καὶ λίγο ἀπὸ τὴν δική τους ἄποψιν τὰ πράγματα. Ἀν ὁ ἱπποκόμος ἦταν ὁ πρίγκηψ Δημήτριος καὶ ἀνέβαινε μιὰ μέρα μὲ τὴν βοήθειά των στὸν θρόνο πασῶν τῶν Ρωσιῶν, δὲν θά δυσκολευόταν νὰ τοὺς πληρώσῃ τὰ χρήματα καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ὡς Τσάρος πᾶ πανίσχυρος.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως Σιγισμόνδος δὲν συμφώνησε σ' ὅλα αὐτὰ. Δὲν ἤθελε αὐτὸς νὰ μπλέξῃ σὲ μιὰ περιπέτεια τῆς ὁποίας τὸ τέλος φαινόταν ἀμφίβολο, μὲ τὸν πανίσχυρο τότε Τσάρο.

Ὁ ψευδο-Δημήτριος ὅμως, πὺ ἐπιτήδειος καὶ ἔξυπνος, κατάφερε γινόμενος καθολικός, νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος του τὸν Πάπα,

ΑΙΣΙΟΛΟΓΕΙΑ

Ὁ πελάτης.—Δόστε μου ἕναν ἀριθμὸ μαγαλιέτο, γιὰτις ἀγάσσα πρὸ ὀλίγου μιὰ λουστὴν γιὰ τὴν τριχοφυΐα...

ὁ ὁποῖος, ἔχοντας μπροστὰ του τὸ ὄρατο ὄραμα τῆς καθολικοποίησης τῆς Ἀγίας Ρωσίας, ἔπεισε τὸν Σιγισμόνδο νὰ βοηθήσῃ τὸν Δημήτριο.

Ἦταν ἡ 23ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1604 ὅταν ὁ δεύτερος αὐτὸς Τσάρεβιτς Δημήτριος πέρνοῦσε τὸν ποταμὸ Δνείπερο μὲ 45.000 ἀνδρες καὶ ἐξοπλισμένους καὶ ἀποφασισμένους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ὡς τὴν Σιβηρία ἀκόμη, ἀν παρίστατο ἀνάγκη. Ὁ Γκοντούνοφ ἀνησύχησε τότε γιὰ δεύτερη φορά, καὶ ἀποφασισμένος νὰ ξεκαθαρίσῃ μιὰ γιὰ πάντα τοὺς λογαριασμούς του μὲ τοὺς ἐνοχλητικούς αὐτοὺς μνηστήρας, μαζεύει 100.000 στρατὸ καὶ πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸν Δημήτριον ὑπ' ἀριθ. 2. Ὁ πόλεμος ὑπῆρξε τρομερὸς καὶ κράτησε ὅλο τὸν χειμῶνα, χωρίς νὰ δώσῃ κανένα συγκεκριμένο ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ τέλος σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ μάχη πού δόθηκε στὶς 13 Ἀπριλίου 1605, νικᾷ ὁ Δημήτριος. Ἐπὶ πλέον, πεθαίνει καὶ ὁ Μπόρις, χωρίς ἄλλο δηλητηριασμένος.

Μετὰ τὸν θάνατό του, συνελήφθη ὅλη του ἡ οἰκογένεια, φυλακίσθηκε καὶ εἰπεῖτα σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσιν, ἐφάργνηκε.

Στὰς 20 Ἰουνίου, ἡ Μόσχα ὑπεδέχεται μὲ ἀλλελαγμούς χαρὰς τοῦ θριαμβευτῆ.

Ὁ νέος Τσάρος, ὅμως, εἶχε ζήσει πολὺν καιρὸ στὴν Πολωνία καὶ εἶχε ἔλθει στὴν Μόσχα μὲ πολὺ μοντέρνες, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, καὶ τὴν ψυχολογία τοῦ Ράσου, ἰδέες καὶ ἐννοησιμότητες. Ἐπὶ πλέον ἔκανε τὸ λάθος νὰ παντρευθῇ μιὰ Πολωνίδα πριγκίπισσα. Ὅλα αὐτὰ, δυσχερύναν τοὺς μογιάρους καὶ τὸν κληρὸ πού ἐξήγειραν μιὰ μέρα τὸν ὄγλο κατὰ τοῦ πολὺ νεωτεριστοῦ Τσάρου. Μιὰ νύχτα, οἱ συνωμῶται ὤρμησαν μέσα στὸ Κρεμλίνο, ἔσφαξαν τὸν Δημήτριο καὶ ἔσυραν τὸ καταματωμένο πτώμα του στοὺς δρόμους.

Ἡ ἱστορία ὅμως τῶν Δημητρίων δὲν τελειώνει ἐδῶ.

Σὲ λίγον καιρὸ, νέα φήμη κυκλοφορεῖ, περωτῇ, παντοῦ: ὁ Τσάρος Δημήτριος δὲν ἔχει πεθάνει! Κάποιος ἄλλος ἔχει σφαγῇ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο θράδυ στὴν θέση του!

Ὁ Τσάρος Βασίλειος πού εἶχε διαδεχθῇ τὸν Δημήτριο, ἀνήσυχος, ἔβαλε καὶ ἐξέβαψαν τὸ πτώμα τοῦ μικροῦ Τσάρεβιτς, θέλοντας νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῶν Δημητρίων ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κανεὶς δὲν ἀνεγνώρισε τὸ πτώμα του! Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Δημήτριος ἔκανε μιὰ μέρα ξαφνικά τὴν ἐμφάνισή του στὴν Μόσχα, διεκδικώντας τὰ δικαιώματά του! Αὐτὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1607. Τὰ πλήθη ἄλλη μιὰ τὸν ἀναγνωρίζουν! Ἡ χήρα του τὸν ἀναγνωρίζει ἐπίσης καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ Τσάρος ὅμως Βασίλειος δὲν ἐννοεῖ νὰ παραδώσῃ τόσο εὐκόλως τὸν θρόνο στὸν νεκραναστημένο προκατόχου του. Ἐτσι αὐτὸς, ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Μόσχα, Μαζεύει στρατὸ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ τοῦ Τσάρου. Τὴν στιγμὴ ὅμως πού θά θριαμβεῖ, τὰ στρατεύματά του, ἄγνωστο ἀκόμη γιὰτις, τὸν ἐγκαταλείπουν. Ὁ Δημήτριος ὑπ' ἀριθ. 3 ἢ 4 (καὶ μὲ τὸν μικρὸ Τσάρεβιτς) φεύγει στὴν Καλόγκα ὅπου, στὶς 11 Δεκεμβρίου 1610 τὸν δολοφόνησαν—γιὰ τεταρτὴν πᾶ φορά!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Στὴν ἀφιξὴ τοῦ βαποριοῦ δὲν ἦταν ἡ Μιτίλα, ἀλλὰ ὁ σύζυγός της. Ἡ ξαδελφοῦλα Λίλιαν, γεμάτη συγκίνηση, κυττάζοντας δεξιά-ἀριστερά, σχεδὸν δὲν τὸν ἀναγνώριζε. —ὦ, ἐγὼ ἀπεναντίας σὲ ἀναγνώρισα ἀμέσως—τῆς εἶπε ἀγκαλιάζοντάς τὴν—γιὰτι μοιάζεις καταπληκτικὰ μὲ τὴν Μιτίλα, ὅταν ἦταν πὺ νέα, τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου μας.

Ἡ Λίλιαν κύτταξε τώρα, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ τεῖχος, τὴν ζωερὴ κίνησιν τῶν δρόμων. —ὦστε αὐτὸ εἶναι τὸ Κάιρο;

—Ἀγάπησ' μιὰ γυναῖκα πού ἔμεινε μακριὰ... πού τώρα πέθανε...

ΕΝΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑ ΖΩΗ

—Αὐτὸ εἶναι τὸ Κάιρο, ξαδελφοῦλα! Δὲν σοῦ φαίνεται ὁμορφὸ σὰν τὸ Παρίσι; Ἡ Λίλιαν γέλασε εὐτυχισμένη Ἦταν τὸ δεύτερο ταξίδι της στὸ ἐξωτερικὸ. Τὴν περασμένη χρονιά στὸν θεῖο της, πού ἔμεινε στὸ Παρίσι ἀπὸ καιρὸ κι' αὐτὴ τὴν φορά, στὴν ἐξαδέλφη της Μιτίλα, πού εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἀρχαιολόγο σύζυγό της σὲ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ στὴν Αἴγυπτο.

—Πῶς εἶναι ἡ Μιτίλα; —Ὅχι καὶ τόσο καλὰ. Θὰ δῆς.

«Ὅχι καὶ τόσο καλὰ». Ὅταν τὴν εἶδε στὰ σκαλοπάτια τῆς βίλλας κατέλευκα ντυμένη, μ' ἕνα σὰ λ.ι. πού τὴν σκέπαζε σὰν πέπλο, ἡ Λίλιαν ἐπινε μιὰ κραυγὴ φρίκης. Αὐτὸ πού ἔβλεπε ἦταν τὸ φάντασμα τῆς Μιτίλας, ὅχι ἡ ὁμορφὴ, δροσερὴ ξαδελφοῦλα της πού στὴν πατρίδα τους, στὴν πόλιν τῆς βορείου Ἰταλίας, τὴν θαύμαζαν ὅλοι σὰν ἀληθινὴ βασίλισσα τῆς ὁμορφιάς καὶ τῆς κομψότητος.

—Μιτίλα μου! —Ἀγαπημένη μου, Λίλιαν! Στὸ τραπέζι, ἡ Λίλιαν εἶπε:

—Μὰ δὲν τρῶς τίποτα, Μιτίλα μου! Καὶ δὲν φοβάσαι ὅτι σὲ βλάπτει νὰ καπνίζῃς τόσο πολὺ;

—Δὲν βоруέσαι! —Τῆς τὸ λέω διαρκῶς γιὰτὶ κι' ἐγὼ ἔχω τὴν κακὴ συνήθεια νὰ καπνίζω πολὺ, εἶπε ὁ σύζυγός της χωρίς νὰ σηκώσῃ τὰ μᾶτια του ἀπὸ τὸ πιάτο, δὲν ἡ ἀκούει ὅμως!

Δὲν ἀκούει κανέναν ἡ Μιτίλα, εἶναι μιὰ ἀνυπότακτη! Δὲν φαίνεται νὰ δίνῃ μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐξάντλησιν τῆς Μιτίλας, ἡ Λίλιαν ὅμως τὸν δικαιολόγησε μόνῃ της:

«Ἰσως, σκέφθηκε, κι' ἐγὼ ἂν ᾤσοσα διαρκῶς ἐδῶ, νὰ συνήθισα τὸ ὑπερβολικὰ λιγνὸ πρόσωπό της, τὰ τόσο μεγάλα μάτια της, τὴν χλωιάδα της, τὴν φωνὴ της καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ πάψω πᾶ νὰ νοιώθω τὴν παρουσία της... Ἰσως σὲ ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα νὰ ἀλλάξω με- ὅλες. Κι' ἐνὸς μῆος σὲ δέκα χρόνια μπορεῖ νὰ γίνω ἔτσι. Πρέπει νὰ προσπαθῶ νὰ βλέπω αὐτὴ τὴν καινούργια Μιτίλα χωρίς ἐξαιρέτικα καθόλου.

Σιγὰ-σιγὰ, πραγματικὰ τὴν συνήθισε. Οἱ περιπάτοι, οἱ ἐκδρομὲς, οἱ καινούργιοι ζῆλοι στὴν ἀνακάλυψιν κατὰ τὴν πόλιν, ὁ κῆπος πού ἦταν γεμάτος λουλούδια, ἕνας μεγάλος χορὸς στὴν Πρεσβεία, ὅπου τρεμὰ μὴν ἀγαπήσῃ τουαλέτες καὶ εἶνε μὲν ὁμορφὴ μετὰ τῶν ἀειματικῶν τοῦ ναυτικοῦ πού ὅλοι κύτταζαν ποῖα... ἡ... τὴν νὰ τὴν μερῶσῃ, νὰ τὴν κἀνῃ νὰ ξεγάνῃ τὴν πώ- τη κακὴ ἐντύπωση πού τῆς εἶχε ἀφήσει

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛΑ ΠΡΟΣΠΕΡΙ

ἡ θεὰ τῆς ἐξαδέλφης της... Τὴν ἐπομένη τοῦ χοροῦ τῆς Πρεσβείας, ἡ Μιτίλα τὴν κάλεσε μέσα στὸ δωμάτιό της.

—Εἶσαι ἄρρωστη; τὴν ρώτησε ἡ Λίλιαν πλησιάζοντας τὸ κρεβάτι καὶ χαϊδεύοντάς τὸ χέρι της. Ἐχεις πυρετό, καὶς ὀλοκλήρη. Γιατὶ δὲν φωνάζεις ἕναν γιατρό; Ἡ Μιτίλα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

—Δὲν βαρύνει, Λίλιαν. Κανένας γιὰ τρὸς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ γιατρέψῃ, κανένα φάρμακο, καμμιά θεραπεία. Εἶμαι χαμένη, ἡ ζωὴ μου σβύνει...

Ἡ Λίλιαν ἔσπασε σὲ κλάμα. Ἡ Μιτίλα τῆς χαϊδεύει τὸ κεφάλι:

—Μὴν κλαῖς, Λίλιαν. Ἀκουσέ με μόνον. Ἐχὼ ἀνάγκη μόνον νὰ μ' ἀκούσῃς, νὰ κἀνῃς ὅ,τι ζητῶ. Δὲν ξέρω ἀπὸ ποιά ἀρρώστεια λυώνω, ἴσως νὰ ἦταν φιλαρθενὴ ἡ καρδιά μου, ἴσως πὸ στήθος μου κι' ἀσφαλῶς θὰ διέπραξα μεγάλες ἀπερισκεψίες πού μ' ἔφεραν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ξέρω ὅμως πὺς στὴν ἀρρώστεια μου περιλαμβάνεται ὁ ἔρωας κι' οἱ τύψεις ἀκόμα.

—Ὁ ἔρωτας;... Οἱ τύψεις! —Ἀκουσε, Λίλιαν. Θυμᾶσαι τὸν Μανφρέντ Ροζά; Τὸν γνώρισες ἴσως; —Νομίζω... Δὲν ἦταν...

—Ἐνας νεαρὸς φίλος τοῦ συζύγου μου, μέλος τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς. Ἐμνε ἐδῶ, ἀποτελοῦσε μέρος τῆς ζωῆς μας. Στὴν ἀρχὴ, τὸν κύτταξα μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀδιαφορία, ἦταν ὁρατὸς νέος, βέβαια, κομψός, εὐχάριστος, μὲ εὐρὺ μέλλον, ὅπως εἶναι ὅμως τόσο καὶ τότε... Καμμιά φορά, μούκανε τὸν καρβαλιέρο, μὲ συνώδεε στοὺς χοροὺς, στὸ θέατρο... ἔξερες τί ταμπέλης εἶναι ὁ σύζυγός μου! Μιὰ νύχτα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ μιὰ ἐσπερίδα, θαυμάζαμε τὸ σεληνόφωτο πού θαρρεῖς ὅτι σκέπαζε ὅλη τὴν γῆ μ' ἕνα ἀσημένιο μανῶ... Ἡμᾶς τὸν ἀπαρῶν ντυμένους κι' οἱ δύο... Ἐνοίωσα σ' ἰκεῖνο τὸ βράδυ πὺς τὸν εἶχα ἀγαπήσει ἀπόλυτα καὶ πὺς στὴν ζωὴ μου μόνον αὐτὸς ὁ ἄνδρας, μόνον αὐτὴ ἡ ἀγάπη λογαριαζόταν. Ἐκεῖνος ὅμως σόπαινε καὶ δὲν τὸλμήσα νὰ πῶ τίποτα... Ἀπὸ τότε, δὲν ἔπαυα νὰ τὸν σκεπάζω, μὲ σιωπηλὸ ἔρωτα, μὲ κρυφὸ πόθο, μὲ τρυφερότητα, μὲ φριχτὴ ζήλια. Κάθε στιγμὴ τῆς μέρας του καὶ τῆς νύχτας του ἦταν γιὰ μένα μιὰ εὐχαρίστηση καὶ συγχρόνως ἕνα μαρτύριο. Ἐ- τρεμὰ μὴν ἀγαπήσῃ καμμιά ἄλλη καὶ πᾶει νὰ μείνῃ ἄλλοθ. Νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷ ἦταν τόσο φοβερό, νὰ μὴ τὸν ξαναδῶ ὁ- μὸς ἀπορροβῶ νὰ μὲ τοσπᾶν. Ἐπιτη- ρώντας τὸν συνεχῶς, πῆρα ἕνα γράμμα σταλμένο σ' αὐτὸν, πού εἶχε γυναικεῖο

γράψιμο στον φάκελλο. Δεν διάτασα να το ανοίξω. Το έγραφε μια γνωστή μας, η Κωνσταντή Λερούδα, την θυμάσαι; Το έγραφε σαν να ήταν άρραβωνιαστικός της. Ήταν σαν να μουδιναν μια μαχαίρι κατάστηθα. Κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό μου, έκλαψα και ξεφώνισα από την απελπισία μου. Ύστερα, μηχανικά, με το τσιγάρο μου έβαλα φωτιά στο χαρτί που κάπκε με μια ζωηρή φλόγα. Τα γράμματα εξακολουθούσαν ναρκώνται. Τα έκαιγα με απόγνωση. Η Κωνσταντή παραπονούνταν ότι δεν είχε λάβει απάντηση, διηγούνταν πόσο υπέφερε, τις αμβιβολίες της, το ζήτησε να της απαντήσει γρήγορα, τούστελνε φιλά «δλα τα φιλά της», καταλαβαίνεις;

«Έκλαιγα με λυγμούς και μ' ανακούφιζε κάπως η χειρονομία να βάζω φωτιά στα γράμματα της, να βλέπω την φλόγα να μεταβάλλει σε στάχτη αυτές τις Ικεσίες, αυτά τα κλάματα, αυτά τα φιλά. Και ψιθύριζα με άχρα χείλια: «Όχι, δεν θα γίνω ο Μανφρέντ δικός σου. Ούτε δικός μου, μα ούτε δικός σου!» Σιγά-σιγά, αραϊώσαν τα γράμματα. Τέλος, σταμάτησαν δλως διόλου. Μα εγώ ήμουνα ήδη άρρωστη. Λες κι' η φλόγα που είχε κάψει δλη αυτή την αγάπη έκαιγε τώρα μέσα στα στήθη μου. Τιποτα δεν μπορούσε να την αρύσει, ούτε οι διασκεδάσεις, ούτε οι χοροί...

Με τον Μανφρέντ σχεδόν δεν συναντώμεθα μόνοι, γιατί ο σύζυγός μου τον άπασχολούσε συνεχώς με τις έρευνες. Έγώ όμως δεν ζητούσα πιά απ' την μοίρα παρὰ να μ' αφήσει να λυώνω κοντά του... Νά τον βλέπω, μονάχα να τον βλέπω... τον Μανφρέντ, τον αγαπημένο μου! Τέλος, διάβασα σ' ένα κομμάτι περιοδικό τους γάμους της Κωνσταντής Λερούδα μ' έναν πλούσιο βιομήχανο, μεσόκοπο. «Ενοιωσα φριχτή χαρά, που σχεδόν μ' έκανε να ξεφωνίζω! «Την γνωρίζετε; ρώτησα τον Μανφρέντ. —Αρκετά, μού απάντησε, ήμασταν γείτονες στην έσοχη από μικρά παιδιά... Και είσθε ευχαριστημένοι από παντρευτήκε;» Μέ κύτταξε με άπαθεια: «Γιατί να μην είμαι; Είμαι ευχαριστημένος με το παραπάνω!» «Άραγε να υποκρινόταν η νύαγε την αλήθεια;

Από τότε ήμουν τόσο λυπημένη που κι' εκείνος φαινόταν άρρωστος και μια μέρα στο γεύμα, είδα την θέση του στο τραπέζι άδειαν. «Ο Ροζαί έφυγε χθές βράδυ, είπε ο σύζυγός μου, το τηλεγράφησαν από το σπίτι του, ο εξαδελφός του είναι άρρωστος...» Αλήθεια όμως κι' ο Μανφρέντ είχε ανάγκη να ξεκουρασθώ στο σπίτι του. Έλυωνε ο καυμένος έδω... Το δό είχα συμβουλέψει τόσες φορές. Τελευταία, είχε γίνει τόσο νευρικός, που τον πείραζε και το παραμικρό...

Τώρα, μην κλαίς, Λίλιαν. Ακουσέ με μόνο. Με βασανίζουν οι τύψεις, ότι κατέστρεψα την ζωή του. Αν αγαπούσε κι' ήθελε να παντρευτεί την Κωνσταντή, εγώ, με τα ίδια μου χέρια, κατέστρεψα την ευτυχία του. Τώρα που άνοιχκα πιά τον έαυτό μου, θα ήθελα να τον ήξερα ευτυχισμένο. Η σκέψη ότι είναι δυστυχής, με βασανίζει. Οι τύψεις είναι καρφωμένες μέσα στην ψυχή μου σαν φασμακερό άγκάθι. Κύτταξε να τον συναντήσει, Λίλιαν, όταν βρεθείς εκεί-κάτω. Δεν θα δυσκολευτείς... Η μητέρα του κι' οι αδελφές του μένουν πάντα στο ίδιο σπίτι. Χαϊρέτησέ τον εκ μέρους μου και κύττα-

ξε να μάθεις την αλήθεια για την Κωνσταντή: αν την αγαπούσε στην πραγματικότητα. Αν την αγαπούσε, να του τὰ διηγηθείς δλα και να ζητήσεις να με συγχωρήσει, να μου χαρίσει την ειρήνη στην ψυχή μου. Αυτό μου χρειάζεται για να πεθάνω ήσυχη...

Είχαν περάσει δυο μήνες απ' την έπι-... λαν στο σπίτι της, όταν έμαθε τον θάνατο της Μιτίλας. Η είδηση αυτή έκανε την νέα να πονέει βαθειά για την δυστυχισμένη της εξαδέλφη της. «Ενοιωσα έναν νευρικό κλονισμό που την έρριξε για κάμποσο καιρό στο κρεβάτι. Θάρροσε πώς έβλεπε συνεχώς το χλωμό πρόσωπο της Μιτίλας να ψιθυρίζει με πόνο: «Μανφρέντ... Μανφρέντ».

Πέρασε θλιμμένες μέρες, με άρρωστο τον πατέρα της στο μεγάλο σπίτι όπου ζούσε μόνη μαζί του και μαζί με τους υπηρέτες. Μια παρηγοριά της ήταν η γκουβερνάντα της που της κρατούσε συντροφιά και προσπαθούσε να την διασκεδάσει με κάθε τρόπο.

Η Λίλιαν συλλογιζόταν κάτι που δεν την άφηνε ήσυχη ούτε στιγμή. «Οτι είχε δώσει μίαν υπόσχεση στην πεθαμένη—υπόσχεση που έπρεπε να την τηρήσει...» Έπρεπε να συναντηθεί με τον Μανφρέντ Ροζαί, να του πη πως τελειούσε σκέψη της εξαδέλφης της ήταν εκείνος και να μάθει αν αγαπούσε την Κωνσταντή στην πραγματικότητα...

—Ήταν συγγενής σας;

Πέρασε καιρός. Καιρός που έπουλάνει πληγές. Ένα βράδυ, καλεσμένη σ' ένα χορό Πρεσβείας, η Λίλιαν φόρεσε μια τουαλέττα που είχε ξαναφορέσει στο Κάιρο: την κοραλένια.

Τι όμορφη που ήταν στον χορό, η Λίλιαν! Οι καβαλιέροι της την χόρευαν χωρίς να τολμούν να φλερτάρουν μαζί της. Τα μεγάλα, βελουδένια μάτια της είχαν μια όνειροτόλα έκφραση, το χαμόγελό της μια γλύκα...

Ο Μανφρέντ Ροζαί, από μακριά, δεν έπαυε να την κυττάζει. Το φαινόταν, μέσα στην κοραλένια τουαλέττα της, σαν μια καθάρια κι' ανάλαφρη φλόγα.

Την πλησίασε και την κάλεσε να χορέψουν.

—Ακόμα δεν χορεύατε με καμιά, το έλεγε η Λίλιαν κουνώντας ταχαπνικά το δαχτυλάκι της. Και χαιρογελούσε, ενώ το βλέμμα της διατηρούσε μια σοβαρότητα.

—Μας και κάνατε τάμια να μην ξανα-

χορεύατε;

Πώς έτρεμε το χέρι του γύρω από την μέση της και τι συγκίνηση φανέρωνε το πρόσωπό του!

Τόν κύτταξε με τα μεγάλα φωτεινά μάτια της:

—Με συγχωρείτε, το έλεγε, θέλω όμως να σας μιλήσω. Πάμε σε μια γωνιά. Σ' αυτή την σέρρα, αν θέλετε.

Για κάμποση ώρα, ανάμεσα στα λουλούδια, κάθισαν σιωπηλοί. Ύστερα, νοιώθοντας τα βλέμματα του Μανφρέντ καρφωμένα άπάνω της, η Λίλιαν μίλησε:

—Είμαι μια φίλη της Κωνσταντής Λερούδα.

Ήταν μνηστήρ σας η Κωνσταντή, νομίζω. —Αυτό θέλετε να μάθετε; Μνηστήρ... είναι τρόπος του λέγειν. Ήμασταν παιδικοί φίλοι. Η Κωνσταντή όμως έκανε καλό γάμο. Κι' είμαι ευτυχής γι' αυτήν.

—Μά, αφού είναι έτσι...

Της έπιασε το χέρι και την κύτταξε κατάματα.

—Γιατί είσθε τόσο ταραγμένη;

—Θά ήθελα να σας ρωτήσω... Με συγχωρείτε για την τόλμη μου... Ώστε... δεν την αγαπήσατε;

—Αγάπησα μια γυναίκα που σάς έμοιαζε καταπληκτικά, μια γυναίκα που έμενε μακριά... και τώρα πέθανε...

—Την Μιτίλα!

—Ήταν συγγενής σας;

—Εξαδέλφη μου. Μά... γιατί;

—Δεν είχαμε τίποτε το έπιλήψιμο μεταξύ μας. Ήταν σύζυγος ενός φίλου μου. Προτίμησα να φύγω.

—Φύγατε... Και πέθανε η Μιτίλα!

(Δυστυχισμένη φλογερή καρδιά που είχες καθ' από μια πολύ δυνατή φλόγα! Μπορείς να άναψαυθής εν ειρήνη, χωρίς τύψεις! Ήταν ποσιμώτερο η Λίλιαν να σωπάσει, να μην άποκαλύψει την πραγματικότητα...)

—Καυμένη Μιτίλα! ψιθύρισε η Λίλιαν.

Κι' αυτά τα λόγια ήταν σαν μια προσευχή, σαν μια δέηση για την ψυχή της εξαδέλφης της που είχε πεθάνει άδικα, θύμα του έρωτος που δεν είχε τολμήσει να εκμυστηρευτεί.

—Την αγαπούσατε πολύ;

—Πάρα πολύ! Ήταν φλογερή και δυστυχισμένη. Ω! Ας μην μιλάμε πιά γι' αυτήν!

Ο Μανφρέντ Ροζαί έσκυψε το κεφάλι. Φαινόταν νικημένος απ' την ζωή, εκείνη την στιγμή. Δεν ήταν πιά νέος, άσημένιος τρίχες φαίνονταν στα μαλλιά του, το χαμόγελό του έδειχνε κάποια πικρία. Στο μέτωπό του μονάχα έλαμπε η λάμψη της νιότης και της ελπίδας.

—Μοιάζετε πολύ με την εξαδέλφη σας, Λίλιαν!

—Ναί, το ξέρω...

Εκείνη την στιγμή ένοιωσε πώς είχε άποφασισθί γι' αυτήν.

Η θερμή του χεριού του Μανφρέντ μεταδινόταν σε όλη της την ύπαρξη, ήταν σαν μια φλόγα που έμπαινε μέσα στις φλέβες της, που έφθανε στην καρδιά της, που την έκαιγε γλυκά-γλυκά. Η ίδια ολόγνα που για την την Μιτίλα υπήρξε ο θάνατος, γι' αυτήν ήταν τώρα η ζωή. Έτσι η μόλα έγινε άποφασισθεί, και στους δυο φαινόταν πώς ένοιωθαν δνάμεισά τους μίαν άνατοινίλα, ένα γλυκό παλμό, σαν να τους άγγιζε με τα φτερά της η φλογερή ψυχή της Μιτίλας—επιτυχισμένη τέλος απ' την ευτυχία που ήταν δική της έργο...

ΚΑΡΟΛΑ ΠΡΟΣΠΕΡΙ

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ... ΝΤΥΠΟΝΣΕΛ

Η παρακάτω ιστορία είναι μια από τις έξοφρενικές έκεινες φάρσες που έπαιαν εις βάρος διαφόρων γνωστών προσώπων της εποχής των, οι παληοί φοιτητάι του καλού καιρού που ή μόνη τους άσχολία ήταν το γλέντι ή διασκέδαση, το κέφι και το γέλιο.

Μιαν ημέρα λοιπόν οι Παρισινοί τοίχοι γέμισαν από τεράστια χαρτιά πάνω στα όποια ύπληξαν αυτές οι λέξεις: «Ο ΝΤΥΠΟΝΣΕΛ ΠΕΘΑΝΕΙ!». Δεν έμεινε γωνιά, τοίχος, μάντρα, που να μην έχει κολληθί γι' αυτήν την είδηση. Ο Ντυπονσέλ διευθυντής τότε της παρισινής «Όπερας» ήταν γνωστότατος τύπος και η είδηση του θανάτου συγκίνησε όλους γιατί τις ημέρες εκείνες ήταν άρρωστος. Η φάρσα όμως δεν σταμάτησε έδω. Το πρωί της άλλης μέρας στην είσοδο του σπιτιού του Ντυπονσέλ παρουσιάστηκαν δώδεκα υπάλληλοι ένδς γραφείου κηδειών οι όποιοι με μια σκάλα κρέμασαν στην πόρτα μια μεγάλη μαύρη κουρτίνα. Μόλις τελείωσαν αυτήν την δουλειά, πήραν την κάσα που είχαν φέρει μαζί τους και άφου κτύπησαν και τους άνοιξαν μπήκαν όλοι μέσα. Μόλις όμως προχώρησαν λίγο, είδαν ένα ήλικωμένο κύριο.

—Μπορείτε να μās πητε, τον ρώτησε ένας από τους υπαλλήλους, που είναι ο πεθαμένος;

—Ο πεθαμένος; Ποιός πεθαμένος; ρώτησε ο Ντυπονσέλ—γιατί αυτός ήταν—και ο όποιος δεν είχε πληροφορηθεί τίποτα άκόμα για τόν... θάνατόν του.

—Ο μακαρίτης ο Ντυπονσέλ, είπε ο υπάλληλος.

—Ο Ντυπονσέλ; ρώτησε ο Ντυπονσέλ έμπληκτος. Πέθανε ο Ντυπονσέλ;

—Μάλιστα κύριε και έχουμε διαταγή να έρθουμε να τόν παραλάβουμε.

—Κι' όμως, είπε τώρα ο Ντυπονσέλ, καταλαβαίνοντας ότι κάποιο λάθος θα είχε συμβή, αν και σείς μου λέτε ότι πέθανε, εγώ όμως αισθάνομαι πολύ καλά τόν έαυτόν μου.

—Μά τί, σείς είσθε ο Ντυπονσέλ, ο διευθυντής της Όπερας;

—Μάλιστα.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει έτοιμασθήτε. Έχουμε έντολή να... σας κηδεύσουμε.

—Νά με κηδεύσετε; Τρελλαθήκατε! τέ μου;

Την στιγμήν άκριβώς αυτήν που η ύποθεση άρχισε να παίρνει κομική τροπή, μπήκαν διάφοροι φίλοι και γνωστοί του Ντυ-

πονσέλ μευροντυμένοι, θλιμμένοι και κουδάλοντας μαζί τους λουλούδια.

Οι φίλοι του, μόλις τόν είδαν ζωντανόν, τόν κύτταξαν σαν χαϊροί.

—Πώς; Σύ είσαι Ντυπονσέλ. Δεν πέθανες λοιπόν;

—Όπως βλέπετε όχι, είπε ο Ντυπονσέλ.

—Μά τότε τί σημαίνουν τα άγγελτήρια;

Ο κ. Ντυπονσέλ στην έρώτηση αυτήν των φίλων του, άρχισε να τραβάει τα μαλλιά του. Και πέρασε πάρα πολλή ώρα, ώπου να καταλάβουν όλοι ότι είχαν πέσει θύματα φάρσας και να δώσουν το γέλιο.

Ο πρώην μακαρίτης ο Ντυπονσέλ κάθε άλλο έδειξε παρὰ ότι στενοχωρήθηκε γι' αυτήν την μακάθρια φάρσα. Τόσο μάλιστα ευχαριστηθηκε απ' έναντίας, ώστε όλους τους φίλους του που είχαν έρθει για να παρευρεθύν στην... κηδεία του, τούς κάλεσε να μείνουν το μεσημέρι και φάγανε μαζί!

ΚΟΛΠΑ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Γράψαμε έλλοτε για τα τεχνάσματα τών λαθρεμπόρων.

Σας παραθέτομε σήμερα μερικά άκόμη, άπό τα νοστιμώτερα.

Κάθε πρωί και κάθε βράδυ οι υπάλληλοι του φόρου μίας περιφέρειάς του Παρισιού, χαιρετούσαν ένα φτωχό κτίστη που περνούσε κουβαλώντας μια πελωρία ξύλινη σκάλα της δουλειάς του.

Κάποτε όμως ύπωπτεύθηκαν αυτό το καθημερινό πηγαινε-έλα, και άνακάλυψαν έξε-τάζοντας την σκάλα ή όποια ιδιαιτέρως τους είχε σκανδαλίζει ότι ήταν κούφια και περιείχε μεγάλες ποσότητες οίονοπνεύματος!

Οι υπάλληλοι άνεκάλυψαν κάποτε ότι τα μουσικά όργανα ένδς θιάσου, ήταν άπλως δοχεία για άλκοολ. Όπως επίσης άνεκάλυψαν ότι τα νεκρικά στέφανα ένδς Γραφείου Κηδειών, ήταν κούφια από μέσα για τόν αυτό σκοπό.

Από τα πιο νόστιμα κόλπα είναι και το άκόλουθο, που έγινε στην Γαλλία:

Απ' τόν δημοτικό φόρο του Παρισιού, περνούσε τακτικά ένα πολυτελέστατο άυτόκινητο, που το οδηγούσε ένας κομψότατος κύριος, που είχε δίπλα του έναν υπηρέτη με λιθόρα.

Μια μέρα, μ' ένα άπότομο τεράνταγμα του άυτόκινήτου' ο υπηρέτης έπεσε έξω απ' αυτό. Οι υπάλληλοι του φόρου έτρεξαν να τόν σηκώσουν.

Πόση όμως ήταν η έκπληξη των όταν είδαν πώς ο υπηρέτης ήταν μια κέρνιη κούκλα γεμάτη λαθαίο οίνονπνευμα...

Η ΦΟΡΑΔΑ...

ΔΕΝ ΤΟΝ ΝΤΡΟΠΙΑΣΕ

Είναι γνωστή ή αγάπη τών Άράβων για τα άλογα. Ένα καλό άτι, άξίζει για τόν Άραβα που σέβεται τόν έαυτό του, περισσότερο και από την ωραιότερη γυναίκα.

Όταν δέ ένας Άραβ σάς έπιδεικνύει το ταχύτερο άλογο είναι σαν να σας δείχνει το καλύτερο του παλληκάρι. Άπειρη είναι ή περηφάνεια του.

Για να καταλάβετε καλύτερα, άκούστε την παρακάτω ιστορία:

Ένας πλούσιος Άραβ, είχε μια φοράδα, που ήταν ή ταχύτερη της φυλής του.

Μια μέρα βλέπει έναν άγνωστο, να καθάλικευη την φοράδα του και να φεύγει.

Χωρίς να χάση καιρό, ο Άραβ καθάλλα-

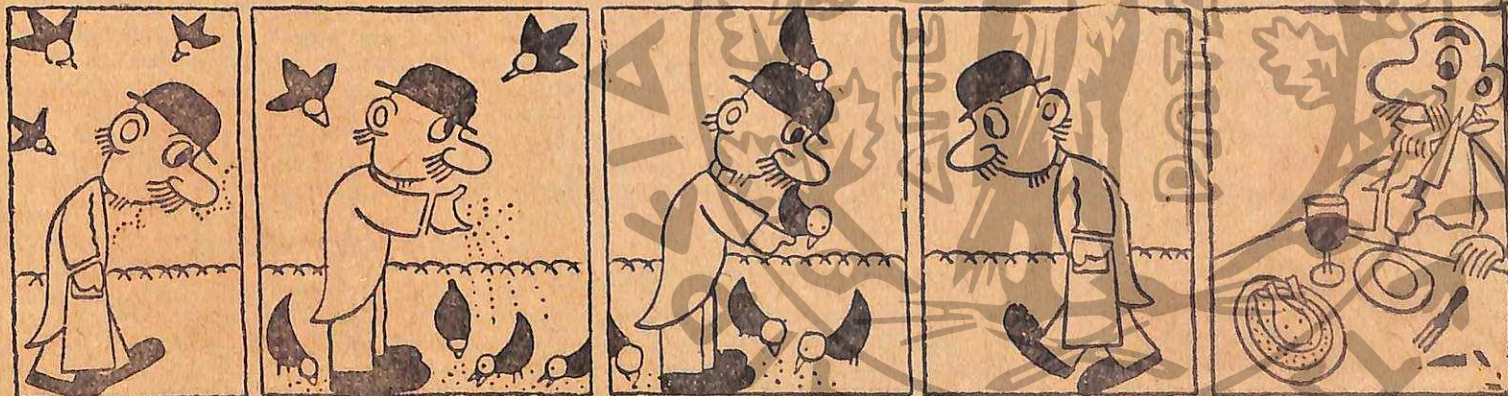

ένα άλλο άλογο και άρχίζει να καταδιώκει τόν κλέφτη. Ύστερ' από τρεχάλα άκοιτής ώρας ο Άραβ διαπιστώνει ότι το άλογό του άρχίζει να κερδίζει έδαφος. Στην άρχή, ή ιδέα ότι σε λίγο θα άνακτούσε το αγαπημένο του ζωο δεν έκανε να χαρή, κατόπιν όμως μονομιάς κυριάρχησε μέσα του κάποιο άλλο αίσθημα, ισχυρότερο απ' το πρώτο. Για να κερδίσει έδαφος το δικό του το άλογο θα πη πως ή αγαπημένη του φοράδα ήταν κατώτερη από το κοινό ζωο που καθάλλικνε αυτός. Αυτό όμως δεν μπορούσε να γίνει. Κάτι άλλο θα συνέβαινε. Φωνάζει λοιπόν του κλέφτη:

—Πάτα καλύτερα στους άναβατήρας και σήκω όρθιος!

Ο άλλος υπήκουσε και ή φοράδα ήλεκτοι-σμένη χύμηξε άμέσως προς τόν έμπρός σαν θέλος. Σε λίγο χανότανε μπός από τα μάτια του κυρίου της, κι' αυτός έκανε με-ταβολή και έαναγνυνούσε πίσω, χωρίς την φοράδα, του, αλλά ευχαριστημένος που δεν τόν ντροπίασε!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΞΕΠΕΡΑΣΑΝ ΤΙΣ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ!

Τὸ 1903, καὶ γενικὰ οἱ ἀρχές τοῦ αἰ-
ῶνος μας, δὲν ἦταν ἐποχή τῶν ρε-
κόρ. Ἦταν πλὺ σπάνια ἀκόμη αὐ-

τά. Ἐν τούτοις, τότε, ἔχει καταρριφθῇ ἕνα
πολὺ περίεργο ρεκόρ: τὸ ρεκόρ τῶν δα-
πανῶν στὴν διοργάνωση ἑνὸς ἀγώνος.

Ἔῃς γίνε μιά μεγάλη καταστροφή στὸ
Ἀλγέριο μὲ ἀπειράριθμα θύματα, καὶ
κάποιος φιλόδοξος, καὶ φιλάθλος συ-
νάμα, ἀποφάσισε νὰ διοργανώσῃ ποδη-
λατικούς ἀγώνες, τὸ καθαρό προϊόν τῶν
δποίων θὰ τὸ διέθετε ὑπὲρ τῶν παθόντων.

Οἱ ἀγῶνες ἔγιναν στὸ ποδηλατοδρόμιο
τοῦ Ἀλγερίου, καὶ στέφθηκαν ἀπὸ μεγά-
λη ἐπιτυχία. Οἱ εἰσπράξεις ἦσαν ἱκανο-
ποιητικὲς. Ὅταν ὁμως μετὰ τὸ τέλος τῶν
ἀγώνων, ἔγινε τὸ ξεκαθάρισμα τῶν, ὅ-
ταν δηλ. ἀφαιρέθηκαν τὰ ἔξοδα, ἔμειναν
γιά τὰ θύματα τῆς καταστροφῆς μόνον...
τρία φράγκα καὶ 75 ἑκατοστά!

Ἔτσι οἱ παθόντες, ἔγιναν δυὸ φορὲς
παθόντες!

■ ■

ΕΝΑΣ ΕΝΑΕΡΙΟΣ, ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ὁ πρῶτος μισσιονάριος ποὺ εἶχε τὴν ἱ-
δέα νὰ ἐπισκεφθῇ ἑναερίως τὶς πολι-
τισμένες χώρες, ὑπῆρξε ὁ αἰδευσιμώ-
τατος Ρ. Κ. Λάγκορντ-Σμιθ. Ὁ προοδευ-
τικώτατος αὐτοὺς καὶ ρηζικέλευτος ἱερα-
πόστολος, διέτρεξε μὲ ἀεροπλάνο ὅλες
τὶς ἀπέραντες αὐστραλιὰς ἐκτάσεις.
Ἄλλοτε ἱκανὸ τὸ ταξίδι του μὲ αὐτοκίνη-
το, ἀλλὰ τοῦ χρειάζονταν τρεῖς μέρες γιά
νὰ κάμῃ τὴν πρὶο μικρὴ περιόδεά του, ἐνῶ
τώρα τὴν κάμνει μέσα σὲ λίγες ὥρες.
Εἶναι ἐπὶ πλέον καὶ οἱ βροχές, ποὺ κά-
νουν τοὺς δρόμους ἀδιάβατους ἔξω μῆνες
τὸν χρόνον. Τώρα, σὲ τὸν τολμηρὸ ἱε-
ραπόστολο καὶ τὸ ἀεροπλάνο του, ὡζών-

ται χιλιάδες ἀνθρώπινες ψυχές, γιὰτὶ ε.
ἔρραστοι καὶ οἱ τραυματισμένοι μεταφέ-
ρονται πρὶο χωρὶς ἀναβολὴ στὸ νοσοκο-

μεῖο, μέσα ἀπὸ τὴν αὐστραλιὰ ἔρημο,
ἐνῶ πρῶτα, ἦταν κατὰ 90% καταδικα-
σμένοι νὰ πεθάνουν ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλεί-
ψεως φαρμάκων καὶ ἐγκαίρου ἱατρικῆς
περιθάλψεως.

■ ■

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΓΩΝ ΔΡΟΜΟΥ

Ἡ ἱστοριοῦλα ποὺ θὰ σὰς διηγηθοῦμε
δὲν εἶναι διόλου καινούργια. Ἐγινε
στὰ 1785. Ἐνας νεαρὸς ἀγγλὸς εὐ-
ενης στοιχημάτισε νὰ διατρέξῃ ἔφιππος
ἀπόσταση 50 χιλιομέτρων, σὲ τόσο χρονι-
κὸ διάστημα, ὅσο χρειάζεται σ' ἕνα σα-
λίκαρο γιά νὰ διατρέξῃ ἀπόσταση 75
ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ἐπάνω σὲ μιά ἱ-
αία πέτρα, πασσαλισμένη μὲ ζάχαρη!

Τὸ διασκεδαστικώτατο αὐτὸ «μάτς» ἔ-
γινε στὸ Νιουμάρκετ καὶ τὸ ἔπαθλο ἦ-
ταν 200 γκινέες (80.000 περίπου σημερι-
νὲς δραχμές). Τὰ στοιχήματα πῆραν κί-
ἔδωκαν. Ποίος ἦταν ὁ νικητής; Πρέπει νὰ

τὸ ποῦμε πρὸς μεγάλο αἶσχος τοῦ σαλίν-
καρου: τὸ ἄλογο!...

■ ■

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΥΣ ΠΑΙΡΝΗ Ο ΥΠΝΟΣ

Ὁ ῥεκορντμαν τοῦ ἀέρος, αὐτοὶ ἰδίως
τοῦ ἐπιχειροῦν μεγάλες πτήσεις γιά
τὴν κατάρτιση ρεκόρ ἀποστάσεως,
ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν πολλές δυσκο-
λίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ μεγαλύτερη εἶ-
ναι ὁ ὕπνος. Ὁ Μάτερν αἰφνης, γιά νὰ
μὴν τὸν πιάσῃ ὁ ὕπνος ὅταν πετοῦσε ἐπὶ
τριάντα ὥρες, εἶχε τοποθετημένο ἀπέ-
ναντί του ἕνα μικρὸ μηχανήμα, ποὺ τοῦ
πετοῦσε κάθε δέκα λεπτά ποσότητα νε-
ροῦ κατὰ πρόσωπο! Ἡ περίφημος δὲ
Μαριζ Μπασιέ γιά νὰ μὴ ἀποκοιμηθῇ
κατὰ τὸ διάστημα τῶν 37 ὥρῶν τῆς συ-
νεχοῦς πτήσεώς της, ἔβρεχε τὰ μάτια
της μὲ κολώνια. Ὅταν εἶχε προσγειω-
θῇ τὰ μάτια της ἦσαν κατακόκκινα, καὶ
τρισμακά σὰν νὰ εἶχε κοιμηθῇ ὥρες!...

■ ■

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΠΟΥ ΚΟΛΥΜΒΑ

Ἐνας Γάλλος βιολιστής, ὁ κ. Πῶλ Σωτ-
τῶ, ποὺ μένει στὴν Καλλιφονιά καὶ
εἶναι καὶ καλὸς κολυμβητής, ἀπεφά-
σισε νὰ περάσῃ κολυμβώντας τὸ στενὸ
ποῦ χωρίζει τὴν παραλία ἀπὸ τὸ νησί
τῆς Ἀγίας Κατερίνας. Ὡς τώρα ἕνας

μονάχα ἀνθρώπος εἶχε κατορθώσει νὰ
περάσῃ κολυμβώντας τὸν πορθμὸ, ὁ κα-
ναδὸς κολυμβητὴς Τζῶρτζ Γιάνκ. Τὸ ἐγ-
χείρημα ἦταν ὁμολογουμένως σοβαρό,
ἀφοῦ τὸ «στενὸ» ἔχει πλάτος 58 χιλιομέ-

τρων. Ἡ Μάγνη, ποὺ τὸ πέρασμά της
θεωρεῖται ἀληθινὸ κατόρθωμα, ἔχει πλά-
τος 35 χιλιομέτρων.

Ὅταν ρώτησαν τὸν κ. Σωττῶ πῶς ἀ-
ποφάσισε τὴν διακολύμβηση τοῦ πορθμοῦ,
ἀποκρίθηκε:

—Πῶς μετὰξὺ δέχεται τὴν ἐπίσκεψή τοῦ
Γκρέγκορ Φόρντ, ἀρχηγὸ τῆς μεγαλύτερας
ἀστυνομικῆς ὁργανώσεως τῆς πόλεως, ὁ ὁ-
ποῖος τοῦ ὑπόσχεται 1000 δολλάρια ἂν σκο-
τώσῃ τὸν τρομερὸ γνάγκστερ Φίλ Ριτζέριο.

Ὁ Οὐίλλιαμς ἀρνεῖται. Πηγαίνει στὸν
Κεντρικὸ Σταθμὸ καὶ ὁ ἀγνωστὸς ἐπιστολο-
γράφος του ἐμφανίζεται ἀπτόμα μ' ἕνα πε-
ρίεργο. Προτοῦ ὁμως πυροβολήσῃ σωριά-
ζεται νεκρὸς ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Ρέις Οὐί-
λλιαμς, ποὺ φεύγει καὶ ἐπισκέπτεται τὸν
Γκρέγκορ Φόρντ. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀναγ-
γέλλουν στὸν Φόρντ ὅτι κάποιος ἀγνωστὸς
δολοφόνος τὸν Φίλ Ριτζέριο στὸν Κεντρικὸ
Σταθμὸ.

■ ■

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΣΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Δεῖται σήμερα ὡς τὸ ἄκρο ἄωτο
τοῦ μοντερνισμοῦ, ἡ τελευταία λέξη
τῆς τελειοποιήσεως, τὸ ραδιόφωνο
στὸ αὐτοκίνητο. Καὶ ὁμως... οὔτε αὐτὸ
δὲν εἶναι τόσο νέο!

Τὸ πρῶτο ραδιόφωνο τοποθετήθηκε σὲ
αὐτοκίνητο στὰ 1901! Τὸ δοκίμασε ὁ
ἴδιος ὁ Μαρκόνι κατὰ τὰ μεγάλα γυμνά-
σια τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ. Τὸ αὐτοκίνη-
το στὸ ὁποῖο εἶχε τοποθετηθῇ, ζύγιζε
5000 κιλά καὶ ἔτρεχε... 22 χιλιόμετρα
τὴν ὥρα! Πάρτε τώρα καὶ τὰ μέτρα τοῦ
πρώτου... κινουμένου ραδιόφωνου: Ἡ ἄν-
τίνα του εἶχε ὕψος 7 μ. 60 καὶ ἡ ἄκτις
τῆς δρασέως του 32 χιλιόμετρα...

Βέβαια, μὲ τὸ ραδιόφωνο αὐτὸ ἐν ἔ-
κρινε κανεὶς τὴν Νέα-Ἰόρκη, ἀλλ' ὁ-
τισοδήποτε...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ διάσημος ἰδιωτικὸς ντεκετιβ Ρέις Οὐί-
λλιαμς παίρνει μιά ἐπιστολὴ ἀπὸ ἕναν μυ-
στιριώδη ἀγνωστὸ ποῦ τοῦ στέλλει 1000
δολλάρια καὶ τοῦ ὀρίζει ραντεβού μεροστὰ
ἀπὸ τὸν Μεγάλον Κεντρικὸ Σταθμὸ. Ὁ Οὐί-
λλιαμς ἀποφασίζει νὰ πάῃ.

Ἐν τῷ μετὰξὺ δέχεται τὴν ἐπίσκεψή τοῦ
Γκρέγκορ Φόρντ, ἀρχηγὸ τῆς μεγαλύτερας
ἀστυνομικῆς ὁργανώσεως τῆς πόλεως, ὁ ὁ-
ποῖος τοῦ ὑπόσχεται 1000 δολλάρια ἂν σκο-
τώσῃ τὸν τρομερὸ γνάγκστερ Φίλ Ριτζέριο.

Ὁ Οὐίλλιαμς ἀρνεῖται. Πηγαίνει στὸν
Κεντρικὸ Σταθμὸ καὶ ὁ ἀγνωστὸς ἐπιστολο-
γράφος του ἐμφανίζεται ἀπτόμα μ' ἕνα πε-
ρίεργο. Προτοῦ ὁμως πυροβολήσῃ σωριά-
ζεται νεκρὸς ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Ρέις Οὐί-
λλιαμς, ποὺ φεύγει καὶ ἐπισκέπτεται τὸν
Γκρέγκορ Φόρντ. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀναγ-
γέλλουν στὸν Φόρντ ὅτι κάποιος ἀγνωστὸς
δολοφόνος τὸν Φίλ Ριτζέριο στὸν Κεντρικὸ
Σταθμὸ.

Ὁ Φόρντ πληρώνει τὰ 1000 δολλάρια στὸν
Οὐίλλιαμς καὶ τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ φρον-
τίσῃ νὰ μὴ ἐνοχληθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν ἀστυ-
νομία.

Ὅταν ὁ Οὐίλλιαμς ἐπιστρέφει σπῆτι του
ὁρῶναι νὰ τὸν περιμένῃ ἀπ' ἔξω κάποιος
ἀγνωστὸς ποὺ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι τὸν εἶδε
νὰ φωνεῖ τὸν Ριτζέριο. Ὁ Οὐίλλιαμς τὸν
προσκαλεῖ στὸ διαμέρισμά του νὰ συζητή-
σουν.

2. (Ἡ συνέχεια)

Ὁ νέος ἔβαλε τὰ γέλια. Καὶ τὸ γέ-
λιο του δὲν τελείωνε.

—Π γοητευτικὸς ἀνθρώπος ποὺ
εἶσθε, κύριε Οὐίλλιαμς καὶ τὶ πα-
ράξενο πράγμα νὰ μὲ καλῆτε στὸ σπῆτι
σας τὴν στιγμὴ ποὺ σὰς λέγω πῶς σὰς
εἶδα νὰ σκοτώνετε ἕναν ἀνθρώπο!

Τὸν ἀκολούθησα ὑστερα ἀπ' αὐτὸ, στὸ
βάθος τοῦ γάλλ καὶ κάθησα σὲ μιά πολυ-
θρόνα, κοντὰ στὸ παράθυρο.

—Φοβάστε, τοῦ εἶπα, μὴν σκοτώσω
κι' ἐσᾶς;

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του καταφατικὰ
καὶ χαμογέλασε.

—Θεέ μου, δὲν ἀποκλείεται κι' αὐτό.
Καταλαβαίνετε, κύριε Οὐίλλιαμς, εἶχα
πάει στὸν σταθμὸ γιά νὰ δῶ τὸν Φίλ Ρι-
τζέριο νὰ σὰς σκοτώνῃ... κι' ἀντιθέτως,
εἶδα ἐσᾶς νὰ τὸν ἐξαποστέλλετε στὸν ἄλ-
λο κόσμο. Δὲν ἀρκοῦν ὅσα σὰς λέω!

Τὸν κύτταξα κατάματα:

—Ὡστε δὲν θέλετε χρήματα;

—Ἀπεναντίας, θέλω. Τὰ χρήματα εἶναι
ἡ δύναμη, ἀνοίγουν κάθε πόρτα! Κατα-
λαβαίνετε;

—Ναί, ἡ μάλλον... δὲν καταλαβαίνω
γρῶ! Ἄν θέλετε, διευκρινίζετε λιγάκι...

—Ὅπως θέλετε, κύριε Οὐίλλιαμς. Λοι-
πὸν, σὰς λέγω πῶς ἐγὼ ἔστειλα τὸν Φίλ
Ριτζέριο στὸν σταθμὸ, τὴν πέμπτη ἀπο-
γευματινῇ.

Ἐγὼ μισοσηκώθηκα.

—Αἱ! Ὡστε ἐσεῖς τὸν πληρώσατε γιά
νὰ μὲ «καθαρίσῃ»...

—Ἐγὼ τὸν ἔβαλα, εἶπε, δὲν τοῦ ἔδω-
κα ὅμως δεκάρα. Κατάλαβα πῶς ὁ Ρι-
τζέριο ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποὺ χρειάζονταν
γιά μιά τέτοια «δουλειά» καὶ τοῦ τὸ εἶ-
πα. Ἐθίγη τὸ φιλότιμό του καὶ μῆκε
στὸν χορὸ. Τὸ πῶς νόστιμο δὲ εἶναι ὅτι
γιά πρώτη φορά στὴν ζωὴ του δὲν μοῦ
ζήτησε νὰ πληρωθῇ προκαταβολικά.

Ἔχγα ξανακαθῆσαι στὴν πολυθρόνα μου.
Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἦταν ἕνας καινούργιος
τύπος γιά μένα. Ἐβαζε ἕναν δολοφόνον
νὰ μὲ «καθαρίσῃ» κι' ὑστερα ἐρχόταν νὰ
μοῦ διηγηθῇ τὶς λεπτομέρειες. Μόνον δυὸ
τρόποι ἔμειναν, κατὰ τὴν γνώμη μου, γιά
νὰ δοθῇ μιά λύση στὴν ὑπόθεσιν: ἢ νὰ τοῦ
δῶσω μιά γροθιά κατὰμουτρα ἢ νὰ ἀκο-
λουθήσῃ τὸ σπῆτά μου καὶ νὰ φανῶ ὁ-
διάφορος σὰν κι' αὐτόν. Καὶ καθὼς δὲν
ἔπαυε νὰ μπαينوβαλῇ κόσμος μέσα στὸ
χώλλ, προτίμησα τὴν λύση τῆς ἀναβολῆς.

—Πραγματικὰ, πολὺ διασκεδαστικὸ!
τοῦ εἶπα. Ὡστε, σὲς εἶσθε ἐκεῖνος ποὺ
ζητοῦσατε νὰ ξεφορτωθῇ τὸν Γκρέγκο-
ρ Φόρντ;

Ἐβαλε τὰ γέλια.

—Τὸν Γκρέγκορ Φόρντ; Τὸν παρακο-
λακεύετε, πιστέψτε με! Ἀγαπητὴ μου κ.
Οὐίλλιαμς, ἂν ὁ κ. Φόρντ μ' ἐνοχλεῖ κά-
πως καὶ τὸν ξεφορτωθῶ, τί θὰ συμβῇ τό-
τε; Οἱ πελάτες τοῦ θὰ ἀποταθοῦν ἀπλοῦ-
στατα, ἀλλοῦ!

Τὸ χαμόγελό του ἐξαφανίσθηκε καὶ τὸ
βλέμμα του σκοτεινιάσε γιά μιά στιγμὴ.
Αὐτὸ ὁμως δὲν βάσταξε καθόλου, γιὰτὶ
ἐξαπνῆρε ἁμέσως τὸ γελαστὸ ὄφρος τοῦ.

—Ὁ κ. Γκρέγκορ Φόρντ, εἶπε, μοῦ ἀ-
ρέσει πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὁποιοδήποτε
ἄλλον, στὸν ὁποῖο θὰ ἀποτεινόνταν οἱ πε-
λάτες τοῦ γιά νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι πολὺ καλακευτικὸ γιά
τὸν Γκρέγκορ Φόρντ, παρατήρησα.

Σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ὡς ντεκετιβ, γιά νὰ συγκεντρώσῃ
ἀποδείξεις καὶ νὰ συναρμολογήσῃ τοὺς
κρίκους μίας δολοφονίας ὑποθέσεως, εἶ-
ναι ὁ καλλίτερος. Γιά ὑποθέσεις μεγάλης
ὀλκῆς ὁμως, τὸ πρῶτο διαφέρει.

Τὸν κύτταξα κατάματα.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι ἡ δική σας
περίπτωση; εἶπα. Δίνετε τόσο σημασία

στὸ ἄτομο σας;

—Ἰσως. Εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος στὴν χώ-
ρα σας. Ἰσως μάλιστα ὁ ἰσχυρότερος σὲ
ὅλον τὸν κόσμο. Κανένας νόμος δὲν μπο-
ρεῖ νὰ μὲ προσβάλῃ.

Ἀπλώσε τὸ χέρι του, τὸ κράτησε ἀκίνη-
το γιά μιά στιγμὴ κι' ὑστερα, ἀργά, ἔσ-
φιξε τὰ δάκτυλά του.

—Μέσα στὴν φοδχτα μου, εἶπε κρατῶ
τὴν ζωὴ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

—Γιατὶ ἤρθατε νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα αὐ-
τά; τὸν ρώτησα.

—Γιατὶ ἤρθατε νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα αὐ-
τά; γιὰτὸν λόγο καὶ τοὺς ἀνθρώπους πίσω ἀπ' αὐ-
τὰ. Ἄλλοι, θὰ μὲ θεωρήσουν ὡς εὐερ-
γέτη τοῦ λαοῦ, ὡς σωτήρα τοῦ ἔθνους—
ἐνῶ γιά σὰς θὰ εἶμαι μᾶλλον «ὁ δημόσιος
κίνδυνος ὅτ' ἄρ. 1».

Σταμάτησε καὶ ἔπειτα μὲ κύτταξε ἐπί-
μονα.

—Φοβοῦμαι, πρόσθεσε, ὅτι δὲν μὲ κατα-
λαβαίνετε. Ὁ Γκρέγκορ Φόρντ εἶναι ἕ-
νας κοῦφος. Ἐχει πεποίθησιν στὸν ἑαυτὸ
του. Μήπως κάνω λάθος, σκεπτόμενος
πῶς θὰ μπορούσε νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ σᾶς
πάρῃ μὲ τὸ μέρος του;

—Καὶ τί σὰς νοιάζει ἐσᾶς; τὸν ρώτησα
ἐκνευρισμένος κάπως ἀπ' τὶς ἀοριστολο-
γίες του.

Δὲν ἔπαψε νὰ χαμογελά. Σώπασε ὁ-
μως καὶ ὑστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας
εἶπε, ἀτλαντώντας τὸ χέρι καὶ ἀγγίζον-
τας τὸ δικό μου:

—Κύριε Οὐίλλιαμς, εἶμαι πρόθυμος νὰ
σὰς πληρώσω χίλια δολλάρια ἂν μοῦ ἀ-
παντήσετε εὐλοκρινῶς μὲ ἕνα «ναί» ἢ ἕνα
«ὄχι» στὴν ἐρώτησιν ποὺ θὰ σὰς κάνω.

Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;

Ὁ συνομιλητὴς μου εἶχε δὴ τὴν αὐ-
τοπεποίθησιν τοῦ Φόρντ, ὅχι ὁμως καὶ
τὴν βαναυσότητά του. Μπορεῖ νὰ ἦταν
παραξένος τίπος, πάντως ὁμως ἤξερα

τώρα τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Δὲν
θελε ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησή του. Δὲν
μοῦ ἄφησε καιρὸ νὰ σκεφθῶ καὶ συνέχισ-
σε:

—Χίλια δολλάρια, κ. Οὐίλλιαμς. Τὰ
χρήματα βρίσκονται ἐδῶ, μέσα ἀπὸ χέρι
μου. Ζητῶ μόνον νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε πῶς
ἢ ἀπάντησή σας θὰ εἶναι εὐλοκρινῆς.

—Μιά στιγμὴ! ἔκανα ῥίχνοντας μιά
ματιά στὸ χέρι ποὺ κατοῦσε τὸ χαρτονό-
μισμα. Θὰ μοῦ θέσατε μίαν ἐρώτησιν. Ἄν
ἀπαντήσω, δὲν πάρω τὸ χιλιάτικο. Ἄλ-
λοιῶς... δὲν θὰ ἔσκαζάνομε λόγον!

—Ἀκριβῶς;

—Σύμφωνοι λοιπὸν. Ρωτήστε.

—Ἐργάζεστε μήπως γιά τὸν
γαριασμὸ τοῦ Γκρέγκορ
Φόρντ;

—Νὰ ἐξηγηθῶμαι εἶπα. Ἡ ἐρώτησιν

σας άφορά τὸ παρὸν καὶ δὲν ἔχει καμμιά σχέση με τὸ μέλλον;

Ὁ άγνωστος σκέφθηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, σάν νά δίσταζε. "Ίσως νά ἤθελε νά προβάλῃ καμμιάν αντίρρηση, ἴσως νά ἔκρινε σκόπιμο νά μὴν ἐπιμείνῃ τοῦ πολὺ, γιὰ νά ἐπιτύχῃ νά τοῦ ἀπαντήσῃ.

Τέλος, εἶπε:

—Καμμιά ἀπολύτως.

Ἄνοιξε τὴν φούχτα του καὶ μούδειζε τὸ χιλιάρικο.

—Ναὶ ἢ ὄχι;

—Ὁχι, τοῦ εἶπα. Καὶ τσέπωσα τὸ χαρτονόμισμα ποὺ δὲν εἶχα δυσκολεῦτῃ καθόλου νά κερδίσω.

Μὲ κύτταξε κατάματα. Τί νά σήμαινε ἄραγε ἡ ματιά του; Νά ἦταν μιά προειδοποίηση ἢ νά ἤθελε νά ψυχολογήσῃ τί ἔκρυβε στὸ βάθος τῆς σκέψῃ μου. Πάντως, χωρίς κανέναν ὑπαινιγμό, εἶπε μονάχα:

—Λαμπρά, λαμπρά!

Σηκώθηκε, μούσφιζε τὸ χέρι κι' ετοίμα ὀστηκε νά φύγῃ. Τὸν ἐμπόδισα.

Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ σοὺ πληρώνει χίλια δολάρια γιὰ ν' ἀκούσῃ ἕνα ξερὸ «ὄχι», δὲν ἦταν σωστὸ νά φύγῃ ἔτσι, στὰ γρήγορα, χωρίς καμμιάν ἀπολογία τῆς παράφρονος γενναιοδωρίας του.

Ἡ περιέργεια ἄρχισε νά ζυπνᾷ μέσα μου. Ἰσως νά ἔφθανε μέχρι σημείου νά τοῦ δώσω πίσω τὸ χιλιάρικό του, ἀν μὴ ἐξηγούταν σαφῶς γιὰ τὸν σκοπὸ του.

—Ὡστε αὐτὸ ἔχει τόση σημασία γιὰ σὰς; τὸν ρώτησα.

—Ἀρκετὴ πάντως, ἴσως ὅμως νά ἐνδιαφέρῃ κι' ἐσὰς ὅσο κι' ἐμένα. Ἡ ἀπάντησή σας, κύριε Οὐίλλιαμς σὰς ἔσωσε τὴν ζωή. Ὡρβούαρ.

Λέξι δὲν πρόσθεσε.

Τὸ πρόσωπό του ξαναπῆρε μιάν ἀπαθὴ ἔκφραση, μιάν ἔκφραση ὑψίστης περιφρονησεως πρὸς τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας.

Μὲ ἀπεχαιρέτησε μὲ ἑλαφρὸ κούνημα τοῦ κεφαλοῦ κι' ἔπαμε πιά νά μοῦ δίνη τὴν παραμικρὴ σημασία.

Κύτταξα τὸν άγνωστο ποὺ προχωροῦσε ἄργα πρὸς τὸ ἀσανσέρ. Δὲν ἐπεχείρησα νά τὸν παρακολουθῶ κι' οὔτε ἐκείνος γύρισε νά δῇ πίσω του. Καθὼς ὅμως ἔφθανε στὴν πόρτα τοῦ ἀσανσέρ, ξαναγύρισε:

—Μακάρι, εἶπε, νά ἦσασταν σὲ θέση νά ἀπαντᾶτε πάντα με τὸν ἴδιο τρόπο στὴν ἐρώτησή. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νά σὴν τὴν ζωή σας. Ἰσως θὰ ἔπρεπε τώρα, νά μάθετε τὸ νόημα ἐκείνου ἐναντίον τοῦ ὁποῖου δὲν πρέπει ποτε νά ἐργασθῇτε. Πάρτε πρῶτα τὴν διεύθυνσή μου: «Ξενοδοχεῖον ἡ Πριγκίπισσα Μαίρη».

«Σὰς ἐπαναλαμβάνω, πὼς ποτὲ δὲν πρέπει κανεὶς νά δίνη παραπάνω σημασία στὸν ἑαυτὸ του ἢ νά υπερβάλῃ τίς δυνατόειές του. Καὶ τὸ ἀτσάλι ἀκόμα λυγίζει!... Ὁ νοὴν νοεῖται...»

Χαμογέλασα, ἐνῶ ἐκείνος πετοῦσε μιά καρτούλα ἀπάνω στὸ γραφεῖο μου. «Υστερα τὸν εἶδα πάλι ν' ἀπομακρύνεται. Ἰσως θάπρεπε νά γελᾶσω, δὲν τὸ κατάρθωσα ὅμως. Τὸ χαμόγελό μου ἦταν βεβιασμένο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε στὴν ὀμίλιά του κάτι τὸ ἀνατριχιαστικό: κάτι τὸ βαθύ, τὸ ἀπαίσιο...»

Ἦταν σάν ἕνας κακὸς δαίμων, σάν μιά ἐνσάρκωση τοῦ κακοῦ ποὺ ἔβλεπα μπροστά μου...

Εὐκόλα δὲν συγκινοῦμαι, τὴν ἀλήθεια ὅμως πρέπει νά τὴν λέμε. Προχώρησα

ἡ Φλόγα

πρὸς ἕνα παράθυρο, τὸ ἄνοιξα κι' ἀνέπνευσα μὲ ἡδονὴ τὸν παγωμένο ἀέρα τῆς νύχτας. Ἄνακουφισμένος κάπως, ξαναγύρισα στὸ γραφεῖο μου καὶ πῆρα τὴν κάρτα. Εἶχε τυπωμένο ἕνα ὄνομα:

ΜΑΡΚ ΓΙΑΡΡΟΥ

Τίποτε ἄλλο δὲν ἦταν γραμμένο. Καί—τὶ παράξενο πράγμα!—εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς κάθε λέξι ἐπὶ πλέον θὰ ἦταν περιττή.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΟΥ ΜΕ
ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ

Ὁ Τζέρρυ, ὁ μικρὸς ποὺ εἶχα γλυτώσει ἀπ' τὰ καταγώγια τῆς Νέας-Ὑόρκης ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός μου μ' ἕνα σωρὸ γκριμάτσες στὴν φάτσα του. Διαισθάνθηκα πὼς ὁ ἐπιστήθιος ἔχθρός του «Ὁ Νόμος» βρισκόταν ἐκεῖ καὶ ἐπιθυμοῦσε νά μὲ δῇ. Καὶ δὲν ἔκανα λάθος.

Ὁ Κλὼντ Τσάταμ, ὁ ἀνακριτὴς σηκώθηκε βλέποντάς με νά μπαίνω καὶ προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος μου, μούσφιζε τὸ χέρι. Ἀσφαλῶς, πολλὰ ἀνεξήγητα γεγονότα συσσωρεύονταν γύρω μου τίς τελευταῖες ὥρες, τίποτα ὅμως δὲν μπορούσε νά με καταπλήξῃ παραπάνω ἀπὸ τὸ νά βλέπω τὸν ἀνακριτὴ νά μοῦ σφίγγῃ τὸ χέρι. Ἦταν λαμπρὸς ἄνθρωπος, δὲν μ' ἀγαποῦσε ὅμως καθόλου κι' οὔτε ἐνέκρινε τίς μεθόδους μου ὡς ἱδιωτικοῦ ντέτεκτιβ. Πολὲς φορές, μοῦ τῶλεγε μάλιστα. Τώρα, ἦταν μόνος μέσα στὸ διαμέρισμά μου καὶ φανόταν σάν νά ἤθελε νά μὲ συγχαρῇ, ἐνῶ ἦταν ζήτημα ἀν εἶχε τελειώσει ἡ νεκροψία τοῦ τελευταίου μου ἐγκλημάτος—ὅπως θὰ τὸ ἔλεγα σὲ ἄλλες περιστάσεις.

Εὐτυχῶς ποὺ συνηθίζω νά παίρνω τὰ πράγματα ἀπ' τὴν καλὴ τους ὄψη. Γι' αὐτὸ, ἀνταποδίδοντάς του τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ, τοῦ μίλησα γιὰ τὴν τελευταία γκάφα ποὺ εἶχε κάνει καὶ τὸν βεβαίωσα καθαρὰ καὶ ἐάστερα πὼς δὲν εἶχα καμμιά διάθεση νά βρῶ τὴν μελά μου γιὰ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ προτομαζόταν νά μὲ στελεχίῃ στὸν ἄλλο κόσμῳ... ἀν δὲν εἶχα προλάβει ἐγὼ.

—Υποθέτω, κατέληξα, πὼς ἐρχόσαστε νά μοῦ μιλήσετε γι' αὐτὸ τὸ πτώμα;

Κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιά σημασία, εἶπε, καμμιά σημασία!

»Εἶναι στιγμὲς ποὺ δὲν λογαριάζει κανεὶς καθόλου μιάν ἀνθρώπινη ὑπαρξή, πρὸ παντὸς ὅταν αὐτὴ ἡ ὑπαρξὴ εἶναι ἕνας σεσημασμένος ἐγκληματίας. Καὶ ὁ νόμος πολλὰς φορές βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νά κλείσῃ τὰ μάτια μπροστὰ σὲ ὑπέρτατα πατριωτικὰ συμφύροντα...

Ἄρχισε νά σουλατσάρῃ μέσα στὸ δωμάτιο.

—Ποτὲ δὲν συμπάθησα τίς μεθόδους σας, Οὐίλλιαμς, εἶπε. Δὲν τὸ κρύβω. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν ἀναγκαῖες πρὸς κανονικὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων καὶ πρὸς τῇ-

ρησιν τῆς τάξεως. Ἄν ὅλοι οἱ ἱδιωτικοὶ ντέτεκτιβ ἦσαν σάν κι' ἐσὰς... ἀλλοίμονό μας! Καὶ τώρα, ποὺ ὄχι ἕνα πρόσωπο μονάχα, ἀλλὰ ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἔχουν τὴν ἀνάγκη σας, ὁ Γκρέγκορυ Φόρντ μοῦ ἀναγγέλλει πὼς δὲν θέλετε νά τὸν βοηθήσετε.

—Σὲ τί νά τὸν βοηθῶ; ρώτησα διερωτώμενος ἀν εἶχε τρελλαθῇ ὀλόκληρη ἡ πόλη ἢ ἀν ἡ ἀρρώστεια εἶχε ἐντοπισθῇ μόνο στὰ πρόσωπα ποὺ ἐρχονταν νά μοῦ μιλήσουν.

—Ἰσως νά μὴν ἔχετε ἰδέαν. Κατὰ βάθος, εἶναι πολὺ πιθανόν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ξέρομε πολὺ λίγα γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση... κι' ὅλα τὰ περιμένουμε. Μόνον ποὺ ὅταν πληροφορηθῇκα τὸν φόνο τοῦ Ριτζέριο, πίστεψα πὼς ἦσασταν ἐν γνώσει.

—Ἐν γνώσει... τίνος;

Ὅλος ὁ κόσμος, σήμερα, ἐννοοῦσε νά μιλᾷ με γρίφους. Ἀπὸ μυστήριο ἔπεφτα σὲ ἄλλο μυστήριο. Ἀντὶ νά με βοηθήσῃ νά βγῶ ἀπὸ αὐτό, ὁ συνομιλητὴς μου μὲ περιέπλεκε πῶς πολὺ.

Ἡ ἀπάντησή του δὲν ἦταν καθόλου διαφωτιστική.

—Ἦρθα νά σὰς πάρω γιὰ νά πᾶμε στοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἐκείνος θὰ σὰς καταστήσῃ ἐνήμερον. Πάρτε τὸ παλτό σας καὶ τὸ καπέλλο σας. Φυσικά, θὰ ἦσαστε ὠπλισμένοι;

Γέλασα.

—Ἐπιτρέπεται νά με ρωτᾶτε ἐσεῖς, ποὺ κάθε ὥρα καὶ στιγμή με ἀπειλεῖτε νά μοῦ κατάσχετε τὴν ἄδεια ὀπλοφορίας μου;

Χαμογέλασε μὲ κάποια θλίψη.

—Ἐγὼ νὰ σας, καὶ δὲν θὰ σὰς ἀπειλήσω στὸ ἐξῆς! Τώρα ὅμως, ἐλάτε γρήγορα. Ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα καὶ ποὺ ἐπιθυμεῖ νά σὰς δῇ χωρίς ἄλλο.

Τὸν ἀκολούθησα. Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νά βρῶ κάποιον νά μοῦ ἐξηγήσῃ καθαρὰ περὶ τίνος πρόκειται, γιὰ νά ξεφύγω ἀπ' τὸ μυστήριο μέσα στὸ ὁποῖο παράδερνα.

Κατεβήκαμε μαζὶ, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο τίς σκάλες. Ἐκεῖνο ποὺ πρόσεξα, ἦταν ὅτι ὁ Τσάταμ ὅλο καὶ κύτταζε γύρω του μὲ προσοχή, σάν νά ἤθελε νά ἐξακριβώσῃ ἀν μὰς παρακολουθοῦσαν...

Μὴν νομίζετε πὼς ἡ διαδρομὴ μας ἦταν εὐκόλη. Δυὸ αὐτοκίνητα μὰς ἀκολουθοῦσαν κι' εἶχαν ληφθῇ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα γιὰ νά προσέξουν ἀν κανεὶς μὰς παρακολουθοῦσε. Χωρὶς νά σεβαστοῦμε καμμιάν διάταξη περὶ κυκλοφορίας, διασχίσαμε τὴν πόλη χωρίς νά σταματήσουμε πούθενά. Τέλος, κατεβήκαμε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Προχώρησαμε πεζὴ ὡς δυὸ τετράγωνα κι' ὕστερα πῆραμε ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ποὺ μὰς ἄφησε στὴν Πέμπτη Λεωφόρο, ἀπ' ὅπου συνεχίσαμε καὶ πάλι πεζή.

Σὲ λίγο φθάναμε μπρὸς σ' ἕνα κτίριο καὶ μπαίναμε μέσα. Μολονότι δὲ μῆκαμε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, ἀντελήφθην ἀμέσως ὅτι βρισκόμασταν σὲ μιά ἀπὸ τίς πῶς παλῆς κατοικίες τίς πόλεως.

Ἦταν ἕνα ἄρχοντόσπιτο μὲ τοὺς εὐρύχωρους μαρμαρόστρωτους διαδρόμους του, μὲ ψηλὰς κολόνες...

Ἐκεῖνο ποὺ μούκανε ἰδιαίτερως ἐντύπωση ἦταν ὅτι δὲν συναντήσαμε ψυχὴ στὸν δρόμο μας.

Ὁ ἀνακριτὴς ἄνοιξε μιά πόρτα καὶ μ' ἐμπασε μέσα στὸ δωμάτιο. Πίσω μου ξανάκλεισε ἡ πόρτα. Βρισκόμουν μέσα σὲ μιά εὐρύχωρη βιβλιοθήκη. Ἐνα μεγάλο γραφεῖο βρισκόταν στὸ μέσον. Τὰ παρα-

πετάσματα τῶν παραθύρων ἦσαν ὅλα ἐρμητικά κλειστά κι' ἕνα ὑποβλητικώτατο ἡμίφως ἐπικρατοῦσε στὸ μεγάλο δωμάτιο, ἀπὸ μιά λάμπα ποὺ ἦταν τοποθετημένη κοντὰ σὲ μιά καρέκλα.

Ἡ πρώτη μου ἐντύπωση ὑπῆρξε ὅτι τὸ δωμάτιο ἦταν ἀδειανό, καθὼς ὅμως διευθυνόμουν πρὸς τὸ τζάκι, ἡ ἐντύπωσή μου αὐτὴ διαλύθηκε. Δὲν ξέρω τί πρόσεξα πρῶτα, τὴν φωνὴ ἢ τὴν παράξενη θέσι τῆς καρέκλας, ποὺ ἡ ράχη τῆς ἦταν γυρισμένη πρὸς τὴν πόρτα.

Ἦμουν ἀκόμη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πρώτης καταπληκτικῆς ἐντυπώσεως, καὶ κύτταξα σάν χαμένος μπροστὰ μου, ὅποτε πάλι ἀκούστηκε ἡ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα:

—Καθίστε κάτω ἀπ' τὸ φῶς, κύριε Οὐίλλιαμς, εἶπε ἡ φωνή. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ἦρθατε. Χρόνια τώρα ἀκούω νά γίνεταὶ λόγος γιὰ σὰς... ἤξερα πὼς στὸ τέλος θὰ ἐρχόσαστε ἐδῶ. Δὲν μπορούσε ἄλλωστε νά γίνῃ καὶ διαφορετικὰ καὶ γι' αὐτό, ὅπως βλέπετε, σὰς περιμέναμε. Ἐπρεπε ὅποσδήποτε νά σὰς δοῦμε, κ. Οὐίλλιαμς. Ὁ πῶς δὴ ποτε!

Κάθησα στὴν πολυθρόνα, κάτω ἀπ' τὸ φῶς, καὶ κύτταξα μὲ προσήλωσι τὴν ψηλὴ ράχη τῆς καρέκλας ἀπὸ ὅπου ἐρχόταν ἡ φωνή.

—Τὶ ἐννοεῖτε; ρώτησα ἀπλᾶ.

Ἡ φωνή, χωρὶς νά ἀπαντήσῃ, συνέχισε. Ἀπλᾶ, ἡσυχᾶ, χωρὶς ἴχνος νευρικότητος ἢ βίας:

—Πρῶτη φορά στὴν ζωὴ μου αἰσθάνομαι τὸν φόβο, κύριε Οὐίλλιαμς. Φόβο φριχτὸ, θανάσιμο. Κι' ὅμως, φοβᾶμαι πῶς πολὺ νά ἐγκαταλείψω τὴν ἀποστολή μου, παρὰ νὰ τὴν συνεχίσω. Δὲν φανταζόμουν πὼς κι' ἐσεῖς ἀκόμα θὰ νοιώθατε αὐτὴ τὴν ἀδυναμία!

Σήκωσα τοὺς ὤμους. Εἶχα βαρεθῇ ὅλη αὐτὴ τὴν φλυαρία. Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς δὲν θ' ἀργοῦσα νά θυμώσω.

Καὶ θὰ ἦμουν ἀπόλυτα δικαιολογημένος νά βγῶ ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου. Σάν πολὺ εἶχαν τραβήξῃ τὸ σκοινὶ οἱ διάφοροι τύποι ποὺ εἶχα συναντήσῃ ἐκείνη τὴν μέρα κι' ἔπρεπε νά δοθῇ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία ποὺ συνεχιζόταν τόση ὥρα εἰς βάρος μου.

Εὐτυχῶς ποὺ τὰ πράγματα δὲν ἔφθασαν ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἡ καρέκλα ἐγγύστησε ἀπάνω στὸ πάτωμα, γύρισε κάπως, κι' ἕνας ἄνδρας σηκώθηκε. Δὲν ἦταν πολὺ ψηλός, τὰ μάτια μου ὅμως γούρλωσαν ὅταν τὸν κύτταξα καλὰ κι' ἔμεινα μ' ἀνοιχτὸ στόμα, σάν ἀπολιθωμένος. Μὲ μιά ὑπέρτατη προσπάθεια, τέλος, κρατήθηκα ὀρθίος, μάτια ζητώντας νά κρύψω τὴν ἐκπληξή μου.

Τὸν ἀναγνώριζα, φυσικά, τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Χιλιάδες φορές εἶχα δῇ τὴν φωτογραφία του σὲς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικὰ. Ἦταν, σάν νά λέμε, μιά «θωνικὴ φυσιογνωμία». Δὲν θὰ πῶ τὸ ὄνομά του, παρὰ μονάχα θὰ τὸν ἐπονομάσω «Ἀρχηγό», ὅπως τὸν ἔλεγον ὅλοι τοῦ κύκλου του. Βλέποντάς τον, ἐνοιῶσα νά ξαναζωντανεύουν οἱ ἐλπίδες μου. Ἐπὶ τέλους δὲν θάκουγα πιά κουταμάρες!

Δὲν χαμογέλασε. Κάθησε ἀντίκρου μου καὶ κάρφωσε ἀπάνω μου τὸ διαπεραστικό του βλέμμα:

—Ὡστε, εἶπε, οὔτε ὁ φόβος οὔτε οἱ ἀπαλὲς δὲν σὰς ἐμπόδισαν ὡς τώρα νά

μὰς βοηθήσετε; Οὔτε ὁ Μάρκ Γιάρροου;

—Ὁχι, οὔτε ὁ Μάρκ Γιάρροου.

Ὁ Ἀρχηγὸς χαμογέλασε. Ἐφανε τὸ χέρι του στὸ πηγούνι, καὶ ὕστερα ἀπὸ μισὸ λεπτό σιωπῆς:

—Κι' ὅμως τὸν συναντήσατε; Ἀσφαλῶς θὰ σκέφθηκε πὼς θὰ ἀποτεινόμενος σὲ σὰς κι' ἔσπευσε νά σὰς ἀπειλήσῃ.

—Πραγματικά, εἶπα, τὸν συνάντησα. Δὲν με φόβισε ὅμως.

—Ἐχετε ἄδικο. Εἶναι ὁ πῶς ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος ποὺ ὑπάρχει σὲ ὅλη τὴν Ἀμερικὴ... ἀν ἐξαιρέσουμε ἕνα ἄλλο. Ἀς εἶναι ὅμως, καὶ τί σὰς εἶπε ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

—Μοῦ εἶπε πὼς θὰ βρισκόμουν σὲ ὠριμένη περίπτωσι, ἀν ἐπέμενα, ἀντιμέτωπός του.

Σὰς εἶπε τὴν ἀλήθεια.

Καὶ κατόπι σκύβοντας ἀπότομα ἐπά-

—Σύμφωνοι, λοιπόν. Ρωτήστε με!

νω μου ὁ Ἀρχηγὸς μοῦ εἶπε!

—Γιατὶ δὲν δεχτήκατε τίς προτάσεις τοῦ Γκρέγκορυ Φόρντ, ὅταν σὰς τὸν ἔστειλα;

Εἶχα μπουχτίσει πιά μ' αὐτὲς τίς ἱστορίες κι' ἀπεφάσισα νά τίς κόψω μιά καὶ καλή:

—Ἀκούστε με, Ἀρχηγέ, εἶπα, θὰ σὰς μιλήσω εὐλικρινά. Ἄγνοῶ τί μοῦ πρότεινε ὁ Γκρέγκορυ Φόρντ... ἢ ἀν μοῦ πρότεινε κάτι. Πιστεύω μᾶλλον πὼς με συμβούλεψε νά μὴν ἀνακατεῦθῃ σὲ τίποτα. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Μάρκ Γιάρροου, αὐτὸν τὸν γράφω στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια.

—Κι' ὅμως πρόφερε ἄργα ὁ Ἀρχηγός, ὁ Μάρκ Γιάρροου θὰ σὰς σκοτώσῃ σίγουρα ἀν ἐρθετε με τὸ μέρος μας.

Σήκωσα τοὺς ὤμους.

—Αὐτὸ μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε ἡδὴ ὁ Μάρκ Γιάρροου. Δὲν μπορεῖτε νά μοῦ πῆτε αἰτιολογία;

Μὲ κύτταξε κατάματα, τοῦλάχιστον ἐπὶ δυὸ λεπτά τῆς ὥρας:

—Σύμφωνοι, εἶπε τέλος. Ἐσεῖς τὸ θελήσατε. Ὅτι θὰ σὰς πῶ, Ρέις, πρέπει νά μείνῃ ἀπολύτως μυστικό. Ἡ χώρα μας διατρέχει ἕνα μεγάλο κίνδυνο, μιά πολὺ σοβαρὴ κρίσι. Ἡ ἄρσις τῆς ποτοαπαγορεύσεως, ἄφησε τοὺς ἐγκληματίας μας, τοὺς μπουτλεγκερς (λαθρεμπόρους τῶν ποτῶν) χωρὶς δουλειά. Ζήτησαν καινούργιες πηγές: ἀπαγωγές, παιδιῶν, ληστείες, ἐκβιασμούς. Ἡ ἀστυνομία κι' ἡ Κυβέρνησι τὰ περιμέναν ὅλα αὐτὰ κι' εἶχαν λάβει τὰ μέτρα τους. Ὑπάρχουν ὅμως μερικὰ ἐγκλήματα ποὺ καταπλήσσουν τὴν Κυβέρνησι. Ρίξτε μιά ματιά ἐδῶ, σ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Μοῦδωκε ἕνα σωρὸ ἀποκόμματα ἐφημερίδων. Ἀμέσως, κατάλαβα. Αὐτὰ τὰ ἀποκόμματα ἀνέφεραν τίς περισσότερες φορές, γιὰ ἀπαγωγές παιδιῶν κι' ἄγρια μακελλιά. Τὰ ἐγκλήματα μετὰ βασανιστηρίων, ὅπως τὰ εἶχαν βαφτίσει οἱ ἐφημερίδες.

Καθὼς ἔφθανα στὴν τελευταία σελίδα, ὁ Ἀρχηγὸς συνέχισε:

—Αὐτὲς δὲν εἶναι οἱ μόνες περιπτώσεις ποὺ ἔχουμε. Ὑπάρχουν κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες. Ἀντελήφθηκα καὶ μόνος σας πόσος κόσμος—καὶ παιδιὰ ἀκόμη—ἀπήχθησαν καὶ σκοτώθηκαν ὕστερα ἀπὸ φριχτὰ βασανιστήρια.

Σταμάτησε, ἔπιασε τὸ μέτωπό του κι' ἔρριξε μιά ματιά σ' ἕνα κάδρο ποὺ βρισκόταν ἀκουμπισμένο ἀπάνω στὸ γραφεῖο του.

Κι' ἐγὼ κάρφωσα ἄθελᾶ, γιὰ κάμποσο τὰ μάτια μου ἀπάνω στὴν φωτογραφία, σάν νά προσπαθοῦσα νά μαντέψω ὅλη τὴν τραγωδία ποὺ ἔκρυβε τὸ βλέμμα τοῦ Ἀρχηγοῦ...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές).

Γυρισμός

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΖ ΝΤΑΙΗ

Η κουζίνα είναι μικρή και πολύ καθαρή. Τα αλουμινένια σκεύη, καλογυαλισμένα, είναι κρεμασμένα στον τοίχο. Ο νεροχύτης είναι ολοκάθαρος, στο γκάζι σιγοβράζει το φαί, που μοσκοβολά. Θάλεγε κανείς πώς ή νοικοκυρά, αφού τα έτοιμασε όλα κατέβηκε να αγοράσει ψωμί για το φαί της και πώς θα γυρίσει από στιγμή σε στιγμή...

Στην τραπέζια είναι στρωμένο το τραπέζι, δυο σερεβίτσια, το ένα αντίκρου στο άλλο που φαίνονται σαν να περιμένουν το ευτυχισμένο άνδρόγγυνο.

Ακούγονται θήματα στην σκάλα: μπαίνει πρώτος ο άνδρας μ' ένα ψωμί στην ματσάλη. Το άλλο χέρι του κρατά ένα μεγάλο πακέτο. Αφήνει το ψωμί και λύνει το πακέτο. Από μέσα παίρνει ένα ποδηλάκι με στραφετέρω νίκελ.

—Πόσο θα ευχαριστηθώ ο Μπόμπυ! λέει δυνατά εκείνος.

Γιατί είναι τα γενέθλιά του σήμερα! Εί- ναι έξη χρονών! Έξη χρονών είναι κοτζάμ άνδρας! Ένας ανθρωπάκος που λατρεύει τον μπαμπά του—ο οποίος του το ανταποδίδει, έξ' άλλου. «Ο! Άν δεν είχε αυτό το αγοράκι, τί κουραστικό που θα ήταν να σέρνει πίσω του αυτή την άθλια ζώη που του χάρισε όλες τις ευτυχίες για να τις ξαναπαράγει πίσω!»

Καθισμένος μπροστά στο ποδηλάκι, ο Σάρλ Κλεμάν όνειροπολεί: τρία χρόνια πέ- ρσαν από τότε! Πέρασαν τρία χρόνια αφ' ότου έφυγε η Ίωάννα αφήνοντάς τον μόνο μ' ένα παιδί τριών χρονών, με τον μικρό της Ρομπέρ. Τό παληοθήλυκο! Άν είναι πού δυνατόν μια γυναίκα νάχη τόσο λίγο το μη- τρικό φίλτρο! Όλα θα της τα συγχωρούσε, αυτό όμως, να εγκαταλείψει το παιδί της, πο- τέ! Κι' ήταν όμορφη ή άθλια! Είκοσι- πέντε χρονών, με μεγάλα μαύρα μάτια που πάντα γελοούσαν, ήσαν πού «αβώς πρέπει» ά- πό αυτόν που ήταν ένας άπλοος εγγάτης. Τήν είχε παντρευτεί από έρωτα σε ηλικία τριανταπέντε χρονών. Κι' εκείνη τον άγα- πούσε πολύ. Τότε, γιατί να τον εγκαλείψει; Αυτό έμεινε ανεξήγητο.

Πνίγοντας τον πόνο του, χωρίς να αφήνει άλλον να μαντέψει τί ένοιωθε μέσα του, τρία χρόνια, ο Σάρλ Κλεμάν άνθρεψε μόνος του τον μικρό Μπόμπυ, πηγαίνοντάς τον, περι- πατο άπ' το χεράκι, ντύνοντάς τον, κοιμί- ζοντάς τον, μαθαίνοντάς του τα πρώτα γράμματα...

Ο μικρός συχνά μιλούσε για την μητέρα του. Προαισθανόμενος πώς θάπορευε μια μέ- ρα να του πη την αλήθεια, ο Σάρλ ποτέ δεν έλεγε ολοσδιόλου ψέμματα:

—Ή μαμά σου, μικρό μου, πήγε ταξίδι, μακριά, μακριά...

—Γιατί δεν γράφει ποτέ, πές μου, μπα- μπά;

—Γιατί είναι άρρωστη πουλάκι μου.

Ποτέ ο μικρός Ρομπέρ δεν ρωτούσε πα- ραπάνω, ο Σάρλ όμως το ένοιωθε πολύ καλό πώς όταν το παιδί ήταν σκεπτικό, συλλογι- ζόταν την μητέρα του.

Μια μέρα, ο μικρός έφερε άπ' το σχολείο την φωτογραφία μιας στάρ του κινηματο- γράφου:

—Κύττα, μπαμπά. Κι' ή μαμά δεν είναι έτσι όμορφη; Ουμμάι τα μάτια της που γελοούσαν όλη ώρα, έτσι. Ξέρεις, είπα στους φίλους μου πώς είναι ή μαμά. Τότε, γέλα- σαν και μου είπαν!

—Μά δεν πές ποτέ στο σινεμά, δλίαν; » Λυπήθηκα πολύ, μπαμπά. Δεν πειράζει όμως, φύλαξα την φωτογραφία γιατί έγω σου λέω πώς μοιάζει της μαμάς.

Πού να βρισκόταν τώρα, άραγε; Αυτό δεν είχε σημασία! Να μην ξαναγύριζε ποτέ!

Ο Σάρλ Κλεμάν σκηώθηκε, πήγε στην κουζίνα και δοκίμασε το φαί. Έλεγε λίγο άλάτι.

Εκείνη την στιγμή, χτυπούσε ή πόρτα.

—Εμπρός... Σεις είσθε, κυρία Λωλού;

Αφήστε τα άσπορόρουχα άπάνω στο τραπέ- ζι κι' έρχομαι. Κυτάξτε το δώρο των γενε- θλίων του Μπόμπυ. Είναι όμορφο ναί ή όχι;

Έρχομαι...

Ξαφνικά, διεκόπη κατάληκτος. Δεν ήταν ή πλίστρα, ή λεπτή γυναίκουλα που άκου- πούσε στην πόρτα, τόσο γλυμή που θάλεγε κανείς πώς ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει...

—Ίωάννα!

Πόσο είχε αλλάξει! Πόσο την είχαν γε- ράσει σιτά τα τρία χρόνια! Είχε πάψει να 'ελώ... Τό φόρεμά της ήταν τόσο φτωχικό.

—Ίωάννα! Τί γυρεύεις εδώ;

Είχε όρμιστή άν ποτέ την συναντούσε να 'της τά ψάλλ άπ' την καλή, να της πη πώς του είχε φερθή σαν μια τιποτένια... Τώρα όμως τον άφάπλιζε τό δυστυχισμένο ύφος της...

—Σάρλ, άφσέ με να καθίσω. Ή καρδιά μου γτυπά τόσο δυνατά ώστε με κάνει να ύποφέρω... Σ' ευχαριστώ... Σάρλ, δεν μπο- ρούσα πιά να άνθξώ! Θά ήταν ψέμματα, άν σούλεγα πώς ύπήρξα ευτυχής. Τό κακομοι- ρισμένο πρόσωπό μου μαρτυρεί άν έχω κλά- ψει πολύ ή όχι! Έννοείται ότι ή κείνος με εγκατέλειψε. Σ' αγαπούσα πολύ Σάρλ, ήσουν καλός, τίμιος και κατάλαβα πολύ κα- λά πώς κατέστρεψα και των δυοών μας την ζωή, φεύγοντας από κοντά σου. Άπό ύπε- ρρηφάνεια, δεν θα ξαναγύριζα. Καμιά ύπε- ρρηφάνεια όμως δεν μπορεί να άντισταθή στο μητρικό φίλτρο που γινόταν όλοένα και πιο

έπιτακτικό. Δεν μπορώ να ζω πιά χωρίς τον μικρό. Δεν άντέχω πιά. Ναί, τό ξέρω, είμαι μιά, άνάξια μητέρα... Μου χρειάζεται όμως τό παιδί μου!

—Αυτό ποτέ! την διέκοψε άπότομα.

—Όχι δεν είναι δυνατόν να με ξαναερί- ξης μέσα στο σκοτάδι! Δεν καταλαβαίνεις πώς κρύβω μέσα μου στοργή για τό παιδί μου, γιατί είναι παιδί μου, Σάρλ. Τό ξέρω πώς έπρεπε να τό σκεφτώ νωρίτερα, ποιός όμως είναι εκείνος που έκτιμά έναν θησαυ- ρό που τον κρατά στα χέρια του; Μόνο ό- ταν του λείψη, καταλαβαίνει τί έχασε. Άλ- λωστε, έλαψα τόσο πολύ που τό δάκρυά μου με εξαγνίσανε... Πώς είναι, πές μου; Είναι Ψηλός; Θά είναι σωστός ανθρωπάκος; Έξη χρονών! Έσύ, τί του λές για την μητέρα του;

—Νομίζε πώς λείπεις ταξίδι, για τόνο- μα του Θεού όμως, φύγε! Δεν θέλω να σε δη έπ' ούδενι λόγφ!

Ή Ίωάννα άκουγε τον σύζυγό της και τό δάκρυά της κυλούσαν. Ένωσε τό χέριά της σε ίκεσία.

—Είμαι μια δύστυχη γυναίκα που πρέ- πει να λυπηθής, Σάρλ. Ουμμάι, ένα τέτοιο ποδηλάκι του είχαμε αγοράσει τό Χρι- στούγεννα... Ήμασαν τόσο αγαπημένα κά- ποτε, τόσο ένωμένοι με την λατρεία του παι- διού, του παιδιού μας...

Εκείνη με λυγμούς. Στενοχωρημένος, άναποφάσιτος, ο Σάρλ δέν έλεγε λέξη.

—Καλά, είπτε τέλος, να δής τον Μπό- πόρα που θα γυρίσει άπ' την εκκλησία. Να μην πής λέξη όμως, θά τον κυτάξω και θά φύγης. Σκοπίπσε τό μάτια σου να μη σε δη κλαμμένη. Νάτος!

—Μπαμπάκι! Μπάμπ...

Κατάληκτος, ο μικρός σταμάτησε μπρο- στά στην γυναίκα που τον κυτάζε κατάμα- τα. Ή μητρική στοργή ύπερίσχυσε... παρά τις ύποσχέσεις. Ή Ίωάννα άνοιξε την άγ- καλιά της κι' έσφιξε τον Μπόμπυ που με κλάματα την είχε άναγνωρίσει και φώναξε:

—Μαμά! Μαμά! Μαμά!

Τότε σκουπίζοντας ένα δάκρυ, ο Σάρλ εί- πε:

—Έ λοιπόν, Μπόμπυ, τί περιμένεις, και δεν βάξεις τό σερεβίτσιό της μαμάς σου; Τό φαί παράδρασε...

ΜΑΡΙΖ ΝΤΑΙΗ

Μετά τους γάμους της διαδόχου της Όλλανδίας, πριγκηπίσσης ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ και του πρίγκηπος ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ. Οι νεόνυμφοι σε μια έκδρομή με σκά στην Κρινίνα.

Τό κόλπο που δέν έπιασε

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

6 ρέ! Ο φίλος μου ο Κολιμπάρ!

—Γειά σου Ντουντού!

—Τί μου γίνεσαι; Έχω να σε δώ από την παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Ουμμάι που άνταμώσαμε στο μπαλάνιο του Ποτέ;

—Άσε και μη μου θυμίζης αυτήν την ή- μέρα, Ντουντού! Ύπηρες «άποφράς» για μένα.

—Όχι δά! Για πάμε να σου κεράσω ένα ποτηράκι και να μου διηγηθής... Ξέρεις Κολιμπάρ, ότι έγω πάντα ενδιαφέρομαι για σένα...

—Νάσαι καλά, Ντουντού!

Σέ λίγο οι δυο φίλοι καθισμένοι στον πάγκο του γειτονικού «μπαρ» τό κοπανού- σαν και τό λέγανε.

Δηλαδή τάλεγε ο Κολιμπάρ, κι' ο άλλος τάκουγε.

—Πού λές φίλε μου, άρχισε ο Κολιμπάρ, έπαθα μια νύλα πρωτοχρονιάτικα που δεν λέγεται... Μου στοίχισε δυο χιλιάδικα!... Και όλη αυτή ή ιστορία έξ αιτίας της Βαρ- δάρας! Ξέρεις έσύ, όλο έμπνεύσεις έχει αυ- τη ή γυναίκα. Μια τέτοια έμπνευση είχε και λίγες μέρες πριν την Πρω- τοχρονιά.

—Κολιμπάρ, μου λέγεις, έχω μια ιδέα πρώτης!

—Άν είναι κι' αυτή σαν τις άλ- λες...

—Όχι! Σου λέγω πώς είναι μια πρώτη τάξεως έμπνευση!

—Γιά να άκούσουμε!

—Λοιπόν, σκέφτηκα να διοργανώ- σωμε ένα έξαιρετικό πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν στο όποιο έκτός της θείας Μελανίας, του θείου Μολιβάρι και των άλλων συγγενών μας, να καλέσω- με και τον προϊστάμενό σου!...

—Τόν μίστερ Πάτ;

—Αυτόν!

—Θά τρελλάθης Βαρβάρα! Να καλέσωμε στο φτωχικό μας γεύμα έ- ναν έκπομπωριούχο έργοστασιάρχη κονσερ- νών άλόγιστου κρέατος!

—Μά έδώ είναι τό λάθος σου! Δεν θάναι διόλου φτωχικό τό γεύμα μας!...

—Τότε τρελλάθης δυο φορές, Βαρβάρα! Ξέρεις τί θα στοίχισι μια τέτοια δουλειά;

—Τά ξέρω και τό ύπολόγισα όλα, Κολι- μπάρ. Ξέρεις έσύ άν είναι οικονομία και στο- χαστική ή γυναίκα σου, λοιπόν πατώ σε γε- ρό σανίδι. Καί άκουσε τό σχέδιό μου. Ο μίστερ Πάτ θά κολακευθή πρώτα-πρώτα πολ- λή με την πρόσκλησή μας και έργένης όπως είναι θάρθθ ήρισμένος στο πρωτοχρονιάτι- νο τραπέζι του τιμητάρχου του.

—Καλά αυτό δεν άποκλείεται...

—Επειτα θά κάνωμε μια πρώτη τάξεως έπιχρηση.

—Πώς αυτό!..

—Τώρα θά ιδής. Έκτός του ότι θά ή- ποχρεώσης τον πάτωνα σου, θά έχωμε και ένα άμεσο και σημαντικώτατο κέρδος από την δουλειά αυτή. Ξέρεις ότι είναι συνή-θεια, εκείνος που βρίσκει τό δάκρυά σου με τρούφες που να γλύφης τό δάκρυά σου όλο τό χρόνο και πάλι να μη σου φείγη ή νοστιμάδα του, και κάτι στρείδια, ύπέρο-χα!... Περιττό να σου πώ, πώς τ' άφεντικό μου, πρώτης τάξεως φαγές, δέχθηκε την πρόσκλησή μου και τίμησε γενναία τό με- νού. Στην άρχή, οι δικαί μας και ιδίως ή θεία Μελανία, θά είχαν σάν χαμένα. Ή πα- ρουσία του Άμερικανού Κρόισου τους τρέ- μαζε όλους. Ήταν σάν να τρώγανε σε τρα-πέζι κηδείας.

φυσικά πάλι για να τιμήση την οικοδέ- σποινα αλλά και γιατί δεν θά ύπάρχη στο τραπέζι πιο νέα και πιο ώραία από μένα— έννοια σου και θά τό κανονίσω έγω τό πράγματα...—θά διαλέξω έμένα.

—Πού θέλεις να καταλήξης Βαρβάρα!...

—Στό έξής πολύ σοφό συμπέρασμα, κου- τέ μου Κολιμπάρ: όπως έπίσης ξέρεις έπι- κρατεί ή συνήθεια... όποιος βρίσκει τον πα- ρά της πηττας και γίνεται βασιλιάς να χαρίζη κάτι της βασιλίσσας του εις άνάμνησιν. Ο Άμερικανός μας δεν ξέρει άπ' αυτά, έγω λοιπόν θά σφυρίξω της θείας Μελανίας να του πη εκείνο τό θράδυ, πώς συνηθίζεται ο βασιλεύς να δωρίζη ένα κολλίε από μαργα- ριτάρια στην βασιλίσσά του της δαδειάς...

Κατάλαβες τώρα, κουτόγερε;

—Βαρβάρα μου! Είσαι μεγαλοφυία!

—Έτσι που λές άποφασίστηκε τό πράγμα.

—Έγώ είχα μερικώς άντιρρήσεις για την πρόσκληση της θείας Μελανίας, γιατί αυτή ή εύλογημένη γυναίκα, γεροντοκόρη ό- πως ξέρεις, παίρνει μια της όπου πάει και την σκυλίτσα της την Λουλού. Άλλά ή νυ- κτερίδα...

—Αυτό καί έγινε.

Προηγούμενος όμως, ή θεία Μελανία, φρόντισε κατά πώς την δυσκόλεψαμε, να κάνει μια μικρή διάλεξη τού μίστερ Πάτ για τό πρωτοχρονιάτικό μας έθιμο και τις ύπο- χρεώσεις του τυχερού, που θά γίνη ο δασύ- λευς της Πρωτοχρονιάς, βρίσκοντας τον παρτί. Δεν έξχασε δε να του πη όταν την ρώτησε εκείνος για τό δώρο που πρέπει να κάνει ο τυχερός στην βασιλίσσα δώρο, ότι αυτό είναι σ' υ ν ή θ ω ς ένα κολλίε από μαργαριτάρια, άμεθόστους, και άλλα πο-λύτιμα πετράδια...

—Ο μίστερ Πάτ πήρε τό κομμάτι και μό- λης δοθηκε τον παρτί έσκασε στα γέλια.

—Και τώρα τί γίνεται!... ρώτησε.

—Θά εκλέξει την βασιλίσσά σας... Έκα- νε ή Βαρβάρα, χαμογελώντας επχαρίτως.

—Λημπρά! Έκανε ο μίστερ Πάτ! Έγώ νταλέξει βασιλίσσά μου άμέσως!...

—Και τότε έγινε εκείνο που δεν περιμέ- ναμε, τό τρομερό, τό άνεπαρόδοτο. Ο δια- βολοσαρκικός, απάξει την Λουλού από την άγκαλιά της θείας Μελανίας, και βά- ζοντας την να σταθή σούζα άπάνω στο καθί-σμα, φώναξε, σκασμένος στο γέλιο:

—Έγώ κάνεις βασιλίσσά μου τό Λου- λού! Ζήτω τό Λουλού. Άύριο τό στελλείς και έναν άκριτό κολλίε από τό Μπόν Μαρσέ με έναν ώραίο κουντουναί!...

—Φαντάζεστε τώρα την φωτιά μου φίλε μου Ντουντού!... Πιο μεγάλη όμως άόλη ύπήρξε της δυστυχισμένης της Βαρβάρας.

—Άρρώστησε εκείνο τό θράδυ άπ' τό κακό της καί έμεινε μια δωδεκάδα στο κρεβάτι...

Αυτός είναι και ο λόγος που δεν την έδει-ρα την άλλη μέρα για την σπουδαία και πολυδάπανη «έμπνευση» που είχε!...

ΜΑΞΙΜ

Όνειρευότανε την συγκινητική στιγμή που θά της πρόσφερε ο μίστερ Πάτ τό κολλίε...

» Θαρρείς φίλε μου Ντουντού, και προ- αισθανόνταν τό τέλος. Ο μ. Πάτ όμως όσο, αούτηρως είναι στην δουλειά του, τόσο άνοι- χτόκαρδος και εύχάριστος ανθρωπος γίνεται όταν έρθη στο κέφι. Και εκείνο τό θράδυ, δεν άργησε νάρθθ. Άς είναι καλά τό κρα- σιά μου... Έφαγε για τρείς, ήπιε για δέκα και άρχισε τά άστεία με όλους. Άκόμη και με αυτή την σκυλίτσα της θείας Μελανίας, που δεν έλειψε, όπως καταλαβαίνεις, από τό τραπέζι και που δόστου και την μπουκωνε πότε με καμιά φτερούγα, πότε με κανένα πατέ...

» Τέλος, ήρθε και ή σειρά της πηττας!

» Η συγκίνησή μας, έμένα και της Βαρ- δάρας είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Φυσί- κά ή θεία Μελανία είχε δασκαλευτή από πρώ- τα και ήξερε τί θάκανε. Έπίσης είχαμε δασ-καλέψει και τον Μιμίλ. Τού δείξαμε τό μέ-ρος της πηττας όπου ήταν κομμένο τό φλουρί, και έτσι όταν θά μοίραζε αυτός, κα- τά τό έθιμο τά κομμάτια, θάδινε τό κομμάτι με τό φλουρί στον μίστερ Πάτ.

» Αυτό καί έγινε.

Προηγούμενος όμως, ή θεία Μελανία, φρόντισε κατά πώς την δυσκόλεψαμε, να κάνει μια μικρή διάλεξη τού μίστερ Πάτ για τό πρωτοχρονιάτικό μας έθιμο και τις ύπο- χρεώσεις του τυχερού, που θά γίνη ο δασύ- λευς της Πρωτοχρονιάς, βρίσκοντας τον παρτί. Δεν έξχασε δε να του πη όταν την ρώτησε εκείνος για τό δώρο που πρέπει να κάνει ο τυχερός στην βασιλίσσα δώρο, ότι αυτό είναι σ' υ ν ή θ ω ς ένα κολλίε από μαργαριτάρια, άμεθόστους, και άλλα πο-λύτιμα πετράδια...

—Ο μίστερ Πάτ πήρε τό κομμάτι και μό- λης δοθηκε τον παρτί έσκασε στα γέλια.

—Και τώρα τί γίνεται!... ρώτησε.

—Θά εκλέξει την βασιλίσσά σας... Έκα- νε ή Βαρβάρα, χαμογελώντας επχαρίτως.

—Λημπρά! Έκανε ο μίστερ Πάτ! Έγώ νταλέξει βασιλίσσά μου άμέσως!...

—Και τότε έγινε εκείνο που δεν περιμέ- ναμε, τό τρομερό, τό άνεπαρόδοτο. Ο δια- βολοσαρκικός, απάξει την Λουλού από την άγκαλιά της θείας Μελανίας, και βά- ζοντας την να σταθή σούζα άπάνω στο καθί-σμα, φώναξε, σκασμένος στο γέλιο:

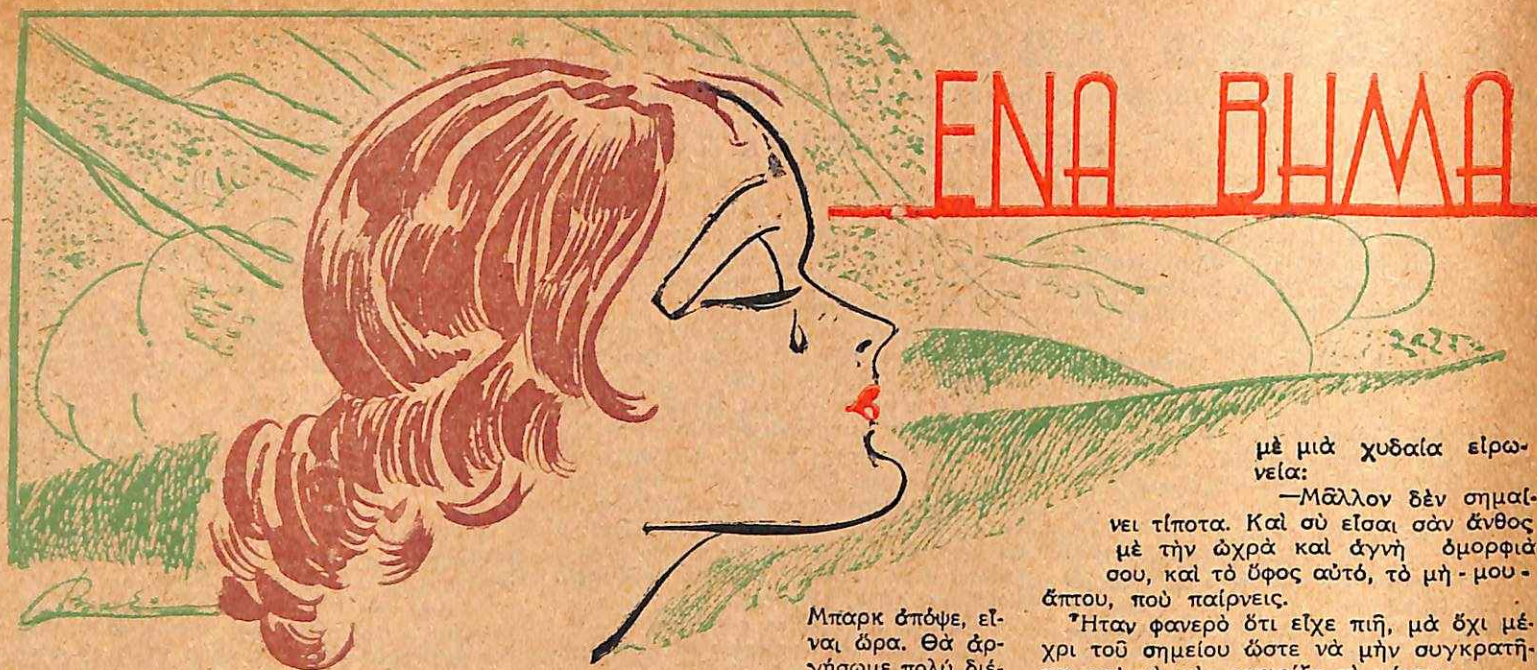
—Έγώ κάνεις βασιλίσσά μου τό Λου- λού! Ζήτω τό Λουλού. Άύριο τό στελλείς και έναν άκριτό κολλίε από τό Μπόν Μαρσέ με έναν ώραίο κουντουναί!...

—Φαντάζεστε τώρα την φωτιά μου φίλε μου Ντουντού!... Πιο μεγάλη όμως άόλη ύπήρξε της δυστυχισμένης της Βαρβάρας.

—Άρρώστησε εκείνο τό θράδυ άπ' τό κακό της καί έμεινε μια δωδεκάδα στο κρεβάτι...

Αυτός είναι και ο λόγος που δεν την έδει-ρα την άλλη μέρα για την σπουδαία και πολυδάπανη «έμπνευση» που είχε!...

ΜΑΞΙΜ

με μία χυδαία ειρωνεία:

—Μάλλον δεν σημαίνει τίποτα. Και σ' εμένα σ' ανθος με την ωχρά και αγνή, όμορφη σου, και το ύψος αυτό, το μη-μου-άππου, που παίρνεις.

—Ήταν φανερό ότι είχε πιη, μά όχι μέχρι του σημείου ώστε να μην συγκρατη-ται και να μην γνωρίζη τι κάνει:

—“Ελα, πάρτα! είπε τέλος, και της έδωσε τα άνθη που κρατούσε ακόμη στα χέρια του.

—Δεν τα θέλω.

—“Οχι; Τότε θα πή πώς δεν τα έχεις; λε ο λόρδος Ούιβις.

—Νομίζω, πώς τα έστειλε αυτός.

—“Η Ρόντα κατώρθωσε να συνέλθη από την ταραχή της και έγινε πάλι κυρία του έαυτού της. Πήρε τα άνθη και τα πέταξε περιφρονητικά στο τραπέζι.

—Νομίζεις, έ; Δεν είσαι βεβαία, είπε ο σέρ Γάστων, με ένα αντιπαθητικό μειδίαμα.

—“Απολύτως βεβαία! απάντησε η λαίδη Βέρνερ αποφασιστικά.

—Πρέπει να έχη πολύ γούστο! είπε πάλι εκείνος, και έφριξε μία ματιά στα άνθη. “Επειτα την κύτταξε με ένα βλέμμα, που εξέφραζε κάποια ταπεινωτική υποψία.

—Βεβαία, θά ήξερε τι φόρεμα θά φορέσης, εξακολούθησε ειρωνικά. Γι' αυτό σου έστειλε και λευκά άνθη. “Επρεπε να ταιριάζουν με την τουαλέττα σου...

—“Εχεις μεγάλο λάθος! απήντησε με έκφραση αηδίας η Ρόντα. Δεν ήταν δυνατό να ξέρη το χρώμα της τουαλέττας μου.

—Δεν ήταν δυνατόν; Δεν τον είδες το απόγευμα;

—Ναι! Τον είδα.

—“Ο σέρ Γάστων γέλασε:

—“Είσαι πολύ δυνατή! φώναξε. Ξέρεις καλά την αξία, που έχει η ειλικρινεία. “Η άλληθια σώζει, ιδίως όταν λέγεται χωρίς να κοκκινίζει κανείς. “Εσύ δεν κοκκινίζεις ποτέ, έ; Τό πρόσωπό σου, αυτή την στιγμή, είναι ωχρό σαν τον θάνατο. Γιατί; Μήπως φοβάσαι; “Ε-σύ δεν έχεις τίποτε να κρύψης. “Η όχι;

—Είσαι τρελλός! ψιθύρισε εκείνη, προσπαθώντας να συγκρατηθή.

—Πολύ φοβόμαι, ότι απάτασαι. Είμαι πολύ καλά στην ύγεια μου... Λοιπόν, δεν το είπες τι είδους άνθη ήθελες να φορέσης απόψε; Ποιά άνθη θά ταίριαζαν με το λευκό φόρεμά σου και με την λευκότερη ψυχή σου; “Ε;

—“Οχι!

—Διά μιάς την άφησε η υπομονή της. “Εγινε κατακόκκινη και τον κύτταξε με αγανάκτηση που έκανε τα μεγάλα μά-

τια της να λαμπρύνουν:

—Μην προσποιείσαι, πώς δεν ξέρεις, ότι τον είδα σήμερα. “Εσύ το είπες πώς θά έμενα στο σπίτι μου το απόγευμα;

—“Εγώ; “Υποθέτεις, ότι υποβάλλω τα αισθήματα των θαυμαστών σου; —Πώς τολμάς...! ψιθύρισε εκείνη, σαν να την είχε κτυπήσει με τους λόγους του. Πώς τολμάς να λές τέτοια λόγια—εσύ—ο άνδρας μου!

—“Ω! “Ο άνδρας σου! Σήμερα, οι σύζυγοι δεν έχουν και μεγάλη σημασία. Ποιός τους λογαριάζει;

—Σώπα επί τέλους! Είπε με ξαλλή πικρία η Ρόντα. “Εσύ ξέρεις καλλίτερα απ' όλους ότι δεν υπάρχει απολύτως τίποτε μεταξύ μου και του λόρδου Ούιβις. Ξέρεις, πολύ καλά, ότι τον αποφεύγω και ότι τον αντιπαθώ.

ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

για της να λαμπρύνουν:

—Μην προσποιείσαι, πώς δεν ξέρεις, ότι τον είδα σήμερα. “Εσύ το είπες πώς θά έμενα στο σπίτι μου το απόγευμα;

—“Εγώ; “Υποθέτεις, ότι υποβάλλω τα αισθήματα των θαυμαστών σου; —Πώς τολμάς...! ψιθύρισε εκείνη, σαν να την είχε κτυπήσει με τους λόγους του. Πώς τολμάς να λές τέτοια λόγια—εσύ—ο άνδρας μου!

—“Ω! “Ο άνδρας σου! Σήμερα, οι σύζυγοι δεν έχουν και μεγάλη σημασία. Ποιός τους λογαριάζει;

—Σώπα επί τέλους! Είπε με ξαλλή πικρία η Ρόντα. “Εσύ ξέρεις καλλίτερα απ' όλους ότι δεν υπάρχει απολύτως τίποτε μεταξύ μου και του λόρδου Ούιβις. Ξέρεις, πολύ καλά, ότι τον αποφεύγω και ότι τον αντιπαθώ.

—Νομίζεις, πώς σε πιστεύω;

—Δεν πρόκειται να με πιστέψης! “Εσύ ο ίδιος τα διαργάνωσες όλα... είμαι απολύτως βεβαία. Γιατί το είπες να έλθω εδώ το απόγευμα; “Οχι, μή με διακόπτεις! Και μην άρνείσαι την άλληθια. Μόνον ε-σύ ήξερες πώς θά ήμουν στο σπίτι. Είχα πη σ' όλους ότι θά πήγαινα σ' της λαί-δης Φόρτεσκιου. Μόνο εσύ ήξερες, ότι είχα αλλάξει ιδέα. Δεν πρόφθασα να διατάξω τους υπηρέτες να μη δεχθούν κανένα. Γι' αυτό και άφησαν τον λόρδο Ούι-βις να περάσει. “Η-ταν φυσικό...

—Φυσικότατο, εί-πε ο Γάστων σαρκαστικά.

—Σώπα! φώναξε εκείνη με άκατανίκητη όργη. “Αφησέ με να τελειώσω! “Ε-σύ τον συνήτησες στην Λέσχη και το είπες να έλθω εδώ!

—“Ήξερες, πώς θά ή-μουν μόνη. Σκέφθη-κες ότι θά έστρέφε-ρο έναντιόν μου αυ-τό το γεγονός—άν γινόταν γνωστό—ά-φοι είχα πη σ' ό-λους, ότι θά πήγα-να στο Σάρεθ, σ' της έξαδ'έλφης μου. Και έν τούτοις μου έστειλες τον λόρ-δο Ούιβις. “Εσύ το είπες να έλθω!

—Μάλιστα, εί-πε εκείνος με ένα βλέ-μμα μίσους. Είδες τι καλός και συμβίβα-στικός που είμαι; Αυτό πρέπει να το άναγνωρίσης και σύ, και ό... φίλος σου!

—Μία λέξη, Γά-στων! φώναξε η Ρόντα. “Ισως θά εί-ναι η τελευταία λέ-ξη μεταξύ μας.

—“Αργήσαμε; ρώτησε η λ. Βέρνερ μπαίνοντας στο σαλόνι της λ. Μπάρκ.

—“Ακούμπησε το λευκό της χέρι, στον ώ-μο του, άλλ' εκείνος τραβήχτηκε απότο-μα. Αυτό δεν της έκανε εντύπωση, ήταν συνηθισμένη στους χυδαίους τρόπους του.

—Θέλεις να κουρελιάσης το όνομά μου; συνέχισε. Θέλεις να χάσω την όποληψή μου στα μάτια του κόσμου; “Ιάστων, σ' ο-λόγισο το! Είμαι γυναίκα σου! Μή-πως για να με κάνης ευτυχισμένη! Θέλεις να με καταστρέψης;

—“Αφησέ με! είπε εκείνος άγρια και την έσπρωξε. Σου είπα πώς σε ξέρω κα-λά. “Ο Ούιβις έρχεται εδώ κάθε μέρα. Σε άκολουθεί στο θέατρο, στα τσίγνια, στους χορούς, παντού. “Ακόμη και στον περίπατο. Νομίζεις, πώς είμαι ο μόνος που το παρατήρησε; Είσαι και σ' άναι-δής, σαν όλες τις γυναίκες. Σε είδοπα μόναχα ότι έγινες το άντικείμενο του γε-νικού κουτσομπολιού. “Ολοι μιλούν για σενα!

—Είναι ψέμμα! Αυτό είναι το σχέδιό σου για να με ξεφορτωθής; Χρειάζεται μεγάλη πώρωση...

—“Ο λόρδος Βέρνερ έκανε μία κίνηση σαν να ήθελε να την χτυπήσει. Τον στα-μάτησε, όμως, εκείνη με ένα υπερήφανο βλέμμα, στο όποιο όπληξε συγχρόνως άξιοπρέπεια και περιφρόνηση...

—“Επί τέλους με μάν υπερτάτη προσπά-θεια κατώρθωσε να άνακτήσει την ψυ-χραιμία της.

—Τό άμάξι μας περιμένει πολλή ώρα! είπε ψυχρότατα. Πήρε την βεντάλια της, τ' άντία της και φόρεσε το έπανωφόρι της. “Επειτα προχώρησε με άγέραςχο τρόπο προς την πόρτα.

—“Ο σέρ Γάστων την άκολουθούσε, χωρίς να πη λέξη.

—“Είμαι περασμένη η ώρα, όταν η Ρόν-τα Βέρνερ μπήκε στο σαλόνι της λαίδης Μπάρκ. “Ήσαν συγκεντρωμένοι εκεί οι άπαν συνηθισμένοι προσκεκλημένοι και οι άπα-ραίτητοι έρασιτέχναι, που άσπάζαν στα σαλόνια της λαίδης Μπάρκ. “Η άγαθή κυ-ρία που ήταν κόρη βαρωναίου με έξωτε-ρικό μαγεύρισμα, είχε βρ'η στα 55 της, τον σκοπό της ζωής της. “Η μουσική ή-ταν η άσχολία, στην όποία άναγκέντρωνε όλη την δραστηριότητά της.

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙ-ΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡ-ΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

—“Ακούμπησε το λευκό της χέρι, στον ώ-μο του, άλλ' εκείνος τραβήχτηκε απότο-μα. Αυτό δεν της έκανε εντύπωση, ήταν συνηθισμένη στους χυδαίους τρόπους του.

—Θέλεις να κουρελιάσης το όνομά μου; συνέχισε. Θέλεις να χάσω την όποληψή μου στα μάτια του κόσμου; “Ιάστων, σ' ο-λόγισο το! Είμαι γυναίκα σου! Μή-πως για να με κάνης ευτυχισμένη! Θέλεις να με καταστρέψης;

—“Αφησέ με! είπε εκείνος άγρια και την έσπρωξε. Σου είπα πώς σε ξέρω κα-λά. “Ο Ούιβις έρχεται εδώ κάθε μέρα. Σε άκολουθεί στο θέατρο, στα τσίγνια, στους χορούς, παντού. “Ακόμη και στον περίπατο. Νομίζεις, πώς είμαι ο μόνος που το παρατήρησε; Είσαι και σ' άναι-δής, σαν όλες τις γυναίκες. Σε είδοπα μόναχα ότι έγινες το άντικείμενο του γε-νικού κουτσομπολιού. “Ολοι μιλούν για σενα!

—Είναι ψέμμα! Αυτό είναι το σχέδιό σου για να με ξεφορτωθής; Χρειάζεται μεγάλη πώρωση...

—“Ο λόρδος Βέρνερ έκανε μία κίνηση σαν να ήθελε να την χτυπήσει. Τον στα-μάτησε, όμως, εκείνη με ένα υπερήφανο βλέμμα, στο όποιο όπληξε συγχρόνως άξιοπρέπεια και περιφρόνηση...

—“Επί τέλους με μάν υπερτάτη προσπά-θεια κατώρθωσε να άνακτήσει την ψυ-χραιμία της.

—Τό άμάξι μας περιμένει πολλή ώρα! είπε ψυχρότατα. Πήρε την βεντάλια της, τ' άντία της και φόρεσε το έπανωφόρι της. “Επειτα προχώρησε με άγέραςχο τρόπο προς την πόρτα.

—“Ο σέρ Γάστων την άκολουθούσε, χωρίς να πη λέξη.

—“Είμαι περασμένη η ώρα, όταν η Ρόν-τα Βέρνερ μπήκε στο σαλόνι της λαίδης Μπάρκ. “Ήσαν συγκεντρωμένοι εκεί οι άπαν συνηθισμένοι προσκεκλημένοι και οι άπα-ραίτητοι έρασιτέχναι, που άσπάζαν στα σαλόνια της λαίδης Μπάρκ. “Η άγαθή κυ-ρία που ήταν κόρη βαρωναίου με έξωτε-ρικό μαγεύρισμα, είχε βρ'η στα 55 της, τον σκοπό της ζωής της. “Η μουσική ή-ταν η άσχολία, στην όποία άναγκέντρωνε όλη την δραστηριότητά της.

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

—“Ακούμπησε την θεία τέχ-νη της μουσικής και δεν ήταν ικανός να π'άξ'η, π'ολι, π'άνω, άρ'η, η όποιοδήποτε άλλο όργανο, έθεωρείτο ως παρεύσα-κτος. “Η λαίδη Μπάρκ παρείχε την προ-στασία της σ' όλους τους μουσικούς, ά-κόμα και τους έρασιτέχνους. “Ιδιαίτερα της άδυναμίας ήταν τό τραγούδι, και συχνά—πικνά έδινε δείγματα της τέχνης της. Είχε και αυτή την άξίωση από τους

προσκεκλημένους της...

Εκείνο το βράδυ στο σαλόνι της είχε συγκεντρωθή το άθος της αριστοκρατίας—η λαίδη Μαίρη Τάδε και ο λόρδος Άλφρεντ Δείνα, που είχαν έλθει να χειροκροτήσουν το τάλαντο της οικοδεσποίνης και των άλλων... Την ώρα, που μπήκε η Ρόντα ακολουθούμενη από τον σύζυγό της, τραγουδούσε η δις Μπρέντα Μπόουβεν, η εξαδέλφη της λαίδης Βέρνερ. Η Μπρέντα είχε φωνή θερμότατη και εξαιρετικά τεχνική. Ακράτητα εξέσπασαν τα χειροκροτήματα, όταν η νέα τελείωσε. Η οικοδέσποινα έσπευσε προς το μέρος της και την συνεχάρη θερμά. Μά σε λίγο η Μπρέντα βρήκε τρόπο να διασχίση το πλήθος και να φθάση μέχρι της εξαδέλφης της, ακολουθούμενη κατά πόδας από τον Τζέραλντ Κένρικ:

—Επί τέλους, Ρόντα! Κόναζε με τόνο χαϊδευτικής επιπλήξεως αυτός.

—Αργήσαμε; είπε η λαίδη Βέρνερ και χαμογέλασε έλαφρά. Μά περιμένατε; —Βέβαια! Έλπιζα πως θα έφθανες έγκαιρος για να ακούσης το τραγούδι μου. Ήταν ένα από τα τελευταία του Ντεμπουσσύ. Είμαι βεβαία πως θα σου άρεσε!

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

Ο Κένρικ παρετήρησε ότι ενώ τους μιλούσε, φαινόταν σαν άφηρημένη και είχε κινήσεις κάπως σπασμωδικές. Χωρίς αμφιβολία, δεν πρόσχε καθόλου στα παράπονα της Μπρέντας. Είχε άλλοι το νοή της.

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

Ο Κένρικ παρετήρησε ότι ενώ τους μιλούσε, φαινόταν σαν άφηρημένη και είχε κινήσεις κάπως σπασμωδικές. Χωρίς αμφιβολία, δεν πρόσχε καθόλου στα παράπονα της Μπρέντας. Είχε άλλοι το νοή της.

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

Ο Κένρικ παρετήρησε ότι ενώ τους μιλούσε, φαινόταν σαν άφηρημένη και είχε κινήσεις κάπως σπασμωδικές. Χωρίς αμφιβολία, δεν πρόσχε καθόλου στα παράπονα της Μπρέντας. Είχε άλλοι το νοή της.

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

Ο Κένρικ παρετήρησε ότι ενώ τους μιλούσε, φαινόταν σαν άφηρημένη και είχε κινήσεις κάπως σπασμωδικές. Χωρίς αμφιβολία, δεν πρόσχε καθόλου στα παράπονα της Μπρέντας. Είχε άλλοι το νοή της.

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

Ο Κένρικ παρετήρησε ότι ενώ τους μιλούσε, φαινόταν σαν άφηρημένη και είχε κινήσεις κάπως σπασμωδικές. Χωρίς αμφιβολία, δεν πρόσχε καθόλου στα παράπονα της Μπρέντας. Είχε άλλοι το νοή της.

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

Ο Κένρικ παρετήρησε ότι ενώ τους μιλούσε, φαινόταν σαν άφηρημένη και είχε κινήσεις κάπως σπασμωδικές. Χωρίς αμφιβολία, δεν πρόσχε καθόλου στα παράπονα της Μπρέντας. Είχε άλλοι το νοή της.

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

Ο Κένρικ παρετήρησε ότι ενώ τους μιλούσε, φαινόταν σαν άφηρημένη και είχε κινήσεις κάπως σπασμωδικές. Χωρίς αμφιβολία, δεν πρόσχε καθόλου στα παράπονα της Μπρέντας. Είχε άλλοι το νοή της.

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

Ο Κένρικ παρετήρησε ότι ενώ τους μιλούσε, φαινόταν σαν άφηρημένη και είχε κινήσεις κάπως σπασμωδικές. Χωρίς αμφιβολία, δεν πρόσχε καθόλου στα παράπονα της Μπρέντας. Είχε άλλοι το νοή της.

—Πώς το λένε; ρώτησε η λαίδη Βέρνερ με το μειδιάμά της, που ήταν προφανώς βεβιασμένο.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

—Και σύ, Ρόντα; ρώτησε με ανησυχία η νέα. Έσύ θέλεις να πεθάνης;

Ο Κένρικ ανυπόμονος διέκοψε την συνομιλία:

—Δεν πιστεύω, είπε, να υπάρξη κανείς στον κόσμο, που να έπιθυμη τον θάνατο. Και σύ, Ρόντα...

—Ναι. Έγώ;

—Η ζωή θα έπιφυλάσση και για σένα κάποια χαρά πιστεύω με. Άν όχι τώρα—όμως στο μέλλον. Μην απελπίζεσαι! Πρόφερε αυτά τα λόγια διατακτικά σαν να φοβόταν μη την δυσανεστήση. Έν τούτοις τα μάτια της έλαμψαν, με κάποια άοριστη έλπιδα.

—Είναι καλή η προφητεία σου, είπε με καλωσύνη. Θα την θυμώμαι πάντα. Ίσως μου φέρη γούρι... Ποιά τραγουδεί τώρα;

—Η λαίδη Τσέτγουδ, απήντησε η Μπρέντα. Μόνο αυτή στριγγλίζει έτσι. —Λάθος κάνεις. Είναι η μίς Μπράουν, είπε ο Τζέραλντ.

—Καθόλου!

—Σοφ λέγω, πως είμαι βέβαιος!

—Α, μά είσαι το πνεύμα της αντίλογίας! είπε με πείσμα η μίς Μπρέντα, ύψωνοντας τους ώμους. Του έστρεψε την ράχη θυμωμένη, και άπετάθη πάλι στην Ρόντα:

—Τι σκέπτεσαι, Ρόντα, ρώτησε. Τι κυτάξεις;...

Εκείνη την στιγμή, κάποιος ήλθε προς το μέρος που εστέκοντο και πλησίασε την λαίδη Βέρνερ:

—Είχα τελείως απελπισθί! είπε σιγά. Η λαίδη Βέρνερ, έκανε μια ζωηρή κίνηση, την όποια ο νεοελθών την πήρε για κίνηση εύχαριστήσεως. Έκείνη του έδωκε το χέρι, χωρίς να προσφέρει λέξη.

—Σας ζητήσα παντού είπε ο λόρδος Ουίβις. Επί τέλους, σάς ανέκαλυσσα από μακριά. Μοι φάνηκε, σαν να ζητούσατε και σεις κάποιον...

—Είναι αλήθεια, απήντησε εκείνη με ύφος αποφασιστικό. Ζητούσα... σάς.

Το πρόσωπο του λόρδου Ουίβις φωτίσθηκε.

—Εμένα; είπε και κοκκίνισε σαν μαθητής του σχολείου.

—Εσάς... επανέλαβε ψυχρά η Ρόντα. Σας παρακαλώ, να με οδηγήσετε πουθενά άλλοι. Θέλω να σάς μιλήσω και πρέπει να είμεθα μόνοι...

—Εμένα; είπε και κοκκίνισε σαν μαθητής του σχολείου.

—Εσάς... επανέλαβε ψυχρά η Ρόντα. Σας παρακαλώ, να με οδηγήσετε πουθενά άλλοι. Θέλω να σάς μιλήσω και πρέπει να είμεθα μόνοι...

—Εμένα; είπε και κοκκίνισε σαν μαθητής του σχολείου.

—Εσάς... επανέλαβε ψυχρά η Ρόντα. Σας παρακαλώ, να με οδηγήσετε πουθενά άλλοι. Θέλω να σάς μιλήσω και πρέπει να είμεθα μόνοι...

—Εμένα; είπε και κοκκίνισε σαν μαθητής του σχολείου.

—Εσάς... επανέλαβε ψυχρά η Ρόντα. Σας παρακαλώ, να με οδηγήσετε πουθενά άλλοι. Θέλω να σάς μιλήσω και πρέπει να είμεθα μόνοι...

—Εμένα; είπε και κοκκίνισε σαν μαθητής του σχολείου.

—Εσάς... επανέλαβε ψυχρά η Ρόντα. Σας παρακαλώ, να με οδηγήσετε πουθενά άλλοι. Θέλω να σάς μιλήσω και πρέπει να είμεθα μόνοι...

—Εμένα; είπε και κοκκίνισε σαν μαθητής του σχολείου.

—Εσάς... επανέλαβε ψυχρά η Ρόντα. Σας παρακαλώ, να με οδηγήσετε πουθενά άλλοι. Θέλω να σάς μιλήσω και πρέπει να είμεθα μόνοι...

—Εγώ; Και γιατί παρακαλώ;

—Δεν έπρεπε να αναφέρης το όνομα του τραγουδιού.

—Ποιού τραγουδιού;

—«Ω ευτυχισμένη ζωή!» Ήταν άναγκη δηλαδή, να της θυμήσης ότι υπάρχουν άλλοι άνθρωποι στον κόσμο, πιδ ευτυχισμένοι απ' αυτήν;

—Α, δεν το είπα για να την πειράξω... Τολμάς να πιστεύης ένα τέτοιο πράγμα εκ μέρους μου; πρόσθεσε θυμωμένη.

—Φυσικά όχι. Άλλα πάντως έκανες μια μεγάλη γκάφα...

—Δεν μοι άρέσουν οι παρατηρήσεις, είπε η Μπρέντα και του έρριξε ένα θυμωμένο βλέμμα. Μόνο αν ήμουν τέρας κακίας μπορούσα να πειράξω την Ρόντα!

—Δεν είναι αυτό, Μπρέντα...

Η Μπρέντα τον κύτταξε και είπε με λιγώτερο θυμό τώρα:

—Καλά, καλά. Δεν μοι λές, ποιός ήταν ο κύριος που μιλήσε τώρα με την Ρόντα;

—Δεν ξέρω, απήντησε ο Τζέραλντ επιφυλακτικά.

—Ψέμματα λές. Αφοι τον χαιρέτησες;

—Ήταν ο λόρδος Ουίβις! είπε ο νέος, ύστερα από μικρή σκέψη.

—Μπα! Άλήθεια; Έχω ακούσει να λένε τόσα γι' αυτόν! Είναι πολύ αντιπαθητικός άνθρωπος!

—Απαίσιος!

—Όχι δά! Είσαι υπερβολικός! Δεν είναι και τόσο άσχημος.

—Φαίνεται πως δεν είσαι καθόλου δύσκολη!

—Είναι πολύ σπάνια άρετή αυτό! είπε κάποιος που έφθανε εκείνη την στιγμή και χαιρετούσε με χειραψία την Μπρέντα. Ή μεγάλη δυστυχία της ανθρωπότητας, συνέχισε, είναι, ότι είμεθα πολύ δύσκολοι και δεν εύχαριστιόμαστε με τίποτα. Ξεψαχνίζομε τα πάντα, ζητούμε τα αδύνατα και ούτε ξέρομε καλά-καλά τι θέλομε.

Ο τόνος της φωνής του ήταν ειρωνικός και το μειδιάμά του επίσης. Παρουσίαζε μεγάλη αντίθεση με τον αδελφό του τον Τζέραλντ Κένρικ, που είχε συνήθως, έλαφρά τάση προς την μελαγχολία.

Ο Τόμ Κένρικ δεν ήταν ποτέ μελαγχολικός και έπαιρνε πάντα την ζωή στα άσπεια. Ήταν νέος εύθυμος και πνευματώδης. Κατά τρία μόνο έτη μεγαλείτερος απ' τον Τζέραλντ, φαινόταν έν τούτοις, πολύ πιδ νέος απ' αυτόν.

—Γιά ποιόν μιλείτε; ρώτησε την Μπρέντα.

—Γιά τον λόρδο Ουίβις.

—Η τύχη των ευνοεί! απήντησε ο Τόμ. Είναι ο τολμηρότερος των ανθρώπων...

—Είδα τον Βέρνερ να σου κάνει νόημα, Τόμ! διέκοψε ο Τζέραλντ. Φαίνεται πως θέλει να σου μιλήση.

—Μεγάλη μου τιμή! απήντησε ειρωνικά ο Τόμ. Άλλα πολύ φοβόμαι, ότι θα περιμένη πολύ ώσπου να με συναντήση.

—Ω! Και σύ, λοιπόν, τον μισείς! είπε η Μπρέντα. Είναι κάκός άνθρωπος. Μεταχειρίζεται άσχημα τη Ρόντα.

Ο Τόμ άναγκάσθηκε ν' απομακρυνθή για να χαιρετήση μια νέα που μπήκε στο σαλόνι.

—Ο Τόμ είναι διασκεδαστικός, είπε η Μπρέντα.

—Σοφ άρέσει;

—Πολύ.

—Ο Τόμ είναι διασκεδαστικός, είπε η Μπρέντα.

—Σοφ άρέσει;

—Πολύ.

—Ο Τόμ είναι διασκεδαστικός, είπε η Μπρέντα.

—Σοφ άρέσει;

—Πολύ.

—Ο Τόμ είναι διασκεδαστικός, είπε η Μπρέντα.

—Σοφ άρέσει;

—Πολύ.

—Ο Τόμ είναι διασκεδαστικός, είπε η Μπρέντα.

(Η συνέχεια στη προσεχέ)

ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Παίβα, η έταίρα-κατάσκοπος

άνεσσα στις γυναίκες που έδρασαν κατά τον περασμένο αιώνα και συνέδεσαν το όνομά τους με ιστορικά γεγονότα εξαιρετικής σημασίας, είναι ασφαλώς και η περίφημη έταίρα-κατάσκοπος Παίβα.

Είναι η γυναίκα που άνεστάωσε το Παρίσι του 1850—1870 και που στο τέλος, για ένα πείσμα, έντελως γυναικείο—τί κάμνει αλήθεια αυτό το γυναικείο πείσμα!—παρέδωσε την Πόλη-Φως στους Γάλλους μέσον του Γερμανού πράκτορος και φίλου της Χένκελ ντε Ντόνερσμαρκ.

Προτού γίνη η Παίβα η βασίλισσα του Παρισιού, υπήρξε κυριολεκτικώς ένα θηλυκό άλάνι, ένας βέρος παρισινός γανυρής, που είχε συχνά ιστορίες με την αστυνομία. Λεγότανε τότε Τερέζα Λέχμαν, ήταν ντυμένη με κομψότητα, και μόλις κατόρθωνε να γίγνη μια μέρα η βασίλισσα αυτού του Παρισιού, που της άρνιόταν τώρα κι' αυτό ακόμμη το ψωμί! Οι συντροφισσές της, οι άλλες μικροαλήτισσες την κοροϊδευαν για τα όνειρά της. Αυτή όμως τις έλεγε με πείσμα: θα γίνω και θα το δήτε!

Και όσες δεν πέθαναν εν τώ μεταξύ από την πείνα, το είδαν το θάμα αυτό της θελήσεως και της επιμονής που έκανε ύστερ' από λίγα χρόνια η Τερέζα.

Είναι η αλήθεια, ότι για να φθάση στον σκοπό της, δεν δίστασε μπρος σε τίποτα. Στην άρχη για να ζήση, για να φάγη ένα ξεροκόμματο, έπειτα για να επιβληθή πουλούσε το σώμα της στον πρώτο τυχόντα.

Μιά μέρα παντρεύεται κάποιον από τους εφημέριους θαναστάς της. Για μια στιγμή, το περιστατικό αυτό, φαίνεται να την κλονίση στα σχέδιά της. Σάν να θέλη η Τερέζα να περιορισθί στον ρόλο μιας καλής συζύγου και μητέρας. Ο γάμος της όμως αυτός την απογοητεύει σε λίγο τρομερά και την κάνει να ριχτεί με περισσότερη λύσσα τώρα, στο κνήγημα εκείνου που το λέγαν οι φίλες της «η μεγάλη χίμαιρα».

Άφήνει τον άντρα της και το παιδί της και εξαφανίζεται. Χάνεται μέσα στον λαβύρινθο του Παρισιού.

Από έραστή σε έραστή οίκονόμος και πεισματάρα όπως ήταν άρχισε σιγά-σιγά να επιβάλλεται.

Αυτό το έβλεπε κανείς στο ντύσιμό της. Τα κομψά της άντικατέστησαν τα φθηνά τσίτινα φορέματα, αυτά άλλα κάπως άκριώτερα και κομψότερα, και τέλος έφθασε η Τερέζα σ' ένα τέτοιο σημείο, που να μπορεί να εμφανίζεται άφοβα στα καλά κέντρα του Παρισιού τον γεμώνα και στα καζίνα των λουτροπόλεων της μόδας το καλοκαίρι.

Όμορφη γυναίκα, με κομψή τοιγνάνα, μάτια μαύρα που έβγαζαν φωτιά, χείλη κατωκίτρινα, γεμάτα υποσχέσεις, και πνεύμα άκονισμένο, δεν άργησε να κάνει έντύπωση.

Μιά μέρα στα λουτρά του Έμς γνωρίζεται με τον μεγάλο πιανίστα της εποχής, Άρνολντ Χερτζ. Ο καλλιτέχνης την έρωτεύεται τρελλά και η Τερέζα έπωφελείται για να κάνει μάλιστα το πρώτο βήμα προς την πραγματοποίηση των όνειρων της. Γίνεται φίλη του Χερτζ. Ένα βράδυ, ο μεγάλος βιρτουόζος προσκαλείται στα άνακτορα του Κερσντενχού.

Ο Χερτζ θέλει να πάρη μαζί του και την

ώραία του φίλη. Ο βασιλεύς Λουδοβίκος-Φίλιππος όμως είχε μια πρώτη τάξεως υπηρεσία πληροφοριών και έτσι όταν η Τερέζα έφθασε τουαλετταρισμένη και καταστόλιστη μέσα στο πολυτέλειστο άμάκι της, στα άνακτορα βρήκε τις πόρτες τους κλειστές!

Η ταπεινώση υπήρξε μεγάλη για την άγέρωχη και φιλόδοξη γυναίκα και δεν την συγκώρησε ποτέ. Και όχι μονάχα αυτό, αλλά όρκίσθηκε και να την άνταποδώση!

Από το περιστατικό, λοιπόν αυτό άρχίζει η πραγματική σταδιοδρομία της Παίβα, αυτή που την έκαμε τόσο τραγικώς, για τους Γάλλους, διάσημη...

Η Τερέζα δεν ήσυχάζει πιά. Βάζει όλα της τα δυνάτα, θέλει να ύψωθή γρήγορα για να μπορέση κατόπι να χτυπήση άποτελεσματικώτερα. Μέσα στο άμάκι που την ξανάφερε

Η Παίβα

δουτηγμένη στα δάκρυα—στο σπίτι της, είχε όρκισθί να εκδικηθή και κράτησε τον δεσμό της.

Ένα προς ένα, κερδίζει μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα όλα της τα γαλόνια ως γυναικός του... μεγάλου ήμικόμου. Οι θαναμασταί τρέχουν στρατιά, από πίσω της, όλοι έκλιπαρούν την φίλιά της, ένα της δλέμμα! Η Τερέζα θριαμβεύει, αλλά και δεν παρούρεται. Έχει πάντα τον σκοπό της αυτή, και δεν ζητεί παρά το μέσο που θα την φέρη πιδ γρήγορα σ' αυτόν.

Μεταξύ των θαναμαστών της, ήταν και ο Πορτογάλος μαρκήσιος Άλμπινο Φρανσέσκο Άράνζα ντε Παίβα. Άνθρωπος της κραιπάλης, δουτηγμένος στα χρή, φοβερά φαγέδαινα, δεν διστάζει να προτείνη στην Παίβα έκτος από τον έρωτά του και κάτι άλλο που κανείς ως τώρα δεν είχε άποφασίσει να προσφέρει στην μεγάλη έταίρα: το όνομά του. Η Τερέζα, ξέρει καλά τον άνθρωπο, έντονοις δέχεται την πρότασή του. Οά γινότανε μαρκησία, θάμπαυε στον καλό κόσμο! Και φυσικά, θα χτυπούσε απ' εκεί άσφαλιστέρα και ταχύτερα...

Ο γάμος έγινε με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια. Όλο το Παρίσι επί εβδομάδες μονάχα γι' αυτόν μιλούσε. Η Τερέζα Λέχμαν—

μαρκησία ντε Παίβα, έχει άφθονα χρήματα και ξεδεύει ελόγασια. Ο μήν του μέλιτος περνά λίγο πολύ σ' όλα σχεδόν τα μεγάλα ευρωπαϊκά κέντρα. Παντού μιλούν γι' αυτήν...

Άλλά και στον δεύτερο αυτό γάμο της η Τερέζα δεν υπήρξε εύτυχής. Αυτή την φορά όμως δεν αφήνει αυτή τον άντρα της να φύγη, αλλά την αφήνει εκείνος! Ένα πρωί το σκ' από το μεγάλο συναποκομίζοντας και τα κομψήματα της γυναικός του. Η Τερέζα θύμωσε, φρένιασε, αλλά τί της έμελε στο κάτω-κάτω; Αυτή είχε πάντα τον τίτλο της και αυτό ήταν ήδη κατί! Έπί πλέον θα είχε και την ελευθερία της. Πράγμα έξίσου σπουδαίο και αυτό. Όσον άφορα τα κομψήματά της, αυτά θα τα βάζε γρήγορα στη θέση τους.

Ήξερε αυτή τον τρόπο...

Έτσι, η Τερέζα, μαρκησία ντε Παίβα, συνέχισε τα γλέντια της, πιδ τρελλά και όργιαστικά τώρα, αλλά έχοντας ταυτοχρόνως και το νοή της για την νέα κατάκτηση που θα της επέτρεπε να πραγματοποιήση το όνειρό της. Γιατί η Παίβα, δεν είχε ξεχάσει, μ' όλα τα χρόνια που πέρασαν την δική της.

Και η νέα κατάκτησή της ήταν αυτή την φορά ένα πολύ σημαντικό για την εποχή έμεινη πρόσωπο: ο κόμης Χένκελ ντε Ντόνερσμαρκ, πράκτωρ της Γερμανίας στο Παρίσι.

Είναι η εποχή του γαλλογερμανικού πολέμου.

Ο κόμης γνωρίζει τη Παίβα σ' ένα χορό και μένει θαμπωμένος: Ζητεί να του την συστήσουν και δεν άργεί να της έκδηλώση τα διάπανα αισθήματα που του ένέπνευσε. Είναι ένδεκα χρόνια μικρότερός της, αλλά αυτό δεν τον έμποδίζει να είναι τρομερά έρωτευμένος με την διάσημη έταίρα. Το πράγμα, σε άλλη περίπτωση, θα ήταν έξαιρετικά επιβίδννο για τον κόμητα, μυστικώς πράκτορα της χώρας του στο Παρίσι, αλλά αυτός φαίνεται να μην μπορείς από άλλους συνθήκες να του είναι πολύ τραγικός, σ' αυτήν την περίπτωση άποτελεί μια έννοια της τύχης. Γιατί με την Παίβα ο κόμης ντε Ντόνερσμαρκ, όχι μόνο δεν διακινδυνεύει τίποτα, αλλά ολοκληρώνει και την άποστολή του! Βρήκε άμέσως σ' αυτή ένα συνένοχο!

Η Παίβα όραία πάντα και γοητευτική του άνταποδίδει, το φλογερό του αισθήμα και επί πλέον, δέχεται να γίνη πειθήνιο όσ' γανό του. Κάνοντας δθθεν ότι άπατά στα όνειρά του έρωστή της, συνδέεται με άνότερα πρόσωπα της γαλλικής πρωτεύουσας, από τα όποια άποσπα σπουδαία μυστικά που τα μεταδιδάτει άμέσως στον φίλο της και άυτό στον Βίσμαρκ.

Η Γαλλία έξαρτάται τώρα από μια γυναίκα! Άλλά η Παίβα δεν ικανοποιείται άκόμμη και κρατά στα χείρα της την τύχη του Παρισιού αυτού, που τόσο την ταπεινώσε άλλοτε, αλλά που δεν το έχει άκόμμη ταπεινώσει όπως θέλει και αυτή. Τέλος, χάρη στην δράση της, το Παρίσι πέφτει στα χείρα των Γερμανών. Δεν θα έκαθεύμε επάνω στο θλιβερό αυτό για την Γαλλία του περασμένου

(Συνέχεια στη σελ. 38)

Εξαγνισμός...

ΕΝΑΣ ΦΛΑΜΑΝΔΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΝΤΕΡΖΕΝΤ

Η Γκιζέλλα είχε σηκωθεί όρθια. Σκοτεινοί κύκλοι τριγύριζαν τα μάτια της και τὸ στόμα της έμενε χωρίς χαμόγελο στὸ βασανισμένο της πρόσωπο. Πήγε στὸ παράθυρο όπου τόσες φορές είχε περιμένει, μάταια, τὸν Σκίπιο τὸν έρωστή της. Χιόνι σκέπαζε δόλγυρα τὴν φύση. Τὸ ποτάμι ἦταν παγωμένο καὶ γιὰ μιὰ στιγμή τὴν έκανε νὰ νοσταλγήσῃ τὴν παγερὴ ἀμόσφαιρα τοῦ τάφου σὰν μιὰν υπέρτατη γαλήνη.

Κι' όμως, ἦταν ἀξία τῆς τύχης της. Γιατί νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν έρωτα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, τοῦ νεαροῦ ζωγράφου Κλάους Στελεβίντερ γιὰ τὸν ὥραίο Σκίπιο Φορνάρελλι, ἕναν Βενετσιάνο πὸν τὴν ξελόγιασε, ἔζησε στὴν ἀγκαλιά της γιὰ λίγο καιρὸ καὶ σὺν τέλος τὴν περιφρόνησε. "Έφυγε, ἀφήνοντας τὴν δυστυχισμένη Γκιζέλλα, πληγωμένο πουλὶ, μὲ συντροφιά τὶς τύψεις της καὶ τὴν ἀπελπισία της...

"Ενοίωσε τὸν πόθο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ζωὴ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ πικρὸ ποτήρι τῶν τύψεων. Θὰ μπορούσε νὰ πνιγῇ μέσα σὸ ποτάμι, τὰ θαθεῖα νερά θὰ σκέπαζαν τὴν ὀδύνή της. Θυμήθηκε όμως πὸς εἶχε δῆ κάποτε μιὰ πνιγμένη, κατὰλωση καὶ προσμένη, κρεμασμένη στὴν ἄκρῃ τῆς πλατείας τῆς "Αγορᾶς. "Ο δὴμ" εἶχε πραγματικά τὸ δικαίωμα νὰ κρεμάσῃ τὰ πτώματα τῶν αὐτοκτονούντων. "Η Γκιζέλλα ἀνατρίχισε μὲ τὴν ἀνάμνηση αὐτοῦ τοῦ φρικτοῦ θεάματος καὶ ντράπηκε πὸς σκέφτηκε, ἔτσι καὶ γιὰ ἕνα λεπτὸ νὰ λυπηθῇ τόσο θαθεῖα τὸν πατέρα της καὶ ζήτησε κρυφὰ συγχώρηση ἀπ' τὸν Ντόλφ πὸς σκέφτηκε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ.

"Εξο, στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ὁ θάνατος ἄπλωνε τὰ φτερά του. "Η πανώλης εἶχε ἀρχίσει νὰ μαστίζει τοὺς κατοίκους—καταραμένη ἀρρώστια πὸς τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς δὲν ἐπέτρεπαν τὴν ἐπιστῆμὴ νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ καταλελήσῃ ἀποτελεσματικά. "Εβλεπαν ἀνθρώπους ὕπνιους τὴν μιὰ μέρα... καὶ τὴν ἄλλη τοὺς θέρριζε ἡ θεομηνία.

"Ολα αὐτά, βέβαια, δὲν ἦσαν καμωμένα γιὰ νὰ ἐμψυχώσουν τὴν δυστυχισμένη ὑπαρξὴ πὸς παράδερνε, χωρίς στοργή, χωρίς ἐλπίδα...

Ξαφνικά, ἄκουσε τὸν μικρὸ Ντόλφ, θεῖο ἀδελφὸ της, νὰ ξεφώνιζῃ σπαραχτικά:
—Μολέκε! Μολέκε!

Μολέκε, ἦταν ὁ σκύλος τους. "Η Γκιζέλλα ἔτρεφε ἔξω κι' εἶδε τὸ δυστυχισμένο κατοικίδιο νὰ ξεψυχᾷ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ντόλφ πὸς ἐκλαίγε μὲ λυγμούς:

—Μηγερούλα (ἔτσι τὴν ἔλεγε τὴν Γκιζέλλα) γιατί νὰ πεθαίνῃ ὁ Μολέκε; Τὸν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ! Δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτέ! "Η ὀδύνή της συγκλονίζει τὸν Ντόλφ. "Η Γκιζέλλα τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ... Τὰ βλέμματά της ἔπασαν πάνω σὸ παχνιδάκι πὸς κρατοῦσε ὁ μικρὸς ὀρφανὸς σὲ χέρια του. "Ἦταν ἕνα ξύλινο πρόβατο πὸς εἶχε σκαλίσῃ μιὰ μέρα ὁ Κλάους.

"Ο Κλάους! Οὐ τύψεις πόσο τὴν βασάνισαν ἐκεῖνη τὴν στιγμή. Πόσο θὰ εἶχε υποφέρει ὁ Κλάους γιὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ της! Γιατί νὰ περιφρόνησῃ τὸν εὐγενεῖο έρωτά του γιὰ τὸν ἐπιοικο Σκίπιο πὸς τὴν εἶχε χάσει μόλις χάρισε τὰ χάρδια της!

Σὰν ὑπνωτισμένη, χωρίς νὰ ξέρῃ πὸς πῆγαινε, ἡ Γκιζέλλα βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι της. Τὰ δῆματά της τὴν ἔφεραν σὸ ἀτέλει τοῦ Κλάους. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ τῆς ἄνοιξε ὁ γέρο πατέρας τοῦ ζωγράφου.

—Έρχεσαι νὰ βρῆς τὸν Κλάους, Γκιζέλλα; τῆς εἶπε. Μάθε ὅτι ἀκολούθησε τὸν «γιαπρὸ τῶν πανοβλήτων». "Εγκατέλειψε τὸν γέρο πατέρα του καὶ τοὺς πινάκες του κι' ἡ δυστυχία κι' οἱ θρήνοι μῆτταν σὸ σπίτι μας!

Τὰ γόνата τῆς Γκιζέλλας λύγισαν κι' ἔφυγε, ἐνῶ ὁ γέρος τῆς γυνοῖσε τὶς πλάτες μὲ περιφρόνηση.

...Έξω σὸν δρόμο, ξαφνικά, μπροστά της, εἶδε τὸν Κλάους. Φοροῦσε τὸ κόκκινο φάρμα, τῶν πανοβλήτων καὶ κρατοῦσε

"Εξω στοὺς δρόμους τῆς πόλεως ὁ θάνατος ἄπλωνε τὰ φτερά του.

σὸ χέρι τὴν τραγικὴ μαγκιέτα πὸς τὸν σημάδεψε στὴν προτίμηση τοῦ Χάρου... Τὰ μάτια τοῦ Κλάους γυάλιζαν παράξενα, ἀνάμεσα σὸς ὠχρὸ πρόσωπό του...

"Η Γκιζέλλα κατὰλαβε πὸς δὲν τὴν ἔβλεπε, πὸς δὲν μπορούσε πιά νὰ τὴν δῇ, πὸς ἦταν ἕνας νεκρὸς πὸς εἶχε βγῇ γιὰ λίγες στιγμὲς στὴ ζωὴ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ὕστερα σὸν τάφο... κι' ἔπεσε γονατιστὴ μπροστὰ σὸν μάρτυρα...

Τὸ ἄλλο βράδυ, ἡ Γκιζέλλα πληροφορήθηκε τὸν θάνατο τοῦ Κλάους...

Τὴν ἐπομένη ὁ Πῆρ, ὁ ὑφασματέμπορος πατέρας τῆς Γκιζέλλας πῆγε νὰ βρῇ τὸν γέρο πατέρα τοῦ Κλάους πὸς τοῦ εἶπε πὸς τὸ μαράζι εἶχε ὀδηγήσει σὸν τάφο τὸν γιὸ του ἀπὸ τότε πὸς τὸν ἐγκατέλειψε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του... Τώρα, ὁ ζωγράφος ἀναπαύεται σὸν νεκροταφεῖο τῶν πανοβλήτων πὸς ἦταν γεμάτο σταυρούς...

"Ο ὑφασματέμπορος ἐπέστρεψε συγχυσμένος σὸ σπίτι του, ὅπου δὲν πρόλαβε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν Γκιζέλλα, γιατί τὴν βρῆκε σὸ προσκέφαλο τοῦ μικροῦ Ντόλφ, πὸς κοιτόταν ἀρρωστος...

Πάλι ἡ πανώλης! "Αραγε νάρχόταν νὰ ἀρπάξῃ τὸ παιδί ἀπ' τὴν βασανισμένη καρδιά τῆς Γκιζέλλας; "Οτε ὁ θάνατος δὲν θὰ σεβόταν οὔτε αὐτὴ τὴν ἀθῶα ὑπαρξή; "Αλλοίμονο!

Μετέφεραν τὸν μικρὸ σὸ μναστήρι τοῦ "Αγίου "Ιωάννου, ὅπου οἱ καλόγηρες προσπάθισαν νὰ τὸν σώσουν. "Η Γκιζέλλα μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν μικρὸ Ντόλφ κι' ἀγρύπνησε σὸ προσκέφαλό του, ἐνῶ ὁ πατέρας της παρακολουθοῦσε μὲ δακρυσαμένα μάτια τὴν ἀγωνία καὶ τὸ χαροπάλωμα τοῦ παιδιοῦ...

—Μηγερούλα, τῆς ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμή μ' ἕνα χαμόγελο ὁ μικρὸς δὲν πρέπει νὰ κλαίς. "Ο μικρὸς Ντόλφ πᾶει νὰ βρῇ τὸν Μολέκε πὸς τὸν περιμένει στὴν πόρτα τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ πᾶνε μαζί περίπατο ἀπάνω στὰ ὄμορφα σύννεφα! Δὲν πρέπει μηγερούλα, νὰ εἶσαι λυπημένη, ἀφοῦ ὁ Ντόλφ πᾶει νὰ βρῇ ἕναν φίλο του...

"Η κρυστάλλινη φωνούλα του ἔσβυσε κι' ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ Ντόλφ πέταξε μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ...

"Η Γκιζέλλα δὲν εἶχε πιά δάκρυα, τῆς φαινόταν πὸς αὐτὴ ἡ ζωούλα εἶχε πετάξῃ πῶς νοντας ὅ,τι ἔσπετο εἶχε ἡ ἴδια στίς φλέβες της...

Κι' όμως βασανίστηκε βλέποντας τὶς μέρες νὰ κυλοῖνε ἀργά...

Τέλος, ὁ χειμῶνας πῆρε τέλος, τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ λιώνει, ὁ οὐρανὸς ξεκαθάρισε...

"Η ἐπιθυμία ἄρχισε νὰ πέφτῃ κι' ἡ ἐλπίδα ξαναζωντάνεψε στὴν Μπρούξ μὲ τὰ πρῶτα ἀγγέλια τῆς ἀνοιξῆς...

Τότε, ἕνα βράδυ ἡ Γκιζέλλα γονάτισε μπροστὰ σὸν πατέρα της. Μιὰ μεγάλη γαλήνη τὴν εἶχε κυριεύσει, σὰν νὰ τῆς εἶχε στείλῃ ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο μιὰν ὑπεργήνη εἰρήνη ὁ μικρὸς νεκρὸς.

—Πατέρα, εἶπε, τώρα πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σας καὶ γι' αὐτὸ σὰς ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, γιατί τώρα πὸς πέρασε ὁ κίνδυνος κι' ἦσαστε σώως, πρέπει νὰ καταφύγω στὴν κατοικία πὸς διάλεξα.

—Τί ἐνοεῖς; εἶπε ἀνήσυχος ὁ Πῆρ.

—Πατέρα, θὰ πάω στίς καλόγηρες, οἱ ψυχές τοῦ Κλάους καὶ τοῦ μικροῦ Ντόλφ μὲ καλοῦν ἐκεῖ...

"Ο ὑφασματοπώλης ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ τὴν ὀνειρευτὴ ἄλλη ζωὴ γιὰ τὴν Γκιζέλλα. Δὲν μπορούσε όμως νὰ ἐναντιωθῇ στὴν ἐπιθυμία της.

—Γεννητὴ τὸ τάμα σου, κόρη μου, τῆς εἶπε. Εἶθε νὰ βρῆς τὴν γαλήνη τῶν ἐγκοσμίων.

□ □

"Ενα ἡλιόλουστο πρωῒνὸ ἡ Γκιζέλλα περνοῦσε τὸ κατώφλι, πὸς μοναστηριοῦ ἐνῶ θαρροῦσε πὸς ἄκουγε τὴν φωνὴ τοῦ Κλάους νὰ ψιθυρίζει στὰ αὐτιά της:

—"Ο Θεὸς μαζί σου, Γκιζέλλα, κι' ἡ τύχια σὲ κάθε βῆμα σου!

BANTEPZENT

Δύο μοντέρνες οίκογένειες

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΑ ΜΠΕΝΕΤ

(Στὸ σπίτι τῶν ντὲ Βαλμαζούρ, παλιὰς οἰκογενείας πὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν κύριο, τὴν κυρία καὶ τὴν κόρη τους Κλαίρ. "Η καμαριέρα ἀναγγέλλει τὸ ζεύγος Λωτουᾶ).

Κος Λωτουᾶ.—Εἴμεθα κατενθουσιασμένοι, ἡ γυναῖκα μου καὶ ἐγὼ πὸς κάνουμε τὴ γυναιμία σας. Θὰ ἦτο πιδ σωστό, σύμφωνα μὲ τὶς παλιὰς ἀντιλήψεις, ἂν ὁ γυιὸς μας πὸς εἶναι ὁ κυρίως ἐνδιαφερόμενος στὴν ὑπόθεση, μᾶς συνώδευε καὶ μᾶς συνιστοῦσε. Μὰ ἡ ἐργασία του τὸν ἐμποδίζει. (Στὴν Κλαίρ). Καὶ χαίρομεθα ἀκόμη πιδ πολὺ πὸς σὰς γνωρίζουμε, ἔσας!

Κα ντε Βαλμαζούρ (χαμογελώντας).—Αὐτὸ εἶναι εὐνόητο. Θὰ πάρετε ἕνα φυλτζάνι τσάι;

Κα Λωτουᾶ.—Εὐχαρίστως.

Κα ντε Βαλμαζούρ.—Τότε, ἂς περάσουμε σὸ μικρὸ σαλονάκι ὅπου θὰ μπορέσουμε νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν μας, ἐνῶ οἱ κύριοι θὰ συζητήσουν γιὰ τὰ σοβαρὰ ζητήματα.

Κα Λωτουᾶ.—Δὲν ὑπάρχει τίποτε σοβαρότερο ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

Κα ντε Βαλμαζούρ.—"Εξ ἄλλου, ἀγαπητὴ μου, τυπικῶς δὲν γνωρίζουμε ἀκόμα τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Λωτουᾶ.

Κος Λωτουᾶ.—Πολλὸ πωστό! Λοιπόν, ἀγαπητὴ κύριε, ἀγαπητὴ κυρία, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ σὰς ζητήσωμεν τὸ χέρι τῆς κόρης σας Κλαίρ γιὰ τὸν γιὸ μας "Υ6.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Δὲν μποροῦμε βέβαια ν' ἀρνηθοῦμε ἀφοῦ τὰ παιδιά εἶναι σύμφωνα κι' ἡ αἰτήσις σας εἶναι ἀπλὸς τύπος.

(Φιλιά. Οἱ κυρίες φεύγουν γιὰ τὸ τσάι). Κος ντε Βαλμαζούρ.—Καὶ τώρα μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε.

Κος Λωτουᾶ.—"Η δεσποινὶς Κλαίρ εἶναι μοναχοκόρη;

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Σχεδόν... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ πὸς δὲν ἔχουμε ἄλλο κορίτσι, ἀλλὰ δυὸ ἀγόρια. Τρία παιδιά δὲν ἀποτελοῦν μεγάλὴ οἰκογένεια. Καὶ ὁ γυιὸς σας εἶναι τὸ μοναδικὸ σας παιδί;

Κος Λωτουᾶ.—"Οχι, ἔχει καὶ δυὸ ἀδελφές.

Κος ντε Βαλμαζούρ (ἀναστενάζοντας).—Βλέπω πὸς ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ περιουσιακά ζητήματα.

Κος Λωτουᾶ.—Μὰ δὲν πρέπει νὰ σκοτίζεσθε, ἀγαπητὴ μου κύριε. "Ο γυιὸς μου μὸς εἶπε πὸς οἱ περιουσίες μας εἶναι σχεδὸν ἴσες καὶ πὸς ἔχετε, ὅπως καὶ ἐγὼ, ἕνα εἰσόδημα διακοσίων χιλιάδων φράγκων περὶπου.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Βέβαια, τὸ ποσὸν αὐτὸ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ δὲν εἶναι σπουδαῖο γιὰ μιὰ πενταμελὴ οἰκογένεια. Εὐτυχῶς πὸς τὰ παιδιά μου εἶναι ὑνθρωποι πολὺ ἐργατικοί. Κατάλαβαν τὰ καῦμένα ἀμέσως πὸς ἔπρεπε νὰ ἐργασθοῦν. "Ετσι ὁ μικρὸς, πὸς εἶναι δέκα τεσσάρων ἐτῶν δουλεύει σὲ μιὰ τράπεζα.

Κος Λωτουᾶ.—"Ὡς λογιστής;

Κος ντε Βαλμαζούρ.—"Αστεῖες—οὐ! Εἶναι κλητῆρας καὶ κερδίζει πολὺ περισσότερα παρὰ ἂν ἦταν τημηματάρχης. "Ο ἄλλος ὁ γυιὸς μου πὸς εἶναι δέκα ἔξη ἐτῶν, ἔχει ἐξαιρετικὴ κλίση στὴ χημεία, καὶ ἔχει

κάνει μιὰ ἐφεύρεση πὸς θὰ χαλάσῃ κόσμο.

Κος Λωτουᾶ.—Θὰ ἔχη μιὰ μέρα ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο. "Ὅσο γιὰ τὴ δεσποινίδα Κλαίρ, ὁ γυιὸς μου μὸς μίλησε μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὶς ἱκανότητές της ὡς στενοδακτυλογράφου.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Γράφει μὲ τέτοια ταχύτητα πὸς δὲν προκάνει ὁ προϋστάμενός της νὰ διαβάξῃ τὸ καίμενο. Κι' ἔτσι, κερδίζει ὅσα λεφτὰ θέλει καὶ συγχαίρει τὸν ἑαυτὸ της πὸς ἀκολούθησε αὐτὸ τὸ στάδιο ἀντὶ νὰ κἀνῃ μιὰ ἄλλη δουλειὰ γιὰ τὴν ὁποία φαινόταν πὸς εἶχε ταιλάντο.

Κος Λωτουᾶ.—Τί δουλειὰ;

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Νὰ γίνῃ λογοτέχνης. Φαντασθῆτε, σὲ ἡλικία δεκατριῶν ἐτῶν εἶχε κίβλας γράφει ἕνα μυθιστόρημα πὸς ἦταν ἀκούσαμε νὰ τὸ διαβάξῃ σὴν κώθησαν οἱ τριχες τῆς κεφαλῆς μας. Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι οὔτε ἡ μητέρα της οὔτε ἐγὼ καταλάβαμε λέξη.

Κος Λωτουᾶ (εὐγενικά).—Σὰς πιστεύω.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Εὐτυχῶς, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς φρονήσεως καὶ ἔγινε δακτυλογράφος. Καὶ ὁ γυιὸς σας, τί δουλειὰ κάνει; Θὰ τὸ πιστέψετε πὸς ἡ κόρη μου μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλησε νὰ μᾶς τὸ πῇ, γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὴν περιέργεια νὰ τὸ μάθουμε καὶ σὲ σὰς τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὸ πῆτε;

Κος Λωτουᾶ (μπερδεμένος).—"Ολα τὰ παιδιά μου ἔχουν ἐπαγγέλματα... πολὺ... καλὰ.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—"Α!

Κος ντε Λωτουᾶ.—"Η μικρότερη, ἡ Λυσιλ, πὸς εἶναι ἑπτὰ χρονῶν, εἶναι μανεκέν...

Κος ντε Βαλμαζούρ.—"Απὸ τόσο μικρή;

Κος Λωτουᾶ.—Σ' ἕνα κατάστημα παιδικῶν εἰδῶν.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—"Α, καλὰ! "Ελεγα κι' ἐγὼ!

Κος Λωτουᾶ.—"Η ἄλλη κόρη μου ἔχει καλὴ θέση σὸ τμήμα νεοτερισμῶν.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—"Ὁραία! Μὰ ὁ γυιὸς σας... συγγνώμη... αὐτὸς μ' ἐνδιαφέρει πιδ πολὺ. Τί δουλειὰ κάνει;

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

—"Αν δὲ μὸς πῆς πὸς μ' ἀγαπᾷς, θὰ δαγκάσω τὸ δόλωμά!...

Κος Λωτουᾶ.—"Ο "Υ6 εἶναι διδάκτωρ τῆς νομικῆς.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Μήπως σκέπτεται νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὴ δικηγορία;

Κος Λωτουᾶ.—"Οχι!

Κος ντε Βαλμαζούρ.—"Α! μὲ εἶχατε τρομάξει!

Κος Λωτουᾶ.—Δὲν δικηγορεῖ.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Τότε τί κάνει;

Κος Λωτουᾶ.—Ταξί.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Πὸς εἶπατε;

Κος Λωτουᾶ.—Εἶναι σωφῆρ.

Κος ντε Βαλμαζούρ (ξαφνιασμένος).—"Η κόρη μου... ἡ κόρη ἐνός ντὲ Βαλμαζούρ... Θὰ πάρῃ ἕναν σωφῆρ;

Κος Λωτουᾶ (προσεβλημένος, μὰ κρατώντας τὴ θέση του).—"Η δακτυλογράφος θὰ πάρῃ ἕναν σωφῆρ. Μοῦ φαίνεται πὸς τὸ ζευγάρι θὰ εἶναι ταιριαστό. "Η ἐκπληξίς σας... μὲ ἐκπληττει. "Επιτρέψτε μου νὰ παρατηρήσω πὸς δὲν ἔκανα καμμιά κίνηση ἀποδοκιμασίας ὅταν ἔμαθα πὸς ὁ γυιὸς μου πὸς σὸς κάτω-κάτω, εἶναι διδάκτωρ τῆς νομικῆς, πρόκειται νὰ γίνῃ γαμπρὸς ἐνός κλητῆρος!

Κος ντε Βαλμαζούρ (χαμένος).—Συγχωρήστε με... Εἶχα ἄδικο...

Κος Λωτουᾶ (μὲ καλωσύνη).—Καὶ ἔπειτα ὑπάρχουν σωφῆρ καὶ σωφῆρ.

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Βέβαια, ὁ γυιὸς σας... "Ενας διδάκτωρ τῆς νομικῆς...

Κος Λωτουᾶ.—Κάνει πιάτσα σὸν σταθμὸ τῆς "Οπερα, καὶ δὲν δέχεται παρὰ μεγάλες κοῦρσες πὸς νὰ συμφέρονουν...

Κος ντε Βαλμαζούρ.—Πολλὸ καλὰ!

Κος Λωτουᾶ.—"Εχει ρολοῖ, ἀλλὰ δὲν τὸ χρησιμοποιεῖ. Πηγαίνει πάντα μὲ ἰδιαιτέρη συμφωνία. "Αν δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς συνοδεύσῃ εἶναι ἐπειδὴ τοῦτιχε μιὰ καλὴ κοῦρσα: Μιὰ πλούσια "Αμερικανίδα πὸς ἤθελε νὰ πάῃ σὸ Μάντ καὶ πὸς τοῦδνε τριῶς κόσμα φράγκα. Τῆς ζήτησε πεντακόσια!

("Ανοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ "Υ6).

Κος Λωτουᾶ.—"Α, Θεὸς μου! "Εσὺ δὲ δῶ! Δὲν εἶσαι σὸ Μάντ!

"Υ6.—Φτῖνὰ τὴν γλύτωσα!

Κος Λωτουᾶ.—Κανένα δυστύχημα;

"Υ6.—Κατὶ χειρότερο: κινδύνεψα νὰ μὲ δολοφονήσουν!

(Μπαίνουν οἱ κυρίες. "Η Κλαίρ ἀφήνει μιὰ φωνή).

Κος Λωτουᾶ.—Νὰ σὲ δολοφονήσουν!

"Υ6.—"Η φάτσα τῆς "Αμερικανίδας δὲν μὸς ἄρεσε, καὶ τὴν πᾶσσα σ' ἕνα συναδέλφο. "Υποπεθύμουν κατὶ. Καὶ πὸς ὀλίγου ἔμαθα ὅτι τὴ στιγμή τῆς πληρώμης, τὸν πιστόλισε!

Κα ντε Βαλμαζούρ.—"Η κόρη μου λιποθυμᾷ!

"Υ6 (χτυπώντας της τὰ χέρια).—Μὴν ἀνησυχεῖτε. Δὲν εἶναι τίποτε. ("Ηρωικά). Εἶναι οἱ κίνδυνοι τοῦ ἐπαγγέλματος.

Κος Λωτουᾶ (φιλοσοφικά, στὴ μέλλουσα νύφη του).—"Αγαπητὸ μου παιδί, σταθίτε σὸς ὕψος τῶν περιστάσεων. "Η ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ τύχη μᾶς ἔφερε σὸν κόσμο εἶναι λιγνὰ ἀλλοκλητὴ μὰ ἐνδιαφερόμενα: ὅπως ἔλεγε κάποιος πὸς δὲν θυμοῖται τὸν ὀνόματόν, σήμερα, πρέπει νὰ ἀγαπᾷς καὶ τὶς περιπέτειες καὶ νὰ ζῇ ἐπιπαινώδως!

ΑΛΦΡΕΑ ΜΠΕΝΝΕΤ

Τελειώσανε τὰ ψέμματα! Τὸ «Ρέξ», οἰκοδόμητο «μαμούθ» τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου, ποὺ τὴν κατασκευὴ του παρακολουθοῦσαν πλήθι κόσμοι μὲ ἐκθαμβὰ βλέμματα σὰν νὰ μὴν πίστευαν σ' ὅ,τι ἔδλεπαν, τὸ «Ρέξ» ἔπαψε πιά νὰ ἀνήκει στὸν θρύλο. Λεγόμενος ἐργατῶν, ὡς τώρα, ἐργάστηκαν νυχθημερόν γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἐποχῆς μας. Σιγά-σιγά, ὅμως, ἔσθυσε ὁ θόρυβος καὶ τοῦ τελευταίου περφορατέρ». Ἡλεκτρολόγοι καὶ ντεκορατέρ συμπλήρωσαν τὸ ἔργο.

Τί στεγάζεται σ' αὐτὸ τὸ προκατακλυσμαῖο μεγαθήριο; Μὴν σὰς φανῇ παράξενο: δυὸ ἄσπονδοι ἔχθροι, ποὺ ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης τοὺς ἔφερε ἀντιμετώπους, νὰ ζητοῦν νὰ ἐξολοθρεύσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ὁ κινηματογράφος καὶ τὸ θέατρο. Μὴν νομίσετε ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ συντόμως μακελειὸ ὑπὸ τὸν ἀττικὸν οὐρανὸν καὶ πὼς θὰ δοῦμε τίς δυὸ αὐτὲς τέχνες νὰ μονομαχοῦν, νὰ ἀλληλοτρῶγονται στὸ «Ρέξ»: τὸν κ. Γκούραν, ἐπιχειρηματίαν τοῦ κινηματογράφου, νὰ «ντουφεκᾷ» τὸν κ. Χέλιμν, ἐπιχειρηματίαν τοῦ θεάτρου... καὶ τάνάπαλιν! Ἀπεναντίας! Ἴσως ποτὲ νὰ μὴν ξαναθεροῦν πολέμοι τόσο... ἀδρόφρονες μεταξὺ τους, τόσο ἐγκάρδιοι, τόσο... μονιασμένοι! Τί σημασίαν ἔχει; Ἡ παροιμία λέει «σὰν σκύλος μὲ γάτα»... λίγος ὅμως ἀπὸ σὰς, καλοῖ μου ἀναγνώστη, ἔχετε σίτι σὰς καὶ σκύλο καὶ γάτα καὶ τοὺς βλέπετε κάθε δράδν, νὰ κοιμῶνται κοντά-κοντά ἀγκαλιὰ μπροστὰ στὸ τζάκι;

Μὴν θρεθῇ κανεὶς ποὺ νὰ πῇ τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη «ἐπιπασμένη» γιατί ἀνέλαβε ἓνα τέτοιο θέατρο. Οὔτε κοῦφες σκέψεις, οὔτε φροῦδα ὄνειρα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἔκαναν τὴν μεγάλη μας καλλιτέχνη νὰ πάρῃ μιὰ τόσο

Ἡ φωτογραφία τῆς «Ελισάβετ» ΑΝΤΡΕ ΖΟΣΕ

Στὸ νέο θέατρο τῆς Μαρίκας

ΜΑΙΡΗ ΑΡΩΝΗ

τολμηρὴ ἀπόφαση. Ἀλλά, ἀπλούστατα, ἡ ἀνάγκη. Μπορεῖ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιχειρηματίαι ἢ θιασούχαι νὰ ζοῦνε στὰ σύννεφα.

Ἡ Μαρίκα ὅμως κινεῖται κι' ἀναπνέει μέσα στὴν πραγματικότητα. Ὅταν ἀκούῃ θεατῶνας ἢ θιασάρχας νὰ λένε: «Φταίει ἡ κρίσις!», ποὺ ἔχουν πενήντα ὡς ἑκατὸ θεατὰς τὴν βραδυὰ, ἡ Μαρίκα ἐξετάζει τὸ ζήτημα... φιλοσοφικά: «Γιατί ὁ κόσμος δὲν πάει στὸ δεῖνα θέατρον; Ἀπάντησις: Γιατί εἶναι ἀχούρι, χωρίς καθίσματα, χωρίς θέρμανση, μὲ μιὰ μικροσκοπικὴ σκηνή... Ἡ: Γιατί τὸ ἔργο εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια, ἀψυχολόγητο, μὲ βεβιασμένες σκηνές, ἀτεχνο διάλογο... Ἡ: Γιατί οἱ ὅμοι τοῦ θιάσου δὲν ἔχουν τὴν δύναμη νὰ σηκώσουν τὸ βάρος ἐνὸς τέτοιου ἔργου... Ἡ: Γιατί δὲν ἔχει ἓναν σκηνοθέτη τῆς προκοπῆς ποὺ νὰ συντείνῃ στὸ ἀριώτερο ἀνέβασμα τοῦ ἔργου, στὴν ἐπιμελέστερη διδασκαλία τῶν ἡθοποιῶν...».

Ἡ τετράγωνη λογικὴ φέρεται στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς, μοιρολατρικά, νὰ φορτώνῃ τίς ἀδυναμίες του στὴν κρίσις! Γιὰ νὰ ὑποστηρίχῃ, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ κοινὸ μιὰ θεατρικὴ ἐπιχειρήσις πρέπει νὰ ἔχῃ: 1ο καλὸ ἔργο. 2ο καλὸ σκηνοθέτη. 3ο καλὸ θίασο. 4ο καλὸ θέατρο. 5ο φτηνὸ εἰσιτήριο.

Ἄν τᾶς αὐτὰ θὰ δουλὲψῃς! Ἄν δὲν τᾶς πᾶει στράφι ἢ «κατοσπάθει» σου!

Ἡ Μαρίκα λοιπὸν φρόντισε νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ ὅλα αὐτά. Ἡ «Ελισάβετ, ἡ γυναῖκα χωρίς ἄνδρα» τοῦ Ἀντρέ Ζοσέ, ἔχει ἤδη παιχθῇ ἐπὶ 600 συνεχεῖς βραδυές στὸ Παρίσι καὶ τὴν 31 Ἰανουαρίου ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου Ντεμιὸς ἔφυγε τουρνέ γιὰ νὰ τὸ παίξῃ στίς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικόν. Ἡ πολυετής πείρα τοῦ σκηνοθέτου Γιαννούλη Σαραντίδη στὸ Παρίσι εἶναι μιὰ ἐγγύησις τῆς ἐμπνευσμένης διδασκαλίας του. Δίπλα τῆς, ἐκτὸς ἀπ' τὴν φίρμα τῆς, ἡ Μαρίκα μάζεψε τοὺς καλλιτέρους ἡθοποιούς. Ὅσο γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θεάτρου, ἡ Μαρίκα προσπάθησε νὰ ἐξασφαλίσῃ, ἐν τῷ τελειότερῳ, στὸ εἶδος του. Πλατεία μὲ ἀναπαυτικὰ καθίσματα, ἀνετα θεωρεῖα στὸν πρότω ἐξώστη, ὑπερώο, σκηνὴ μεγάλῃ περιστροφικῇ καὶ μὲ βάθος, ἀρίστη ἀκουστικὴ. Καὶ τέλος, τὸ ἀπαραίτητο «φτηνὸ εἰσιτήριο» γιὰ τὸν κόσμον.

Τὰ πέντε στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ πάῃ μπροστὰ μιὰ θεατρικὴ ἐπιχειρήσις...

Τώρα ἂς δοῦμε λιγάκι τὸν θίασο τῆς Μαρίκας... χωρίς τὴν πρωταγωνίστρια! «Ελισάβετ ἡ γυναῖκα χωρίς ἄνδρα»... κι' «ὁ θίασος Μαρίκας Κοτοπούλη, χωρίς τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη»! Γιὰ τὴν μεγάλη μας καλλιτέχνη θὰ γράψουμε ἐιδικῶς στὸ προσεχές, δημοσιεύοντας καὶ τὴν τελευταία φωτογραφία τῆς, μαζί μὲ τίς φωτογραφίες τῶν ἀνδρῶν τοῦ θιάσου τῆς. Ὅλα, βλέπετε, δὲν μποροῦν νὰ χωρέσουν σ' ἓνα ἐξάστηλο ἄρθρο, ἀκόμα κι' ὅταν ἐπιστρατεύῃ κανεὶς τίς ἔξενες σελίδες—τίς κινηματογραφικές—μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ περιλάβουν περισσότερα...

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἔχομε τὸν Γιαννούλη Σαραντίδη (Ζάν Σαράν, στὸ Παρίσι). Καλλιτέχνη μὲ «νεῦρο», φιλόπονο, ἐνθουσιώδη. Λίγες ὥρες ξεκουράζεται στὸ εἰκονοσιτετρόωρο. Ὅταν μιλήσῃτε μαζί του, ἡ λάμψη τοῦ βλέμματός του φαίνεται νὰ σὰς λέῃ: «Εστέ σύντομοι» ἢ «ὁ χρόνος εἶναι χρήσιμος»... Ἐχει πίστη στὴν δουλειά του κι' ἐρνάζεται δημιουργικά. Τὸ δνομά

ΤΖΕΝΝΗ ΠΕΡΙΑΟΥ

ΡΙΤΑ ΜΥΡΑΤ

του, γαλλικά, «ça rend» σημαίνει ὅτι «ἀποδίδει» καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι πὼς ὁ Γιαννούλης Σαραντίδης, ποὺ κατῴρθωσεν νὰ ἐπιβληθῇ στὸ Παρίσι μὲ ἐργασίαι τόσο ἐνὶν, τιμὰ τὸ δνομά του!

Ἐλένη Χαλκούση. Βοηθὸς σκηνοθέτου καὶ διευθύντρια στὴν Δραματικὴ σχολὴ ποὺ θὰ λειτουργήσῃ προσεχῶς στὸ θέατρο τῆς Μαρίκας. Μορφώθηκε στὸ Παρίσι, ἔκανε τὸν «Θίασον τῶν Νέων» πρὸ δεκαετίας στὴν Ἀθήνα. Εἰσυνείδητη καὶ λιτή, ποὺ ζωὴ τῆς εἶναι τὸ θέατρο, ποὺ ἐργάζεται μὲ φλόγα κι' ἐνθουσιασμό στὴν μεγάλη προσπάθεια τῆς Μαρίκας.

Ὁ Βασίλης ὁ Λογοθετίδης. Ἐνας ἀπ' τοὺς λίγους κωμικοὺς μας, ποὺ, χρόνια τώρα, ἔχει ριζωθῇ βαθεῖα στὸν θαυμασμὸ καὶ στὴν συμπάθεια τοῦ κοινοῦ. Εἶναι μεγάλον ταλέντο καλλιτέχνη, σὲ ὅποιον ρόλο κι' ἂν τὸν δῇ κανεὶς, ὁ Βασίλης ζῇ, ἀναπνέει, κινεῖται σὰν ἓνας καινούργιος ἄνθρωπος. Ὅσο μεγάλη κι' ἂν εἶναι ἡ τέχνη του, κανεὶς δυσκολεύεται νὰ πιστέψῃ πὼς ἀρκεῖ ἡ «Τέχνη» γιὰ νὰ ἐπιτυχάνῃ ἡθοποιοὺς τέτοιους δημιουργίες. Τὸ ὄνειρό τῆς ζωῆς του, εἶναι νὰ παίξῃ βαρεῖα δραματικὸς ρόλους!

ΡΙτα Μυράτ. Τὸ ξανθὸ ὄνειρό τοῦ θιάσου. Ἡ ἐμφάνισή τῆς ἀπάνω στὴ σκηνὴ δημιουργεῖ μιὰν ἀτμόσφαιρα ὁμορφιάς, δροσιάς καὶ χάριτος. Ὅποιος θέλει νὰ ξεκουράσῃ τὰ μάτια του, δὲν ἔχει παρά νὰ τὴν κυττάξῃ. Μιὰ κουκλίτσα παρμένη ἀπ' τὴν βιτρίνα καταστήματος παιχιδιῶν. Κουκλίτσα ὅμως μὲ ψυχὴ, ποὺ αἰσθάνεται καὶ μεταδίδει στὸ κοινόν ὅ,τι αἰσθάνεται...

Ἀντώνης Γιανίδης. Ὁ καλὸς μας δραματικὸς χαρακτηριστὴς, καλλιτέχνης

στὴν ψυχὴ καὶ στὰ ἔργα, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πιστεύουν ἰδεολογικά στὴν «Τέχνη» καὶ ζοῦν γι' αὐτήν. Γιὰ τὸν Γιανίδη, θυμᾶμαι τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικόν. Πάντα εἶχε «τράκ» στίς πρεμιέρες. Τὸ γιατί, τὸ ἐξηγοῦσε ὁ ἴδιος: «Φοβάμαι ὅτι δὲν εἶμαι τέλειος... ὅσο πρέπει, δηλαδὴ». Στούς τελευταίους τοῦ ὁμῶς ρόλους... δὲν ἔχει πιά «τράκ». Ἀρα... βγάλτε μόνοι σας συμπέρασμα...

Γιώργος Παπᾶς. Δὲν τηρεῖ τὸ ρηθὲν: «Ἄν εἶσαι καὶ Παπᾶς... μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς»! Παίξει ὁ Παπᾶς στὸ ἔργο; Ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν κοραλλένια γυναικεία χεῖλάκια τὸν Μάνθο, ταῖμα τῆς Μαρίκας, τὴν ὥρα ποὺ πρόκειται νὰ ἀγοράσουν εἰσιτήρια. Ἀρα ὁ «γεωπόνος» καὶ εἰδικὸς τυροκόμος» ἔχει γίνῃ πιά φίρμα! Νὰ τὸν χαίρωνται ὁ σεβαστὸς ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν—πατέρας του— καὶ ἡ ποιήτρια Μυρτιώτισσα—μητέρα του!

Τσαγανέας. Τὸν παρακολουθεῖ κανεὶς καὶ δὲν ξέρεῖ ἂν τοῦ ἀρέσουν παραπάνω τὸ παίξιμό του... ἢ οἱ φάτσες ποὺ ἐμφανίζει! Ἀμίμητος... στίς μιμήσεις του. Ὁ Συναδινός, τὸν ὅποιον εἶχε παρουσιάσει στὸ «Μούβιτον», μᾶς ἔκανε νὰ πιστέψουμε στὴν «πρωτεύει» τέχνη τοῦ Τσαγανέα. Στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ, ὁ Τσαγανέας εἶναι ὁ γάτος τοῦ σπιτοῦ, ποὺ χουρχουρίζει μπροστὰ στὸ τζάκι. Κερδίζει πάντα

ΑΓΓΕΛΑ ΦΙΛΑΔΟΥΝΗ

Ὁ σκηνοθέτης ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΣΑΡΑΝΤΙΔΗΣ

στὸ μπυλλιάρο... ὅταν παίζει μὲ ἀδελφεῖς!

Τοτὸς Μυράτ. Παπῶ, τί βάρη σηκώνουν οἱ ὅμοι τοῦ! Σκεφθῇτε: Ἀνεψιὸς τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη γιὸς τῆς Χρυσούλας Μυράτ καὶ τοῦ Μήτσου Μυράτ. Κι' ἐγγονὸς τοῦ Δημητρίου Κοτοπούλη. Ἐκτὸς ἀπ' τὸ ἀναγνωρισμένον ταλέντο του κι' ἡ φιλοτιμία νὰ σταθῇ στὸ ὄψος τῆς ἀποστολῆς του. Φλέβα 200% καλλιτεχνική! Κι' ὠραῖο παιδί! Δὲν μπορεῖ νὰ ἴχῃ τὸ προνόμιον ὁ κ. Παπᾶς μὲ τίς «φλοῦς» φωτογραφίες!

Ἡ Ἀρώνη. Κουκλίτσα νούμερο δύο—καστανή αὐτή. Βλέμμα ἀκτινοβόλον καὶ πυρπολικόν ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ κυττάτε πολλὴ ὥρα... ἂν δὲν θέλετε νὰ... καίτε! Πρωτόπαξε στὸ «Βασιλικὸ Θέατρο» κι' ἀπέδειξε πὼς πολλὰ μπορεῖ νὰ κάνῃ... φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖ! Σύνθετο ταλέντος καὶ καλλιτέχνης τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ πιάνου. Καλλιτεχνικὸ κόκταηλ. Μὰ τίς ὀγείες σας!

Ὁ Ἀρώνης. Ἡθοποιὸς ποὺ ἔκανε τὸ ντεμποῦτο πρὸ ἐτῶν στὴν Ρωσία, ὅπου κι' ἐργάσθηκε καὶ μόχθησε γιὰ τὸ θέατρο. Στὸν θίασο Κοτοπούλη, ἐκτὸς τῆς καλλιτεχνικῆς δράσεώς του, εἶναι κι' ὁ τρίτος, στὴν σειρά, κάτοχος αυτοκινήτου. Σωφάρεῖ μιὰ χαρά. Δὲν ἀναπτύσσει ὁμῶς ποτὲ μεγάλῃ ταχύτητα. «Σπεῦδε βραδέως» ἔλεγαν οἱ σοφοὶ μας πρόγονοι.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Στὸ προσεχές: Ἡ ΜΑΡΙΚΑ κι' ὁ ἄλλος θίασος

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Η Βέρθα ντε Λαντεναί, πειθόμενη στις εισηγήσεις ενός παιδικού της φίλου, του Ζερβαί Φλοριζέ, καταγγέλλει τον σύζυγό της κόμητα Γκοντεφρουά ότι προσπάθησε να δολοφονήσει την κόρη της Μαρκέλλα, την οποία απέκτησε με άλλον.

Στην πραγματικότητα όμως, ήθελος ατύχησε της δολοφονικής απόπειρας είναι ο ίδιος ο Ζερβαί με συνένοχον ένα Γερμανόν στρατιώτην, τον Μπαϊκερ.

Ο Μπαϊκερ συλλαμβάνεται από τον μνηστήρα της Μαρκέλλας Ρενέ Μαρτέλ και τους δύο άχρηστους φίλους του Ζαρλν και Μπισκού, οι οποίοι τον κρατούν φυλακισμένο μέσα σ' ένα υπόγειο.

Ο Μαρτέλ και ο Μπισκού μπαίνουν στο δωμάτιο του φυλακισμένου και τον βάζουν να αντιγράψει μια επιστολή που τους είχε κάνει ο κ. Λιονέλ. Η επιστολή αυτή απευθυνόταν στον Ζερβαί από τον οποίο ο Μπαϊκερ ζητούσε ένα ραντεβού για να κανονίσουν την υπόθεσή των.

Ο Ζερβαί παίρνει το γράμμα και πηγαίνει σ' το ραντεβού, χωρίς να υποπτεύεται ότι ο κ. Λιονέλ και οι άνθρωποι του, αργυρπούν αθέατοι.

Ο Μπαϊκερ υπενθυμίζει στον Ζερβαί το χρέος του, και άπλωνει το χέρι του προς τον συνένοχό του.

55. (Η συνέχεια)

Έβαλε το χέρι του επάνω στο χέρι του Μπαϊκερ. Ο Μπαϊκερ ξανάκλεισε το δικό του. Τα χαρτονομίσματα ήταν στην κατοχή του.

—Και τώρα θα εγκαταλείψης τον τόπο;

—Χωρίς άρροπορία...

Μιά βαθιά σιωπή άπλωνόταν γύρω τους. Κι' έξαφνα ο Ζερβαί αισθάνθηκε μιά ανεξήγητη στενοχώρια. Η σιωπή αυτή τον βάραινε. Θάθελε θόρυβο, κόσμο φωνές, άταξία.

Η ακαθόριστη υποψία μιάς πιθανής παγίδας πέρασε από τη σκέψη του. Και, απότομα, ρώτησε:

—Γιατί δεν ήρθες να με βρής στο νηματοργείο; Υπήρχε λοιπόν κίνδυνος για σένα και για μένα; Γιατί μου έδωσες ραντεβού εδώ;

—Είναι πολύ φυσικό, είπε ο Μπαϊκερ, χωρίς να δείξει καμιά έκπληξη. «Αν παρουσιαζόμουν στο νηματοργείο, εν πρώτοις, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να αναγνωρισθώ από παλιούς εργάτες. Και καθώς πολέμησα έναντιον της Γαλλίας δεν θα καλοπερνούσα βέβαια. Έκτός αυτού, υπάρχει για μένα και ένας άλλος κίνδυνος: έξακολουθώ να είμαι στρατιώτης και αν με τσάκωναν την στιγμή αυτή θα με θεωρούσαν ως λιποτάκτη.

Το πρόσωπο του Ζερβαί φωτίσθηκε. Οι εξηγήσεις αυτές ήταν ακριβείς και πειστικές. Καθούχαγε.

Οι δυο συνένοχοι δεν είχαν πιά τίποτε να πουν ο ένας στον άλλο. Ο Φλοριζέ

σηκώθηκε.

Την στιγμή εκείνη μιά πάλι γινόταν μέσα στο βαρύ μυαλό του Γερμανού. «Αν άφηνε τον άνθρωπο αυτόν να φύγει χωρίς να τον προειδοποιήσει για τον κίνδυνο που διέτρεχε, ο Ζερβαί ήταν χαμένος. «Αν τον προειδοποιούσε, να έδεικνέτο τους τρεις φίλους για τους οποίους, κάτω από την μάσκα της αδιαφορίας του, ένοιωθε ένα βαθύ μίσος.

Θά έσωζε τον Ζερβαί όχι από φίλα, αλλά για να παίξει στον Ρενέ Μαρτέλ και τους δυο άλλους ένα άσχημο παιχνίδι.

Για ένα δευτερόλεπτο, η σκέψη αυτή πέρασε από το μυαλό του. Και καθώς ο Ζερβαί σηκωνόταν για να φύγει, ο Μπαϊκερ του είπε:

—Γιατί δεν μένετε λίγο ακόμα;

—Γιατί δεν μένετε λίγο ακόμη; Έκανε ο Μπαϊκερ.

«Η φωνή του ήταν τρεμουλιαστή... Ο Ζερβαί τον κύταζε με κάποια έκπληξη:

—Έχεις να προσθέσης τίποτα; ρώτησε. Και για δεύτερη φορά το ένστικτο του κινδύνου τον έκανε να στρέψει το κεφάλι του και να τεντώσει τ' αυτιά του.

Τίποτα όμως. Παντού άπλωνόταν η ίδια ησυχία.

«Ήδη όμως ο Μπαϊκερ, τρομαγμένος από την εκδίκηση που του έπεφύλασσαν οι τρεις φίλοι αν τους έπρόδιδε, είχε πάρει την απόφασή του.

—Οχι, είπε, δεν έχω τίποτε άλλο να σάς πω.

—Τότε, αντίο.

—Αντίο.

Ο Ζερβαί διευθύνθηκε προς την πόρτα. «Η πόρτα άνοιξε κι' ύστερα έκλεισε πίσω του. Ο Ζερβαί ήταν ελεύθερος.

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

«Ο Μπαϊκερ άφουγκράστηκε. Ήταν βέβαιος ότι ο συνένοχός του θα συλλαμβανόταν όπως κι' αυτός. Οι άνδρες που ήσαν τοποθετημένοι έξω, θα ώρμούσαν. Θ' άκουε έναν θόρυβο φωνών, κραυγών, τσας θα έπακολουθούσε κάποια πάλι. «Αδικα όμως τέντωνε τ' αυτιά του. Κανείς θόρυβος δεν έτάραξε την ησυχία της νύχτας.

Σιωπηλά, ο Μαρτέλ κι' ο κύριος Λιονέλ περιμένουν το τέλος της συνομιλίας του Μπαϊκερ και του Ζερβαί και όταν είδαν να σηκώνεται ο Ζερβαί για να φύγει, άφησαν την θέση τους στην κουζίνα και βγήκαν έξω.

Στη γωνιά ενός υποστέγου, κρυμμένοι μέσα στο πυκνό σκοτάδι, περίμεναν.

«Αντήλλαξαν λίγες σύντομες φράσεις:

—Ο Ζερβαί θα βγύη...

—Ναι.

—Είναι χαμένος...

—Χαμένος πραγματικά... Τίποτα πιά δεν μπορεί να τον σώσει...

«Ένα σφύριγμα κι' ο Ζερβαί θά βρισκόταν δεμένος, άνικανος να κάνει πιά το παραμικρό.

Στο κατώφλι του πανδοχείου είχε έμφανισθί ο Ζερβαί, φωτιζόμενος για μιά στιγμή από το φως της αιθούσης, όσο ή πόρτα έμενε άνοιχτή. «Όταν ή πόρτα έκλεισε, ξαναβυθίστηκε στην σκοτεινή νύχτα.

«Ο Ζερβαί πέρασε κοντά τους. Περπατούσε με βήμα βιαστικό σαν ένας άνθρωπος που πήγε σ'ε μιά άγγραφέα και τώρα είχε άπαλλαγί απ' αυτήν.

«Οι Ρενέ Μαρτέλ ψιθύρισε:

—Το σύνθημα, κύριε Λιονέλ, γιατί δεν δίνετε το σύνθημα;

«Ο δικαστής έμενε σιωπηλός. Οι άνδρες, που ήσαν κρυμμένοι γύρω, έμειναν άθεάτοι.

—Κύριε Λιονέλ, τον αφήνετε να ξεφύγει... Και όμως, είναι σχεδόν αυτόφωρον γη... Και όμως, είναι σχεδόν αυτόφωρον γη... Και όμως, είναι σχεδόν αυτόφωρον γη... Και όμως, είναι σχεδόν αυτόφωρον γη...

—Δεν έμεινε παρά να τον συλλάβουμε...

«Ήδη ο Ζερβαί είχε εξαφανισθί πιά. Και ο δικαστής παίρνοντας από το μπράτσο τον Ρενέ τον τράβηξε προς το πανδοχείο:

—Δίστασα... την τελευταία στιγμή, του είπε.

—Μήπως άμφιβάλλετε ακόμη για την ένοχή του;

—«Οχι... Πρό πολλού είμαι βέβαιος γι' αυτήν.

—Τότε, για ποιό λόγο τον αφήσατε να μ'ας ξεφύγει;

—Γιατί δεν έχομε να φοβηθούμε τίποτα εκ μέρους του Ζερβαί. Σας το έχω πη ήδη πολλές φορές: ή παντελής άγνοιά του ότι τον υποψιάζόμαστε και ή βεβαιότης για την άτιμωρησία του είναι ή μεγαλύτερη λαχός μας. «Ο Ζερβαί μ'ας άνήκει. Είναι ένα ώριμο φρούτο που θά τ'ό κόψωμε σύντομα. Είναι άνώφελο να τ'ό

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

ρίξωμε κάτω προτού έλθη ή ώρα του... Ρωτάτε γιατί δεν τον συνέλαβα την στιγμή που μου ήταν τόσο εύκολο αυτό; Γιατί σκέπτομαι τον άξιοθαύμαστο έκείνον άνθρωπο που περιμένει μέσα στην φυλακή την δημοσία άποκατάσταση της τιμής του. Και γιατί θέλω ακόμη ή άποκατάσταση αυτή να είναι τόσο άπροσδόκητη, τόσο έκθαμβωτική ώστε να προκαλέση μιά γενική συγκίνηση... «Έχω δεχθί ως παρακαταθήκη την ζωή και την τιμή του κόμητος ντε Λαντεναί. «Η τιμή αυτή ή ή ζωή αυτή είναι σ'ε καλά χέρια... «Έχετε έμπιστοσύνη σ'ε μένα, νέε μου φίλε.

—«Έχω έμπιστοσύνη, κύριε Λιονέλ.

«Ο Μπαϊκερ καθόταν τώρα στο τραπέζι μαζί με τον Μπισκού. Και οι δυο περίμεναν την έπιστροφή του Ζερβαί, του Ζερβαί συλληφέντος.

«Εξεπλάγησαν πολύ όταν είδαν τον δικαστή και τον Μαρτέλ μόνους, χωρίς τον Φλοριζέ.

«Ο Μπισκού μουμούρισε:

—Τον αφήσατε να φύγει; Δεν μου φαίνεται πολύ έξυπνο αυτό που κάνετε! Δεν είχατε παρά να τον γραπτώσατε.

«Ο Ρενέ τον καθυσόχασε:

—Θά σ'ε τ'α εξηγήσω όλα. Μή θυμώνης!

«Ο κύριος Λιονέλ ρωτούσε τον Μπαϊκερ:

—«Ο κύριος Ζερβαί Φλοριζέ σ'ε έδωσε προό λίγου πέντε χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων...

—Τό ξέρετε καλά, άφου ήσασταν εκεί...

Κι' έδειξε την κουζίνα.

—Δώσε μου τα.

«Ο Μπαϊκερ ύπήκουσε, έτεινε τ'α χαρτονομίσματα στον δικαστή, ο οποίος τ'α έδιπλωσε και τ'α έπληρωσε στο τραπέζι.

«Υστερα έβγαλε από την τσέπη του ένα φύλλο χαρτιού με διαφόρους αριθμούς.

«Ήταν τ'ο χαρτί που ή Βέρθα είχε βρή στον «Τηλέμαχο» μαζί με τη διαθήκη της γεροντοκόρης.

Και οι αριθμοί αυτοί ήσαν οι αριθμοί των πεντακοσίων χαρτονομισμάτων των χιλίων φράγκων που ήσαν κρυμμένα στους πεντακοσίους τόμους της βιβλιοθήκης.

«Ο δικαστής διέτρεξε προσεκτικά όλους αυτούς τους αριθμούς. Σ'ε πέντε λεπτά είχε βρή αυτό που ζητούσε. Σκυμμένοι από πάνω του ο Μπισκού και ο Μαρτέλ δεν είχαν πη τίποτα.

«Ήσαν τ'ι ζητούσε ο δικαστής. «Ήσαν ότι ζητούσε την άπόδειξη, την τρομερή άπόδειξη... Την άπόδειξη που ο καλός Ζερβαί πίστευε ότι δεν ύπήρχε.

Και όμως ύπήρχε...

—Βρήκα! είπε ο κύριος Λιονέλ χαμογελώντας.

Και στον κατάλογο που είχε γραφή από την Μαρλ-Ζάν έδειξε τους αριθμούς των πέντε χαρτονομισμάτων που είχαν κ'οθη στον Μπαϊκερ.

Τώρα πιά, ήταν αδύνατο στον Ζερβαί

να άρνηθί ότι ήσαν συνένοχος του Γερμανού. Είχε πιαστή στην παγίδα...

Μισή ώρα άργότερα, χωρίς κανείς να μάθη, ο Μπαϊκερ είχε μεταφερθί στην φυλακή του Σεντάν.

Τίποτα δεν διεδόθη για την σύλληψή του. «Ο δικαστής τον άνέκρινε μέσα στην φυλακή. Είχαν ληφθί όλες οι προφυλάξεις για να μείνη μυστική ή υπόθεση αυτή.

«Εκτός αυτών, για να μην παραλειφθί τίποτα, ο κύριος Λιονέλ παρεκάλεσε τον Ρενέ να συνεχίση την εργασία του στο νηματοργείο μαζί με τον Μπισκού. «Έπρεπε, παρ' όλα αυτά, να παρακολουθούν τον Ζερβαί.

«Ο Μαρτέλ δέχτηκε πρόθυμα την συμβουλή, άφου μάλιστα έτσι θά μπορούσε να βλέπη την Μαρκέλλα κάθε μέρα σχεδόν.

Μερικές εβδομάδες πέρασαν ακόμη. Τέλος, ο δικαστής τελείωσε την άνάκρισή του. «Η δίκη ώρίσθη για την προσεχή συνεδρίαση του δικαστηρίου του Μεζιέρ. Οι μάρτυρες είχαν κληθί ήδη. «Όλα ήσαν έτοιμα. «Η κοινή γνώμη εξημμένη στον υπέρτατο βαθμό περίμενε με άγωνία.

Μέσα στη φυλακή του, την παραμονή της μεταφοράς του στο Μεζιέρ, ο κόμης κλαίοντας, ρίχτηκε στην άγκαλιά του κυρίου Λιονέλ. Και δεν είπε παρά μιά λέξη μόνο:

—Επί τέλους!

«Ο κόμης ντε Λαντεναί ήξερε όλα όσα είχαν συμβή, από τις άδιακοπες και άκούραστες πληροφορίες του κυρίου Λιονέλ.

Τά βάσανά του είχαν τελειώσει. Τώρα θά άρχιζε ο θρίαμβός του.

Ήταν ή πρώτη εβδομάδα του Απριλίου. Τό χιόνι που τόσον καιρό τώρα σκέπαζε τ'α πάντα είχε εξαφανισθί επί τέλους. «Η χλόη άρχιζε να δείχνη τ'ο τρυφερό πράσινο χρώμα της. Τά πουλιά τραγουδούσαν θριαμβευτικά για την άνοιξη που έρχόταν.

Και ή μέρα της δίκης έφθασε...

ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΚΗ

Παρά την σοβαρότητα των πολιτικών γεγονότων που ξετυλίγονταν τότε στο Παρίσι, οι εφημερίδες έγραφαν πολλά για την δίκη. «Έδινε άδραϊστά θέματα στις στήλες των και οι δημοσιογράφοι δεν παρέλειψαν να την εκμεταλλευθούν.

«Ας αναφέρωμε μερικές περικοπές. Μιά εφημερίδα έγραφε:

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ποικίλες... ...ιστορίες

ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ ΑΦΗΣΕ...

«Η μητέρα της κυρίας Μπίκς είχε την κακή συνήθεια να έπισκέπεται πολύ συχνά την παντρεμένη κόρη της, προς μεγάλη λύπη του κυρίου Μπίκς. Στην τελευταία της όμως επίσκεψη βόηκε την κόρη της να κλάιη.

—Τί σ'ου συνέβη, παιδί μου; την ρώτησε με συμπόνοια μαμιά Μπίκς.

—«Ω, μαμιά! «Ο Τόμ μ' έγκατέλειψε! της απάντησε ολοφανεμένη ή κυρία Μπίκς.

—Τόν παληάνθρωπο! Κάποια άλλη γυναίκα θά είναι στη μέση. Μήπως έβρεις να μ'οι π'ες τ' όνομά της;

—Ναι μαμιά... Είσαι σ'οι της εξήγησε ή κόρη της.

□ □

ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΣ

«Ένας «Άγγλος κι' ένας Σκωτσέζος ήσαν οι δύο από τους τρεις επιβάτες ενός λεωφορείου. «Ο τρίτος ήταν μιά νέα που καθόταν σ'ε μιά γωνιά, και την οποία κύταζε μ' έπιμονή ο Σκωτσέζος.

«Επί τέλους ο «Άγγλος τον ρώτησε:

—Γνωρίζεις αυτή τη νέα «Αντι;

—Ναι, απάντησε ο Σκωτσέζος.

—Τότε γιατί δεν μ'οι την συστήνεις;

—Μην διάτρεσαι, τ'οι απάντησε ο Σκωτσέζος μυστηριώδως. Να πληρώσης πρώτα τ'ο εισιτήριό της!

□ □

ΓΙΑ ΝΑΝΑΙ ΕΝ ΤΑΞΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ

«Ένας Νέγρος πήγε σ'ε μιά πόλη στο «Οχάιο της «Αμερικής για να ψηφίση. Τό άπύγεμα και μετά την ψηφοφορία τον συνάντησε ένας γνωστός του.

—Ψήφισες Ράστου; τον ρώτησε.

—Μάλιστα.

—Και ποιόν ψηφίσεις;

—Νά σ'οι εξηγήσω: Τό πρωί και πριν ψηφίσω συνάντησα στο δρόμο έναν Ρεπουμπλικάνο υποψήφιο βουλευτή ο οποίος μ'οι έδωσε έντεκα δολάρια για να ψηφίσω τον συνδυασμό στον οποίο συμπεριλαμβανόταν και τ' όνομά του. «Έπειτα από μιά ώρα συνάντησα έναν Δημοκρατικό ο οποίος μ'οι έδωσε έφτα δολάρια για να ψηφίσω τον συνδυασμό της ιδίτης του παρατάξεως. «Έτσι κι' εγώ άποφάσισα και ψηφίσω τ'ο ψηφοδέλτιο των Δημοκρατικών.

—Ναι, αλλά ο Ρεπουμπλικάνος σ'οι έδωσε περισσότερα.

—Τό ξέρω, αλλά έψηφισα τ'οις Δημοκρατικούς για να είμαι και εν σχετική τάξει με τη συνείδησή μου: ο δημοκρατικός με δωροδόκησε και με δέσφειρε πιά λίγο από τον Ρεπουμπλικάνο.

□ □

ΑΔΙΑΦΑΝΕΙΚΗΤΟΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗ!

—«Αν θέλεις ν' άποκτήσης έναν καλό σ'οι ζυγο, άγαπή τη μου κόρη, παντρεύου τον κύριο Καλόκαρδο. Σ'ε άγαπά πραγματικά.

—Είσαι δέβαιος μπαμπά;

—«Απολύτως. Έδώ και έξη μήνες δανείστηκα απ' αυτόν κάτι λεπτά και άκόμα έξω κολουθεί ν'αγοράζει να σ'ε δώληη σ'οι.

ΤΙ ΘΑ ΓΔΟΥΜΕ ΑΥΡΙΟ...

Κεντρική δέρμανσις με τὸ ρολοῖ

Λοιπόν, τὸ ὄνειρο θὰ γίνη πραγματικότητα! Σὲ λίγα χρόνια δὲν θὰ μᾶς τρομάζει κανένας Καθαίμας, ἂν μᾶς προαναγγέλλῃ ἕνα θαυμάσιο αἶφνης χειμῶνα, ὅπως ὁ περσινὸς Καθαίμας, προφήτευσεν γιὰ φέτος! Ὅπως ἔχομε τὸ νερό μας καὶ τὸν φωτισμὸ μας με τὸ ρολοῖ, ἔτσι θάχομε καὶ τὴν ζεστότατά μας, τὸ καλοριφέράκι μας, καὶ ἄς σπάξῃ ἔξω τὸ τσιμέντο ἀπὸ τὸ κρύο!

Ἡ καλὴ ἀρχὴ—μιά συστηματικὴ δηλαδή καὶ πολὺ ἐνθαρρυντικὴ, ἀρχὴ—ἔγινε στὸ Παρίσι. Φυσικὰ τὸ εὐχάριστο γεγονός ἐνέπνευσε καὶ τοὺς παρισινοὺς συναδέλφους ποὺ ἀρχισαν κιόλας νὰ ὁραματίζονται τοὺς τροπικοὺς μέσας στὴν καρδιά τοῦ ὀμιχλιάριου καὶ κατεψυγμένου, τώρα τὸν χειμῶνα, Παρισίου, στὴν Πλατεία τῆς Ὁπερας, ὅπως δείχνει καὶ ἡ εἰκόνα μας.

Ἀπὸ γαλλικὸ περιόδιον παίρνουμε τὸ παρακάτω ἄρθρο, ποὺ θὰ διαβασθῇ, εἴμαστε βέβαιοι, με ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

□ □

Δόξα σοι ὁ Θεός! Θὰ γίνη καὶ αὐτό. Ἡ μάλλον ἀρχισε κιόλας νὰ γίνεται! Κεντρικὴ θέρμανσις σ' ὅλα τὰ δωμάτια, σ' ὅποιαδήποτε ὥρα τοῦ κατεψυγμένου χειμῶνατικου εἰκοσιτετραώρου μας! Τὸ ἰδεώδες, σήμερα, τῆς ἐπιστήμης, εἶναι νὰ κλιματοδοτήσῃ—εἶναι ὁ νεολογισμὸς ποὺ λανσάρεται—τὸ Παρίσι. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε: ὅταν ἀνάβετε στὸ σπίτι σας τὸ τζάκι σας ἢ τὴν σόμπα σας, τὸ κάνετε βέβαια γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὴν ἀτμόσφαιρά του, νὰ τὴν κάμετε ζεστή, ἐνῶ φυσιολογικῶς πρέπει νάναί κρύα, ἀφοῦ κάνει ἔξω κρύο. Λοιπόν, αὐτὸ λέγεται κλιματοδοτῆσις, δηλ. δίδετε ἕνα κλίμα στὸν δωματιό σας ποὺ δὲν τῶχει, τοῦ ἀλλάζετε κλίμα. Κάτι τέτοιο θὰ γίνη τώρα καὶ με τὸ Παρίσι ὀλόκληρο!

Τὸ Παρίσι, τὸ παγωμένο, τὸ βόρειο, θὰ γίνη σὲ λίγα χρόνια ἡ ἰδεώδης χειμερινὴ διαμονὴ μιὰ δευτέρη Κωνσταντῆ Ἀκτὴ, ἕνας ἄλλος Ἰσημερινός.1...

Τὸ σύστημα τῆς δημοσίου θέρμανσεως, ποὺ ἐθεωρεῖτο πρὶν λίγα χρόνια ἀκόμη οὐτοπία, παίρνει τώρα σάρκα καὶ ὅστα. Τὸ δημοσίον καλοριφέρ, γίνεται πραγματικότητα.

Σπουδαία ἔργα ἔχουν ἀρχίσει σὲ ὠρισμένα μέρη τοῦ Παρισίου καὶ σὲ λίγο θὰ γενικευθοῦν. Θὰ σᾶς ἐξηγήσωμε παρακάτω περὶ τίνος πρόκειται. Πρῶτοῦ ὅμως, πρέπει, γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι, ἄλλες πόλεις τοῦ κόσμου ἔχουν προηγηθῇ στὴν ὥραία αὐτὴ προσπάθεια: Ἡ Νέα Ὑόρκη π.χ. ἔχει σήμερα 12 χιλιόμετρα δικτύου θέρμανσεως, στὴν Γερμανία, 17 πόλεις ἔχουν ἐπίσης ἀπὸ λίγα χιλιόμετρα δικτύου. Τὸ Ἀμβούργο αἶφνης, ἔχει 8 γλμ. καὶ ἡ Ρενναίικη τῆς Ἰσπανίας, ἔχει ἐπίσης χάρις σὲ

ΔΕΝ ΤΟΥ «ΕΒΓΑΙΝΕ» ΣΕ ΚΑΛΟ

Μιλοῦν δυὸ τῆς «δουλειᾶς».

—Ἐγώ, ὅταν ταξιδεύω, ἔχω πάντα φα-σαρίες!...

—Ὁχι, δά!...

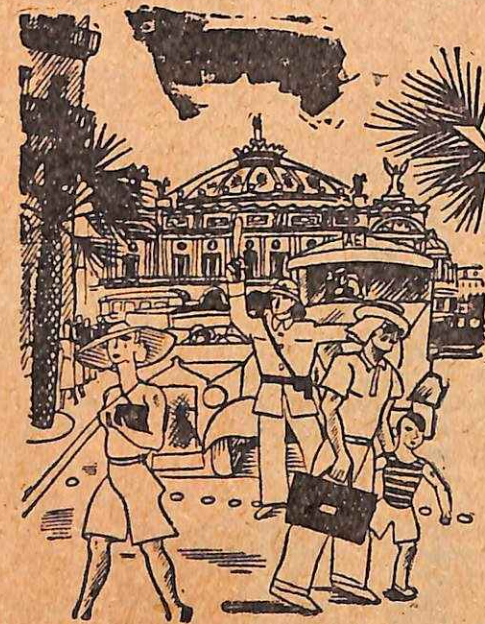
—Ἀκου με ποὺ σοῦ λέγω! Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ταξίδεψα ἀρᾶξα πέντε χρόνια, γιὰ νὰ πῆγα νὰ λοποδοτήσω μιὰ γερὰ ὅταν περνούσαμε κάτω ἀπὸ ἕνα τούνελ,

ἕνα ὑπόγειο ρεῦμα καψοῦ νεροῦ, τὴν δημόσια θέρμανσὴ τῆς.

Συστηματικὰ ὅμως καὶ πλατύτερα, τὸ σύστημα ἐφαρμόζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι.

□ □

Τί εἶναι ὅμως τὸ Δημόσιο Καλοριφέρ; Εἶναι ἀπλούστατα κατὰ τὸ πολὺ ἀνάλογο με τὸ σύστημα ὑδρεύσεως καὶ τὸ σύστημα κεντρικῆς θέρμανσεως μαζί, ποὺ ἐφαρμόζεται σὲ πόλεις πολυκατοικίας. Δηλαδή. Σὲ εἰδικὰ ἐργοστάσια ὑπάρχουν πολλὰ καὶ τεράστια καζάνια, μέσα στὰ ὁποῖα θρᾶζει διαρκῶς νερό. Τὸ νερὸ αὐτὸ διοχετεύεται ἔπειτα με εἰδικὸ σύστημα σωλήνων, σιεπασιμένων με ἀμίαντο—γιὰ νὰ μὴ φεύγῃ ἡ ζέστη στὴ γῆ,—

Χάρις στὸ Δημόσιο Καλοριφέρ, τὸ Παρίσι θὰ μεταβληθῇ τὸν χειμῶνα σὲ μιὰ πόλη τροπικῶν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι θὰ κυκλοφοροῦν με κάσκες καὶ καλοκαιρινὰ φορέματα!...

στὰ σπίτια τῶν συνδρομητῶν, περνᾶ ἀπὸ τοὺς σωλήνας τῶν τοῦ καλοριφέρ, καὶ ἐπιστρέφει πάλι στὸ ἐργοστάσιο, ξαναπερνᾶ ἀπὸ τὰ καζάνια καὶ ξεκινᾶ καὶ πάλι γιὰ τὰ σπίτια. Αὐτὸ γίνεται διαρκῶς, χωρίς σταματημό! Ἐτσι, ἔχετε πάντα ζέστη, σ' ὅλα σας τὰ δωμάτια καὶ ἂν σᾶς χρειασθῇ καὶ ζεστὸ νερό. Εἰδικὸς μεταρητής, καταγράφει... τὴν ζέστη ποὺ ξοδεύατε κατὰ 24 ὥρες!

Ἡδὴ, δυὸ μεγάλα τμήματα τοῦ κεντρικοῦ Παρισίου, ἔχουν τὸ Δημόσιο Καλοριφέρ τους: ἡ ὁδὸς Ριβολί με τὰ γύρω τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης καὶ ἡ περιφέρεια Χρηματιστηρίου—Ὁπερας.

□ □

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη δὲν θὰ σταματήσῃ ἔως ἐδῶ! Τὸ σύστημα ποὺ ἀναφέραμε εἶναι ἀπλῶς—ἄς ποῦμε...—ἐσθητικὴ ὑπόθεση τῶν πολιτῶν. Ἀφορὰ τὰ σπίτια. Τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι θὰ ἀλλάξῃ κάθε χειμῶνα κλίμα ὀλόκληρο τὸ Παρίσι, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή! Θὰ ζεσταίνονται δηλαδή καὶ οἱ δρόμοι,

καὶ οἱ πλατείες καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τῶν κτιρίων!... Πῶς αὐτό;

Ἐδῶ εἶναι τὸ μεγαλεῖον τοῦ σχεδίου ποὺ πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ, νὰ γενικευθῇ μᾶλλον, γιὰ ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ἔχει ἡδη ἐφαρμοσθῇ δοκιμαστικῶς. Εἰδικὸ δίκτυο σωλήνων θὰ περνᾶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀσφαλτο τῶν πεζοδρομίων, σὲ πολὺ μικρὸ βάθος.

Στοὺς σωλήνες αὐτοὺς θὰ κυκλοφορῇ ἀεχνῶς καψοῦ νερό, κ' ἔτσι, καὶ ζεσταίνονται τὰ πεζοδρόμια! Ἐπίσης, παρόμοιο σύστημα σωλήνων θὰ εἶναι περασμένο μέσα στοὺς τοίχους τῶν κτιρίων καὶ θὰ τοὺς ζεσταίνῃ! Δὲν σᾶς λέμε παραμύθια. Τὸ σύστημα ἐφαρμόζεται ἤδη με ἐπιτυχία σὲ μερικὰ παρισινὰ νοσοκομεία, στὴν ἐκκλησία Σαιν-Πιέρ-ντὲ Σαγιά καὶ στὸ ξενοδοχεῖο Ματινιόν, ποὺ διαθέτουν δική τους θέρμανση!

Ἐτσι, ἂν γενικευθῇ τὸ πρᾶγμα, τὸ Παρίσι θὰ ἔχη μεταβληθῇ τὸν χειμῶνα, χάρις στὴν τεχνητὴ θάλπωσὴ ποὺ θὰ ἀκτινοβολῇ ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν κτιρίων καὶ τὰ πεζοδρόμια σὲ μιὰ πόλιν τῶν τροπικῶν, ὅπου θὰ κυκλοφορῇ κανεὶς με κάσκες καὶ καλοκαιρινὰ φορέματα!...

Ἀπὸ πρακτικῆς, ἀπὸ τεχνικῆς καλλίτερα ἀπόψεως, τὸ πρᾶγμα ἔχει βέβαια τὶς δυσκολίες του, ἀλλὰ ἄς μὴν ξεχνοῦμε τί εἶπε κάποτε ἕνας συμπατριώτης μας σοφὸς γιὰ τὸ Παρίσι: μπορεί καλλίστε νὰ ζεσταθῇ με τὴν ἴδια του θερμότητα. Δηλαδή, στὸ ὑπέδαφος του, καὶ σὲ κάποιο βάθος βέβαια, ὑπάρχει ἕνα ἀνεξάντλητο ἀπόθεμα ζέστης, ὑπὸ μορφὴν τεραστίων στρωμάτων ζεστοῦ νεροῦ ποὺ δὲν ἀποκλίνεται νὰ ἔχῃ καὶ ἱατρικὴς ἰδιότητες!

Ἐπίσης, εἶναι τὰ ζεστὰ νερά τῶν ἐργοστασίων ἡλεκτρισμοῦ, ποὺ γίνονται, ἐπίσης καὶ ποὺ θὰ μπορούσαν καλλίστε νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν δημοσίαν θέρμανση.

Πάντως, δὲν ἀπέρει πολὺ ἡ ἐποχὴ ποὺ, κάθε μῆνα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς εἰσπρακτορας τοῦ γκαζιού, τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, θὰ γυρᾶ τὴν πόρτα σας καὶ ὁ εἰσπρακτορὸς τῆς Δημοσίας Θερμάνσεως.

Καὶ θάναί ἡ στιγμή αὐτὴ, ἡ μόνη εὐσάφιστὴ ἀπ' ὅλη τὴν ὑπόθεσιν τῆς νέας ἐφευρέσεως.

□ □

Αὐτὰ λέει ὁ παρισινὸς συνάδελφος πανευτυχῆς μέσα στὸ ὥραιο ὄνειρό του νὰ ζεστακοπιέται μιὰ μέρα κ' αὐτὸς χάρις στὸ Δημόσιο Καλοριφέρ.

Ἐπεὶς ὅμως, τί λέμε ἐδῶ, στὰς Ἀθήνας ὅπου ὑπάρχουν σπίτια ποὺ δὲν ἔχουν ἄκνη ἔχι ἡλεκτροφωτισμό, ἀλλὰ οὔτε καν νερό!

Δὲν λέμε φυσικὰ τίποτε...

Ἐλπίζομε καὶ ἐμεῖς νὰ περιμένουμε!...

Σ.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΗΣ ΤΩΠΕ

Μιὰ ὑπέρτερη στὴν κυρία της.

—Κυρία τὸ φαγητὸ κάηκε.

—Καὶ γιὰτὶ δὲν μοῦ τῶλεγες πρωτῆτερα;

—Δὲν εἶχε ἀκόμη κατῆ...

□ □

ΤΙ ΕΜΕΙΝΕ ΝΑ ΓΑΥΤΩΣΟΥΝ!

Μετὰ τὸ αὐτοκινετοῦ δυστύχημα καὶ ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο καίεται:

Ἡ κυρία (στὸν σύζυγό της).—Τοῦδ! Τρέχα! Ξεγάλαμε μέσα στὸ αὐτοκίνητο τὸ κολλίε τοῦ Φόξ!...

Πρώτης τάξεως διαφήμιση!

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

Ὁ νεαρὸς Ἀδόλφος μῆκε ἀκτινοβόλος στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικίως του Κλοττίλδης.

—Πάρε, ἀγάπη μου, φώναξε μόλις βρέθηκε μόνος μαζί της, δίνοντάς της τέσσερα πεντάκοσάρικα. Μ' αὐτὰ ποὺ βάλαμε κατὰ μέρος κάνουν ὀχτὼ χιλιάδες λιρέττες. Ἀκόμα μιὰ δουλειά σὰν καὶ τὴ σημερινή, καὶ θὰ μπορέσουμε τέλος νὰ παντρευτοῦμε. Σ' ἀγαπᾶ!

Φυσικὰ, ἡ Κλοττίλδη ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Ὑστερα, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἦσαν τὸν καφέ τους ἀπ' τὸ ἴδιο φλυτζάνι: μιὰ γουλιὰ ἐσύ, μιὰ γουλιὰ ἐγώ. Κ' ὕστερα, ὁ Ἀδόλφος σηκώθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ γραφεῖο.

Κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, σιγοσφύριζε ἐβθυμα.

Ἐπὶ τέλους, ἡ μέρα ποὺ θὰ μπορούσε τέλος νὰ πάρῃ τὴν μικρὴ Κλό του καὶ νὰ τὴν πᾶρῃ ἕνα ὀλόδικό τους σπιτάκι, πλησίαζε με μεγάλα βήματα. Τρία χρόνια, περιμέναν. Καὶ πῶς νὰ μὴν εὐλογῇ τὴν μέρα ποὺ ἡ Κλοττίλδη τοῦ εἶχε πῇ: «Ἐγώ, θὰ φυλάξω τὶς οικονομίες μας. Σὲ μένα τοῦλάχιστον δὲν θάρθῃ ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ ριψοκινδυνέσω κεφάλαια σὲ καμμιά ἐπιχειρήσιμη».

Στὴν πραγματικότητα, αὐτὸς, ὁ Ἀδόλφος εἶχε κάπως τὴν μανία τοῦ «εὐκόλου κέρδους». Μόλις κέρδιζε δυὸ χιλιάρικα, δὲν ἡσυχάζε ἂν δὲν τάχανε σὲ καμμιά «αἰγούρη» ἐπιχειρήσιμη ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐκατονταπλασιάσῃ τὸ ριψοκινδυνεύομεν κεφάλαιο.

Στὸ ἀναμεταξύ, εἶχε φθάσει στὸ διαφημιστικὸ γραφεῖο τοῦ ποὺ βρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας τοῦ κέντρου. Μόλις κάθησε, ὁ γκροὺμ ἀνήγγειλε μιὰ πελάτιδα.

—Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω; τῆς εἶπε προτείνοντας μιὰ πολυθρόνα στὴν ὁρατιοτάτη ὑπαρξὴ ποὺ στεκόταν στὸ κατῶφι.

—Νὰ σᾶς πῶ, ἀρχισε ἡ ἀγνωστὴ παίρνοντας μιὰ χρυσὴ σιγαροθήκη καὶ προσφέροντάς ἑνα σιγαρέττο στὸν νέο. Μάθετε πρῶτα ἀπ' ὅλα πῶς πρὶν ἕνα μῆνα ἀκόμα, δὲν εἶχα ἰδέαν ἀπὸ ἐμπόριο. Ἐπαίξα ρόλους σουμπρέττας σ' ἕναν θίασο ἐπιθεωρήσεως, με τὸ ὄνομα Ζάν Ἰβέρ, ἴσως νὰ μ' ἔχετε ἀκουστά. Αὐτὸ δ' ὅμως δὲν ἔχει σημασία. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι ὅτι κληρονόμησα. Καὶ τὶ κληρονόμησα; Ἐνα μεγάλο κατῶστημα ἐπιπλῶν!

Ἡ τέως σουμπρέττα Ζάν Ἰβέρ, τραβώντας μιὰ ρουφιὰ καπνοῦ, συνέχισε:

—Νάμα, λοιπόν ἰδιοκτήτρια ἑνὸς μεγάλου καταστήματος. Νὰ τὸ πούλησω; Θὰ μοῦ τὸ ἀγόραζαν γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Νὰ βάλω διαχειριστή; Θὰ φάῃ... τὸ καταπέτασμα. Ἀποφάσισα λοιπόν κατὰ ποὺ θὰ σᾶς καταπλήξῃ: θὰ κυτᾶξω μόνη μου τὴν δουλειά μου. Πῶς τὸ βρῖσκεται αὐτό; συμπερανε με ὕψος ἡρωίδος.

—Θὰ τὰ καταφέρετε μιὰ χαρά, εἶπε με ἐνθουσιασμό ὁ Ἀδόλφος.

—Λαμπρά. Καὶ νὰ ἡ πρώτη μου χειρονομία ὡς καταστηματοῦχο. Ξέρω πολὺ καλά, σὰν ἡθοποιὸς τί ἀξία ἔχει ἡ διαφή-

μιση. Σᾶς εἶναι ἀρκετὲς τρεῖς χιλιάδες γιὰ νὰ βασανίσετε τὸ κρανίό σας νὰ βρῆτε κατὰ πρῶτης τάξεως, μιὰ ἰδέα σουπερ-σουπερ σπουδαία;

—Θὰ τὴν ἔχετε! ὠρκίστηκε ὁ Ἀδόλφος ποὺ δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπ' τὸ ντεκολτέ τῆς πελάτιδος του. Δόστε μου μιὰς μέρας προθεσμία καί... ἄ... ὀχι... σταθετῇ... βρῆκα κ' ὄλας!

—Τόσο γρήγορα! Μὰ εἰσθε μεγαλοφυα!

—Νὰ ἡ ἰδέα μου. Λαμπρά. Ἐσεῖς πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ προμηθευθῆτε διευθύνσεις: διευθύνσεις ἀστικῶν οἰκογενειῶν, πλουσιῶν ἀνθρώπων. Νὰ πιάσετε τὸ τηλέφωνο ὕστερα καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἀκούτε φωνὴ γυναίκας, φωνὴ μιᾶς κυρίας, ν' ἀπαντᾶτε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος μονομιᾶς τὰ ἑξῆς: «Ἐσὺ εἶσαι, ἀγάπη μου; Μὲ δυὸ λόγια, σοῦ λέω πῶς εἶναι μιὰ πρωτοφανὴς εὐκαιρία, ἀφαστα, πῆστεψε με, κατὰ τὸ ἀπίστευτο. Φαντάσου ὅτι ἡ ἐπιπλοὴ ὀλοκλήρου σπιτιοῦ, ἀξίας εἰκοσι χιλιάδων λιρετῶν, πουλιέται μόνο γιὰ δέκα χιλιάδες. Μισοτιμῆς. Βέβαια πρόκειται περὶ χρεωκοπίας, ἐμένα τὸ εἶπαν ἐν ἄκρα μυστικότητι. Τρέξε ἀμέσως στὴν ὁδὸ Πομπονίου, 127. Κι' ἐγὼ τρέχω ἐκεῖ. Πῶς; Δὲν εἶσαι ἡ Χριστίνα; ὦ! μὰ τότε, με συγχωρεῖτε. Θεέ μου, τί ἀφηρημένη ποὺ εἶμαι! Καὶ πάλι με συγχωρεῖτε. Θάκανα λάθος στὸν ἀριθμό!»

Ἡ τέως σουμπρέττα τὸν κύτταξε με θαυμασμό, χωρίς λέξη.

—Τώρα, συνέχισε ὁ νεαρὸς Ἀδόλφος, φαντασθῆτε, ἀγαπητὴ δεσποινίς, τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς τέτοιας πληροφορίας σὲ μιὰ γυναίκα ποὺ, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, κυνηγᾷ τὴς «εὐκαιρίες». Εἶναι σὰν νὰ δίνῃς ἕνα «τυγίω» γιὰ τὸ «Γκράν Πρί» σ' ἕναν μονώδη παίκτη τῶν Ἱπποδρομιῶν. Ἡ ἀγνωστὴ φωνὴ ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸ τηλέφωνο! Καὶ τὸ τηλέφωνο ποὺ εἶναι γιὰ μιὰν ἄλλη! Αὐτὴ ἡ παράξενη σύμπτωση τῶν περιστάσεων μήπως δὲν εἶναι ὁ δάκτυλος τῆς Θεῆας Προνοίας; Αὐτὸ θὰ σκεφθῇ ἡ κυρία. Καὶ θὰ σπεύσῃ ν' ἀγοράσῃ τὰ ἐπιπλά της. Θὰ κάνετε χρυσὲς δουλειές, εἶμαι πεπεισμένος. Πῶς σᾶς φαίνεται; Ἐνωεῖται ὁ τὰ ἐπιπλά σας δὲν θὰ εἶναι τῆς προκοπῆς.

—Νὰ ἡ ἀπάντησή μου, ἀποκριθῇ ἡ Ζάν Ἰβέρ.

Κι' ὁ Ἀδόλφος εἶδε με καρδιοχτύπι τρία κολαριστὰ χιλιάρικα νὰ περνοῦν ἀπ' τὰ μυρωμένα χερσάκια τῆς τέως σουμπρέττας στὰ δικά του. Τρία χιλιάρι-

κα ποὺ θὰ τοῦ ἀνοίγαν τὴν πόρτα τῆς εὐτυχίας...

□ □

Μὲ τὰ τρία κολαριστὰ χιλιάρικα στὴν τσέπη, ὁ Ἀδόλφος σφυρίζοντας ἕνα ρεφραῖν τῆς μόδας, σὲς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα πήγαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Κλοττίλδης.

Ἐκεῖνη ἔτρεξε εἰς προὔπαντήσιν του, καὶ σὲ λίγο τοῦ ἔλεγε μέσα στὸ σαλονάκι τους θριαμβευτικά, φιλόστοντον με τρυφερότητα:

—Ἀδόλφε, ποὺ νᾶξερες! Κάτι τὸ περίφημο, τὸ ὑπέροχο! Μιὰ εὐκαιρία μοναδική! Φαντάσου ὅτι ἐνῶ ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω, μιὰ γυναίκα ποὺ μιὰ εὐτυχῆς, εὐλογημένη σύμπτωση τὴν ἔκανε νὰ γελώσῃ στὸ νούμερο τοῦ τηλεφώνου, παρῶντας πῶς μιλοῦσε σὲ μιὰ φίλη της, ποὺ εἶπε πῶς γίνεται μιὰ μεγάλῃ ἐκποίησης ἐπιπλῶν στὸ ἴμιον τῆς ἀξίας τῶν! Στιγμὴ δὲν ἔχασα. Πῆρα ὅλες μας τὶς οικονομίες καὶ κύττα... Κύττα τὸ τιμολόγιο. Κρεβατοκάμαρα, σαλόνι καὶ τραπεζαρία, ἀξίας εἰκοσι χιλιάδων λιρετῶν... μόνο γιὰ πόσα μάντεψε; Γιὰ δέκα χιλιάδες λιρετῆτες. Τί λές; Δὲν εἶναι, σ' ὀλήθεια, νὰ τρελλαθῇ κανεὶς;

—Ναί... ψιθύρισε ὁ Ἀδόλφος με σβυσμένη φωνή.

Καὶ σωριάστηκε λιπόθυμος.

ΑΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

—Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, δεσποινίς;

Πώς βλέπω τόν έαυτό μου!

ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ ΜΕΡΛΕ ΟΜΠΕΡΟΝ

Μπορεί νά σάς φανή παράξενο, μά τό πιό αγαπημένο μου σπόρ είναι τό ψάρεμα. Καί ή πιό αγαπημένη μου άρετή είναι ή αλήθεια.

Τό χειρότερό μου έλάττωμα είναι ότι θυμώνω γρήγορα... Τώρα όμως έμαθα νά κυριαρχώ τής νευρικότητός μου γιατί πολλές φορές τήν πλήρωσα μέ όχι λίγα δάκρυα.

Οί μόνοι άνθρωποι πού άντιπαθώ είναι οί ύποκριται. Δέν μπορώ νά ύποφέρω τούς «θεατρισμούς», τήν ψωροϋπερηφάνεια, τήν άνειλικρίνεια. Έκείνο πού ζητώ περισσότερο από κάθε τι από τούς φίλους μου είναι ή εϋθύτης.

Τό φιλολογικό είδος πού προτιμώ είναι ή βιογραφία, καί τά έργα τέχνης πού μ' έρέσουν έξαιρετικά είναι οί πίνακες τού Πिकासό.

Δέν μπορώ ν' άντισταθώ στόν πειρασμό ν' αγοράζω γούνες κι' έχω άπ' όλα τά είδη τών γουνών πού ύπάρχουν.

Τ' αγαπημένα μου κοσμήματα είναι τά διαμάντια καί οί σάφειροι... Έχω επίσης μεγάλη συλλογή κι' άπ' αυτά.

Αγαπώ τούς σκύλους. Αγοράζω κάθε τόσο μικροσκοπικά, χαριτωμένα σκυλάκια αλλά μεγαλώνουν μέ καταπληκτική γρηγοράδα καί μεταβάλλονται σέ πελώριους σκύλους πού τρώνε κι' εγώ δέν ξέ-

Η Μέρλε Όμπερον καί ό Μπράϊαν Άχέρον σέ μιá σκηνή τού φιλμ «Έρωτευμένοι έχθροί».

ρω πόσο καί κάνουν όλο τό σπίτι άνω-κάτω.

Ο άνδρας πού μου άρέσει περισσότερο είναι ό Ντέβητ Νίβεν. Η καλύτερή μου φίλη είναι ή Νόρμα Σήρερ. Καί οί δυο παίζουν στόν κινηματογράφο. Προσπαθώ όμως νά έχω πολλούς φίλους καί σέ άλλα επαγγέλματα.

Πιστεύω ότι ένας άνθρωπος πρέπει νά σχετίζεται μέ ανθρώπους όλων τών τάξεων καί όλων τών επαγγελμάτων.

Γι' αυτόν άκριβώς τόν λόγο άφιερώνω τόσον πολύν καιρό στίς έπιστολές τών θαυμαστών καί θαυμαστριών μου. Πιστεύω ότι ο θαυμασται καί θαυμάστριες είναι φίλοι.

Μου άρέσει νά ντύνομαι άπλούστατα καθ' όλη τήν διάρκεια τής μέρας. Μόλις βραδυάσει όμως μου άρέσει νά ντύνομαι μέ μεγολοπρεπείς βραδυές τουαλέτες καί νά πηγαίνω νά χορεύω. Έκτός από τόν χορό έχω καί μιá άλλη μανία: τήν Ιππασία. Πηγαίνω πολύ συχνά Ιππασία καί μπορώ νά πω—χωρίς νά κολακεύω τόν έαυτό μου—ότι είμαι άρκετά καλή καβαλάρισσα.

Αισθάνθηκα τήν μεγαλύτερη άπογοήτευση τής ζωής μου τήν ήμερα πού προσβλήθη τό άγγλικό φιλμ στό όποιο έμφανίζόμουν γιά πρώτη φορά. Ήμουν τότε μιá έντελώς άσήμαντη φιγκυράντ καί τό

άπαντον τού ρόλου μου ήταν... μιá γραμμή, ή όποία όμως... παρελείφη κατά τήν προβολήν. Κόντευον νά λιποθυμίσω από τήν στενοχώρια αλλά παραγόρησα τόν έαυτό μου πού, τουλάχιστον, έφρανιζόμουν, έστω καί γιά ένα μόνο δευτερόλεπτο, στήν σκηνή καί δέν μέ είχαν «κόψει» καί μένα όπως τή γραμμή πού έλεγα...

Όταν όλος ό κόσμος έπαινει τό θάρρος πού είχα ν' άντιμετωπίσω μόνη μου τό Λονδίνον στήν άρχή τής καριέρας, μου, τό πράγμα μου φαίνεται, λίγο άστείο, γιατί όταν εγώ πρωτοπήγα στό Λονδίνον δέν είχα τήν παραμικρήν Ιδέα όσον άφόρτ'ό τί θά είχα ν' άντιμετωπίσω...

Αν όμως έπρόκειτο νά ξαναρχίσω άπό τήν άρχή ξέροντας ό,τι ξέρω σήμερα... θά φερόμουν άκριβώς όπως φέρθηκα καί τότε γιατί πιστεύω ότι ό μόνος τρόπος γιά νά

έπιτύχη κανείς κάτι είναι νά εργασθί μέ όλες του τίς δυνάμεις.

Πιστεύω στήν «τύχη». Αν ή κυρία Κόρντα, ή σύζυγος τού διασήμου σκηνοθέτου Άλεξάντερ Κόρντα δέν τύχαινε νά καθήσῃ μιá μέρα δίπλα μου σ' ένα ζαχαροπλαστείο καί νά μέ «διαλέξη» γιά ένα ώρισμένο «τύπο» πού ζητούσε ό άνδρας τής ποτέ δέν θά σκεπτόμουν νά παίξω στόν κινηματογράφο. Από τότε έγιναι μοιρολάτριάς.

Ήμουν ένα κορίτσι πού είχε τελειώσει τό γυμνάσιο, ήσυχο, άρκετά περιορισμένο, ένα κορίτσι χωρίς τίποτα τό έξαιρετικό ή τό άσυνήθιστο. Δέν είχα καμμιá διαφορά από τίς συμμαθήτριάς μου καί τίς φίλες μου. Μου άρεσε ό κινηματογράφος όπως σ' όλα τά κορίτσια, παρακολουθούσα συχνά φιλμ, μέ γοήτευαν οί πεντάμορφες στάρ πού έπαίζαν, αλλά δέν φαντάσθηκα ποτέ ότι θά άρχόταν μιá μέρα πού θά γινόμουν κι' εγώ μιá στάρ. Καί όμως, ένφ' εγώ δέν τό σκέφθηκα ποτέ αυτό τό πράγμα, δέν τό έσκέδωζα, ύπήρχε κάποιος άλλος πού έφρόντιζε γιά μένα: ή Μοίρα.

Μπήκα σ' ένα ζαχαροπλαστείο γιά νά φάω μιá πάστα καί βγήκα από μέσα μ' ένα συμβόλαιο στήν τσέπη. Έκείνη ή μισητή ώρα πού έμεινα στό ζαχαροπλαστείο όπου συνήντησα τήν κυρία Κόρντα ύπήρξε άποφασιστική γιά όλη τή ζωή μου.

Είναι βέβαια πολλές πού προσλαμβάνονται ως άπλές φιγκυράντ γιά ένα φιλμ καί μένουν γιά πάντα φιγκυράντ είτε γιατί δέν είναι εις θέσιν ν' άνεβοϋν ψηλότερα, είτε—καί αυτό συμβαίνει έξίσου συχνά—γιατί δέν τούς έτυχε ή εϋκαιρία πού χρειάζεται γιά ν' άνταδειχθί ένας ήθοποιός...

Πολλές φορές άρκεί μιá προσεκτική ματιά τού σκηνοθέτου γιά νά ξεχωρίση μιá άσήμαντη φιγκυράντ καί νά τήν άνωψώση άλματικά σέ άστέρα πρώτου μεγέθους...

Τό Λονδίνον καί τό Χόλλυγουντ είναι οί δυο αγαπημένες μου πόλεις. Τό Λονδίνον γιατί μου άνοιξε τόν δρόμο μου καί μου προετοίμασε τήν καριέρα μου. Τό Χόλλυγουντ γιατί μου έδωσε δόξα πού ούτε τήν άνειρεύθηκα ποτέ. Καί δέν θά παύσω νά αισθάνωμαι πάντα ευγνωμοσύνη γι' αυτό.

Προτού μπορέσω νά πω ότι ή ζωή μου είναι άπόλυτα ευτυχισμένη, περιμένω νά παντρευτώ (ίσως θά ξέρετε ότι είμαι άρραβωνιασμένη μέ τόν Ντέβητ Νίβεν καί πρόκειται νά τελέσωμε τούς γάμους μας όταν έπιστρέψει από τήν Άγγλία όπου γυρίζει ένα φιλμ) καί νά νοιώσω τήν χαρά τής μητρότητος. Θέλω ν' άποκτήσω πολλά παιδιά, τέσσερα ή πέντε τό όλιγώτερο καί ύστερα... αν συμβή τίποτα στήν καριέρα μου, πιστεύω ότι θά μου μένουν άρκετά πράγματα πού μποροϋν νά κάνουν τρισευτυχισμένη τή ζωή μιáς Ισορροπημένης γυναίκας.

ΜΕΡΛΕ ΟΜΠΕΡΟΝ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τό Μυστικό του Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

τύπους καί άναζητώντας πάντα τό ριψικίνδυνο καί τό άγνωστο. Σπατάλησα τήν ζωή μου μέ τό γοητευτικό όνειρο νά αναζητώ όλο καί τό καινούργιο.

—Λένε γενικώς πώς οί συγκεντρώσεις τού σέρ Τιμόθεου προσφέρουν κάτι τό καινούργιο, παρητήρησε ό Φράνσις.

Έκείνη σήκωσε τούς ώμους της. —Δέν τό άντελήφθην ως τώρα. Αύτά τά μάτς ίσως νά ήταν διασκεδαστικά, δέν έπιτρέπουν όμως στίς γυναίκες νά τά παρακολουθούν. Τά ύπόλοιπα ήσαν καλά ως έορτή... κοινότυπα όμως.

Σέ άπόσταση λίγων μέτρων, άκουσαν τήν φωνή τού σέρ Τιμόθεου καί στράφηκαν γιά νά τόν δούν. Μόλις είλεν έρθει κι' είχε σταματήσει κοντά σ' έναν άνδρα πού στεκόταν λίγο παράμερα καί πού, όπως μερικοί άλλοι καλεσμένοι, φορούσε ένα πανωφόρι γιά νά προφυλαχθί άπ' τό κρύο. Αυό ύπήρξες στέκονταν πίσω άπ' τόν σέρ Τιμόθεο.

—Κύριε Μανουέλ Δόιτο... είπε ό σέρ Τιμόθεος ή μάλλον κύριε Σόπλαντ. Τά πρόσωπα πού κάλεσα είναι ευπρόσδεκτα έδώ-μέσα. Δέν έχω όμως λόγους νά φερθώ καλά σέ όσους μπήκαν άπόσπλητοι.

Σαφνικά, οί δυο ύπηρέτες άρπαξαν τόν ντέκεντιβ καί τόν σήκωσαν σάν μωρό παιδί. Ο Σόπλαντ δέν διαμαρτυρήθηκε κι' ούτε καν έπεχείρησε νά άντισταθί. Σέ λίγο άκουγόταν ένα «φλόκ» μέσα στό νερό. Τού είλεν ρίξει μιá ναυαγιοσωστική ζώνη.

—Βλέπετε, είμαι πάντα φιλόανθρωπος, παρητήρησε ό σέρ Τιμόθεος σήκοντας άπάνω άπ' τήν κουπαστή. Βλέπω όμως ότι παρ' όλο τό πανωφόρι τού, ό φίλος μας κολυμπά άρκετά καλά γιά νά φθάσῃ στήν όχθη. Βρίσκετε τίς μεθόδους μας λίγο δάναυδες ίσως.

Ο Φράνσις πού είχε δῆ τόν Σόπλαντ νά ξαναβγαίνει στήν επιφάνεια, σήκωσε τούς ώμους. Περιμένε γιά νά άπαντήσῃ, νά δῇ τόν ντέκεντιβ νά φθάνῃ στήν άντικρινή όχθη κολυμπώντας.

—Υποθέτω πώς, λαμβανομένων ύπ' όψει τών περιστάσεων, άποκρίθηκε ό Φράνσις θά ήταν έν γνώσει τού ότι διέτρεχε αὐτόν τόν κίνδυνο.

—Κάτι παραπάνω θά ξέρετε έσείς, είπε, ό σέρ Τιμόθεος. Κρατήστε συντροφιά στήν λαίδη Κυνθία. Έγώ είμαι λίγο άασχολημένος.

Ο Φράνσις δίστασε τό κατάστροψμα καί πήγε νά άνταμώσῃ τήν λαίδη Κυνθία, καί κάθισε κοντά της, στήν θέση πού είχε αφήσει ό ξεναγός τού.

Η βενζινακιότς είχε μῆ σ' έναν όρμίσκο. Άπάνω άπ' τά νερά, τά δέντρα άποτέλοσαν έναν θόλο.

Τό μοτέρ σταμάτησε ξαφνικά. Άκούστηκε τό γκόνγκ.

Ένας ψίθυρος άνακουφίσεως, θέλεγε κανείς ύψόθηκε από τό πλήθος τών καλεσμένων, Έπειτα έκτός πού ήσαν λίγοι, σπρώ-

θηκαν καί διευθύνθηκαν πρὸς τήν σκαλίτσα.

Κάτω, μέσα στό σαλόνι μέ τά άσπρα τοιχώματα πού ήταν επιπλωμένο μέ πολυθρόνες, είχαν κλείσει τά βαρειά παραπετάσματα. Άπέξω έσθυσαν όλα τά φώτα. Στήν άκρη τής αίθουσας, σ' ένα μικρό δάθρο, ήταν ένας άμμοσκαλισμένος στίβος.

Ο σέρ Τιμόθεος προχώρησε πρὸς έναν άπ' τούς στίβους πού τριγύριζαν αὐτόν τόν στίβο καί στρεφόμενος, στάθηκε άντίκρυ στούς καλεσμένους τού.

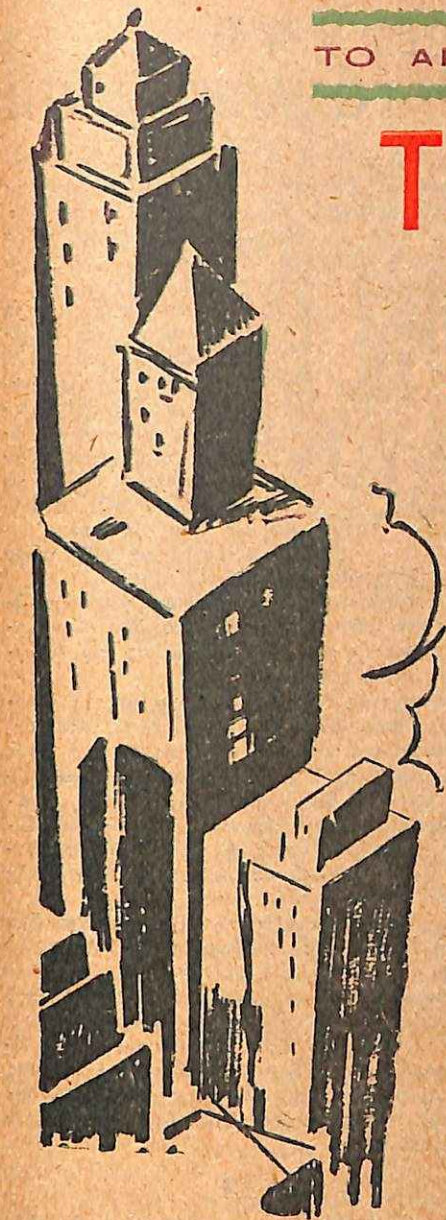
Η φωνή τού, μολονότι μιλούσε σιγανά, ήταν έξαιρετικά διαυγής καί ευδιάκριτη. Κι' ό Φράνσις μέ τήν λαίδη Κυνθία ακόμα, πού βρίσκονταν στήν πόρτα, τόν άκουγαν καθαρά.

—Φίλοι μου, είπε ό σέρ Τιμόθεος, συχνά σάς καλούσα σέ μικρούς άγώνες πού μπορέσαμε νά οργανώσουμε κατά τρόπος λίγο... άσυνήθη μεταξϋ επαγγελματιών πυγμάχων. Τίς τελευταίες φορές όμως φρονώ—έκπροσωπώντας μάλιστα τήν όλότητά σας—πώς είχαν παραγίνει επαγγελματικοί οί άγώνες κι' έπιστημονικοί. Κάτι τούς έλειπε. Αυτό τό «κάτι» έλπίζω νά σάς τό προσφέρω άπόψε...

Ο Φράνσις, πού τά κύτταζε όλα μέ μεγάλη προσοχή, ήταν κατάπληκτος μέ τήν έμφραση τού προσώπου τού σέρ Τιμόθεου, ένφ' αναζητούσε τό δέγμα τού μέσα στήν αίθουσα τήν λαίδη Κυνθία.

—Σκοπός μας, συνέχισε σέ λίγο ό σέρ Τιμόθεος, ύπήρξε πάντα καθώς τό ξέρετε ή άναζήτηση τής πραγματικότητας. Βέβαια δέν κατορθώσαμε πάντα νά τήν έπιτύχουμε. Απώψε όμως θά σάς προσφέρω τήν πραγματικότητα αύτή. Έδώ βρίσκονται δυο άνδρες, πού ό ένας είναι εργάτης στό 'Ήστ' Έντ, ό άλλος ένας Ιταλός πού αποτελούσε ως τελευταία μάσκα ένός όμιλου πλανοδίων μουσικών. Οί δυο άνδρες αὐτοί μισούνται θανάσιμα κι' ό χρόνος είναι άνίκανος νά κατευνάσῃ τό μίσος τους. Ξέχασα τό επώνυμό τους, ξέρω μόνο πώς ό ένας, όνομάζεται Γκιουζέππε κι' ό άλλος Τζίμ. Η γυναίκα τού Τζίμ έφυγε μέ τόν Γκιουζέππε κι' ό άλλος Τζίμ. Η γυναίκα τού Τζίμ έφυγε μέ τόν Γκιουζέππε κι' ό Τζίμ έρωτίστηκε νά έκδικηθῇ.

» Η σταδιοδρομία τού Τζίμ μέσ ένδιαφέρει, είς τό είδος της. Πέρασε έξη χρόνια μέσα στήν φυλακή γιά φόνο. Ο Γκιουζέππε δικάστηκε στήν πατρίδα τού γιά κάποιο έγκλημα καί τήν γλύτωσε χάρις στήν επιδειξιότητα τού συγγόρου τού. Αυτό πάντως δέν έχει καμμιá σχέση μέ τό τωρινό τους μίσος. Οί δυο άνδρες αὐτοί ώρκετώθηκαν νά μονομαχήσουν μέχρι θανάτου. Η μονομαχία αὐτή θά έκτυλισθῇ μπροστά σας σέ δυο λεπτά.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο δικηγόρος Φράνσις Λέντσαμ γνωρίζεται μέ τήν Μάργκαρετ Χίλνιτς, τήν γυναίκα ένός μυστηριώδους κακούργου πού ηττώκετο. Καταλαβαίνει ότι ή γυναίκα αύτή, έξαισίας καλλονής καί άνωτέρας μορφώσεως, ύπήρξε τό κύριο θύμα τού κακούργου, καί ύπέφερε τά πάνδεινα άπ' αὐτόν.

Χωρίς νά τό άντιληφθί, άρχίζει νά τήν αγαπά. Έν τῷ μεταξύ όμως, σχηματίζει τήν πεποίθηση ότι καί ό πατέρας τής Μάργκαρετ, ό πολυκατομμυριούχος σέρ Τιμόθεος Μπράστ, κύριος τού πύργου τού Βαλχάουζ, γιά τόν όποιο ψιθυρίζονται πολλά μυστηριώδη, είναι επίσης ένας τρομερός έγκληματίας.

15. (Η συνέχεια)

Επικρατούσε μιá άτμόσφαιρα νευρικήτος πού τώρα γινόταν ακόμη μεγαλύτερη όσο προχωρούσαν άνάμεσα στίς οικιαρές όχθες τού ποταμού.

—Είχατε άρρωστήσει, νομίζω; είπε στήν διπλανή τού μέ διαταγμό ό Φράνσις.

—Πήτε το έτσι, αν θέλετε. Είχε άρρωστήσει ή ψυχή μου. Είμαι σάν πολλούς ανθρώπους πού βλέπετε έδώ. Ξεκινήσαμε στήν ζωή, πιστεύοντας πώς ήταν κομψό κι' εύγενικό νά περιφρονούμε τούς καθιερωμένους

έδω-μέσα.

Μιά ανατριχίλα κυριεύσε τους παρευρισκόμενους.

Ο Φράνσις μολονότι επαναστατούσε όλη ή ύπαρξή του, δεν μπορούσε να κατανικήση την παράξενη γοητεία που τον κυριεύε. Λίγο μακρινότερά του, ή λαίδη Ίζαμπελ έμοιαζε σαν άλλη γυναίκα. Έσκυβε πάνω στην καρδέλα της με μάτια που έλαμπαν με χείλη μισάνοιχτα, ξαναανοιγμένα, χωρίς ανθρώπινη έκφραση όμως. Η διπλανή του Φράνσις, λαίδη Κυνθία τον κατέπληξε πολύ. Τα μάτια της ήσαν καρφωμένα άπάνω στον σερ Τιμόθεο. Θάλγεγε κανείς πως ζύγισε κάθε λέξη της. Στο πρόσωπό της δεν υπήρχε ούτε ίχνος του ζωηρού εκείνου ενδιαφέροντος που φαινόταν στο πρόσωπο της λαίδης Ίζαμπελ και πολλών άλλων γυναικών. Φαινόταν συσπασμένη σαν να έπρόκειτο να υποστή έναν κλονισμό.

Ο σερ Τιμόθεος κύταζε την πόρτα που έδινε στον άμμοστραμένο στίβο.

—Φέρτε τους ανθρώπους διάταξε.

Φάνηκε άμέσως ένας υπηρέτης. Κρατούσε άπ' το μπράτσο έναν άνδρα καμιά τριανταριά χρονών, κουρελιάρι, με μαύρα, άγέμιστα μαλλιά, χλωμό, με ξεχωρισμένα μάγουλα. Ο άγνωστος μισόκλεισε τα μάτια σαν να τον ένοχλούσε το φώς και γύρισε κρυφά προς την πόρτα από όπου σε λίγο μπήκε ο αντίπαλός του.

Αυτός ήταν ένας νέος, πιδ κοντός, με τα χοντρά χαρακτηριστικά των ανθρώπων της κατωτέρας κοινωνικής ουστάθμης. Του έλειπαν δυο μπροστινά δόντια κι είχε μια ύλη στο μάγουλο. Δεν κύταζε ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Τα μάτια του ήσαν καρφωμένα άπάνω στον αντίπαλό του με θανάσιμο μίσο.

—Εκείνος που μπήκε πρώτος, είπε ο σερ Τιμόθεος προχωρώντας προς τον στίβο και μοιγυρισμένους προς τους θεατές, είναι ο Γκιουζέππε. Ο άλλος είναι ο Τζίμ. Την ιστορία τους την γνωρίζετε. Τώρα, Τζίμ, πρόσθεσε στρεφόμενος προς τον Άγγλο, βάξτε αυτά τα χαρτονομίσματα μέσα στις τσέπες σας: είναι διακόσιες λίρες. Βάξω το ίδιο ποσόδν μέσα στην τσέπη του Γκιουζέππε. Θαρρῶ πως έχετε να λύσετε μια διαφορά. Όποιος νικήσει θα πάρη και τα χρήματα του άλλου, καθώς επίσης και μίαν άλλη άμοιβή, που υποθέτω, υπήρξε ή πρώτη άφορηή της φιλονεικίας σας. Τώρα, έμ-πρός...

Ο σερ Τιμόθεος έπέστρεψε στην θέση του και κάθισε ναχλωώς. Οι δυο υπηρέτες άφησαν τους δυο αντίπαλους. Μεσολάβησε στιγμή δραματικής σιωπής. Οι δυο άνδρες φαίνονταν να ζητούσαν την πιδ βολική θέση. Στις κινήσεις τους υπήρχε κάτι το ύπουλο και το φριχτό ενώ στριφογύριζαν ο ένας γύρω άπ' τον άλλο. Ο Φράνσις κατάλαβε πως μια αιματηρά σκηνή θα διαδραματιζόταν κι όλοι οι παριστάμενοι το κατάλαβαν μαζί του. Οι δυο άνδρες είχαν πάρει τα μαχαίρια τους άπ' την ζώνη τους. Ένας φόνος έτοιμαζόταν, δυο ίσως...

Σάν να κινούνταν από ένα ελατήριο, ο Φράνσις βρέθηκε όρθιος. Όλη του ή ύπαρξη τον έσπρωχνε να επέμβη. Το πρόσωπο της λαίδης Κυνθίας, που ήταν θανάσιμα χλωμή, φανέρωνε την ίδια φρίκη που ένιωθε κι αυτός, αντίκρουσε όμως το βλέμμα του σερ Τιμόθεου και θυμήθηκε την υπόσχεση που είχε δώσει. Έπ' ούδενι λόγω θαπρεπε να επέμβη. Έσφιξε τα δόντια του και έσ-ναμάθησε.

Οι γυναίκες αναστέναζαν κι' ανατριχίαζαν άπ' την συγκίνηση.

Οι δυο άνδρες φαίνονταν έξω άπ' τον εαυτό τους. Ο θόρυβος της δραχνης άναπνοής τους άνηχούσε άταλσία μέσα στην σιωπή. Για μια στιγμή, τα μαχαίρια τους έβγα-

σαν τον άέρα, γρήγορα όμως φάνηκε ποιό θα ήταν το τέλος του αγώνος.

Ο Άγγλος επέτιθετο στα τυφλά. Ο αντίπαλός του περίμενε την κατάλληλη στιγμή, άρνούμενος να άποφύγει τα θανάσιμα κτυπήματα που του κατάφερε ο άλλος. Συγχρόνως προσπαθούσε να βρή το εύαίσθητο σημείο της άμύνης του άντικρουστού του.

Κι' ύστερα, σχεδόν χωρίς να αντιληφθούν πως, όλα τέλειωσαν. Ο Τζίμ κοιτόταν άνάσκελα, με συσπασμένα μέλη. Άπάνω στο σκακάι του ήταν μια φριχτή κηλίδα. Ο άλλος ήταν γονατισμένος κοντά του με μάτια που έλαμπαν από θρίαμβο κι' από μίσος.

Άκούστηκαν κραυγές διαπεραστικές γυναικών κι' ύστερα όλοι σώπασαν. Άκούγόταν πάλι ή λαχανιασμένη άναπνοή του νικητού που άνασπρωνόταν άργά άφου τέλειωσε το φριχτό του έργο.

Ο σερ Τιμόθεος άνασπρώθηκε κι' έκανε μια χειρονομία.

Η αύλαία έκλεισε.

—Σας παρακαλώ κύριοι και κυρίες, είπε ήρεμα, πηγαίνετε όλοι άπάνω στην γέφυρα.

Κανείς δεν κινήθηκε. Μια γυναίκα άρχισε να ξεφονιάζει και πάλι σαν τρελή. Άντίκρου στον Φράνσις ένας παχὺς άνθρωπος με χλωμό πρόσωπο σωριάστηκε κάτω σαν να ψυχορραγούσε. Παρά πόσα δυο άλλοι καλεσμένοι είχαν σηκωθεί και κινούνταν σαν δαιμονισμένοι.

Κι' ο Φράνσις ο ίδιος διαπίστωνε πως ολόκληρη ή ύπαρξή του δριζκόταν σε νευρική υπερένταση. Έδερσε ή λαίδη Κυνθία να κρεμαστοή μισολιπόθυμη στο μπράτσο του για να έρθη στα συγκαλά του.

—Δεν αισθάνεσθε καλά; της ψιθύρισε με δραχνή φωνή.

—Πάμε άπάνω... άέρα! Έκανε εκείνη.

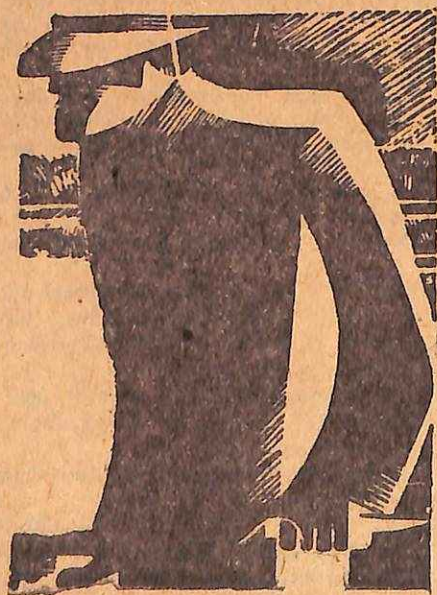
Άνασπρώθηκαν με κόπο. Ένώ ανέβαιναν την σκάλα, άκουσαν την φωνή του σερ Τιμόθεου:

—Όλοι άπάνω στο κατάστρωμα, σάς παρακαλώ, διάταξε. Θα σάς σεβήρουν άναψυκτικά. Υπάρχουν άνθρωποι περιεργοί που κατασκοπεύουν την βενζινάατο και δεν πρέπει να μένουμε παραπάνω εδώ.

Τότε οι καλεσμένοι ώρμησαν έξω, σαν να ήταν ή μόνη τους επιθυμία να ξεφύγουν άπ' το πεδίο όπου είχε διαδραματισθή ή αιματηρή τραγωδία.

Η λαίδη Κυνθία που έξακολουθούσε να είναι γαντζωμένη στο μπράτσο του Φράνσις, τον ώδήγησε στην πιδ άόμορφη γωνιά του πλοίου. Δάσκαλα πλημύριζαν τα μάτια της και λυγμοί τάραζαν το στήθος της.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΞΑΝΑΓΥΡΝΑ ΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

Μια ενδιαφέρουσα είδηση μεταδίδεται: Ξαναγυρνά το μπαστούνι. Κάμποσα χρόνια είχαμε να το δούμε το τόσο απαραίτητο, άλλοτε, έξάρτημα αυτό της άνδρικής τουαλέτας.

Βέβαια, δεν έχει εκλείψει εν τῷ μεταξύ έντελώς, αλλά ή χρήση του είχε περιορισθῇ στους πιδ ήλικιωμένους, και σ' όσους το χρειαζόταν απαραίτητα για να δοθησούν τα άσθενικά τους βήματα.

Και να που τώρα μās ξανάρχεται και ως μόδα.

Οι κατασκευασταί μπαστουινών συνεικνίθησαν και φυσικά έτοιμάζονται όσοι δεν έγκατέλειψαν εν τῷ μεταξύ τελείως το επάγγελμα, να ξαναρχίσουν.

Και πρώτος από όλους ο περίφημος ίδιοκότης...φυντειών για μπαστούνια κ. Καμους.

Είπαμε «φυντειών» γιατί πραγματικά περι αυτού πρόκειται! Τα μπαστούνια φυντειώνουν όπως κάθε άλλο φυτό! Έκτος ώρισμένων ειδών που γίνονται από κλαδιά δένδρων γνωστών, όπως ή μηλιά, ο σφένδαμνος ή γνωστότάτη μας και τόσο δημοφιλής άλλοτε έδώ κερασέα, κλπ.

Τα μπαστούνια γενικώς γίνονται από ένα ειδικό θάμνο, που καλλιεργείται έντατικά έπάνω σε μεγάλες εκτάσεις γῆς, και που δίνει κάτι κλαδιά ίσια και χωρίς παραλλάδια, από τα όποια κατασκευάζονται τα μπαστούνια.

Ο κ. Καμους ο Γάλλος παραγωγός που άναφέρουμε, έχει τέτοια φυτώρια εκτάσεως διακοσίων εκταρίων όπου φυντειώνουν τέσσερα και παραπάνω εκατομμύρια μελλοντικών μπαστουινών.

□ □

Το μπαστούνι έχει πρωτοφανή στον 17ο αιώνα: το έχει λανσάρι ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 13ος. Η μόδα κράτησε πολύ καιρό.

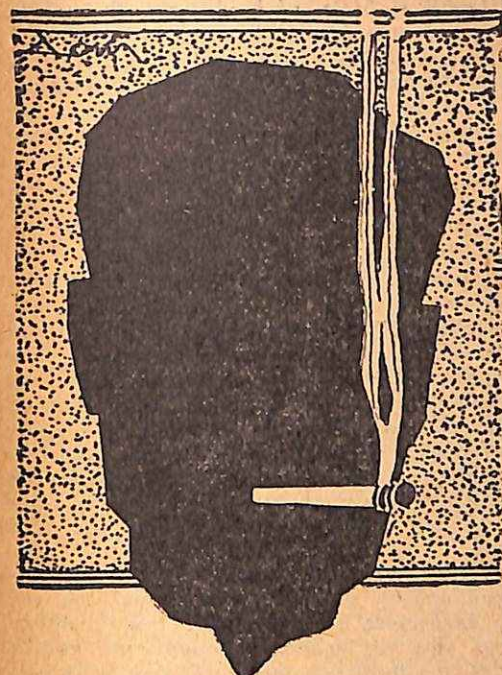
Στον 18ο αιώνα, το μπαστούνι ήταν είδος πολυτελείας, υπήρξαν μπαστούνια, άληθινά πολύτιμα. Π. χ. το μπαστούνι του τραπεζίτη Σαμουήλ Μπενάρ πουλήθηκε 10.000 σκούδα το μπαστούνι που ή Αυτοκρατορία Αικατερίνη ή Β' προσέφερε στον βασιλέα της Σουηδίας Γουσταύο Γ' σκόλησε 60.000 ρούβλια, δηλ. παραπάνω από ένα εκατομμύριο δραχμής!

□ □

Ένα άλλο περίφημο μπαστούνι υπήρξε του Βενιαμίν Φραγκλίνου. Ήταν από άγριο-μηλιά με χρυσό χέρι. Το μπαστούνι του αυτού ο Φραγκλίνος το χάρισε στην διαθήκη του στον Βάσιγκτον, στον «φίλο του άνθρώ-πινου γένους» όπως έγραφε ο ίδιος.

Περίφημο υπήρξε και το μπαστούνι του Βολταίρου, του μεγάλου φιλοσόφου, που ζώντας άνόμη είχε αγοράσῇ από ένα μοναδική συλλέκτη. Σε λίγο όμως, παραπάνω από...είκοσι πρόσωπα είχαν το μπαστούνι του Βολταίρου. Κάποιος επληθείςος τεχνίτης είχε την... έμπνευση και την έξυπνάδα να κατασκευάση μερικά πανομοιότυπα του περιφήμου μπαστουινού και να τα μοσχοπουλήσῃ. Πράγμα που έκανε τον Βολταίρο να λέγῃ όταν το μιλούσαν για το μπαστούνι του:

«Όλόκληρο δάσος θα μπορούσε να γίνῃ από το μπαστούνι μου αυτό!»

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Ο Μάρτεν Ντάλ πότιζε τις τριανταφυλλίες του κήπου του εκείνο το άπόμεμα όταν είδε τον ίνσπεκτορ Σούμερ να πηδά από το λεωφορείο έξω από το μέγαρό του και να προχωρή προς την πόρτα του.

Χαμογελώντας στράφηκε προς άλλη διεύθυνση και όταν κατάλαβε πως ο φίλος του άστυνομικός είχε περάσει πιδ το κατώφλι έστρεψε ξαφνικά προς αυτόν τον νεροσώληνα που κρατούσε κάμνοντάς τον έτσι μουσικάδι.

—Στραβομάρα! βλαστήμησε ο άστυνομικός τινάζοντας τα νερά από πάνω του. Δεν προσέχεις λιγάκι; Με έκανες έλεινόν!

—Μά καϊμένη Σούμερ! Πώς ήθελες να φαντασθῶ πως ήσουν από πίσω μου;

—Άλλη φορά θα κρατώ ένα κουνδοῖνι μαινόμενος στο σπάτι σου. Υποδοχή να σου πετύχῃ! Τι κάνεις αυτού;

—Δέ δλέπεις; Ποτίζω τα τριαντάφυλλά μου.

—Και τους φίλους σου! Τριαντάφυλλα! Δεν κολλιεργείς καϊμένη και μερικά ροπανάκια; Θα κρατήσῃ πολύ άκόμη αυτό το γλέντι:

—Όχι. Τέλειωσα. «Οτι έτοιμαζόμουν να τα παρατήσω. Τι ώρα είναι;

—Πάνω-κάτω ή ώρα που οι καθώς πρέπει κύριοι παίρνουν το σάι των.

—Πάμε λοιπόν στη βεράντα να το πάρουμε σαν καθώς πρέπει κύριοι που είμαστε και οι δυο μας.

Σε λίγο, ο άγαθός Μπίλμινγκ σεβήριζε στη βεράντα το σάι με όλες εκείνες τις λιχουδιές για τις όποιες ο Σούμερ έτρεφε ιδιαίτερη άδυναμία.

—Και, ποιός καλός άέρας σε έφερε Σούμερ στο φτωχικό μου; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ όταν ο φίλος του κατεβρόχθισε και το τελευταίο μπισκότο.

Ο άστυνομικός σκούπισε τα χείλη του, άναψε ένα τσιγάρο και ρώτησε:

—Γνωρίζεις τον άδαμαντοκόλη Φίκετ;

—Τόν Τζάιμς Φίκετ; Πώς όχι; Είμαι πελάτης του. Τι το συνέβη;

—Ω! Τιποτα το δυσάρεστο... για την ώρα. Ίσως μια άπ' αυτές τις μέρες να πάθῃ κάποια νύλα.

—Από ποιόν;

—Από την «Σκότλαντ-Γουάρντ». Ζήτημα δυο ή τριών χρόνων καταναγκαστικά έργα,

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὰ κουμπιά του μίστερ "Αλεξ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

—Γιατί; Τι έκανε;

—Πάει χρόνος τώρα που έξασκεί το λαθρεμπόριο πολυτίμων λίθων αλλά δεν μπορούμε ν' ανακαλύψουμε το σύστημά του και να το ρίξουμε το προσωπείο.

—Τί θηρία που είστε σεις οι άνθρωποι της «Σκότλαντ-Γουάρντ»! Δεν έννοείτε ν' αφήσετε ένα άνθρωπο να προσδεύῃ!

—Άφησε τ' άσεία Μάρτεν, γιατί ή ύπόθεση δεν στερείται σοβαρότητας. Η κυβέρνηση ζημιώνεται πολλά από το λαθρεμπόριο αυτό. Θα γνωρίζῃς δέβαια ότι ή κυβέρνησις εισπράττει το δέκατο της αξίας κάθε πολυτίμου λίθου που μπαίνει στη χώρα και εισπράττει πάλι το δέκατο της αξίας του όταν ο λίθος αυτός βγαίνει από τη χώρα. Ο μίστερ Φίκετ, λοιπόν εισάγει πρό χρόνον λίθους μεγάλης αξίας χωρίς να πληρώνη τελωνείο και φυγαδεύει άλλους στο έξωτορικό χωρίς ή κυβέρνηση να εισπράξῃ το νόμιμο τέλος.

—Με ποιό τρόπο;

—Έδω σε θέλω! Με ποιό τρόπο; Άν μπορέσεις να βρῃς το σύστημά του!

—Πές μου θετικά πράγματα Σούμερ. Πώς υπομείνασθε ότι ο Τζάιμς Φίκετ έξασκεί αυτό το λαθρεμπόριο;

—Μά νομίζεις πως δεν ξέρουμε τί μās γίνεται στην «Σκότλαντ-Γουάρντ»; Υπάρχουν άνθρωποι στο Λονδίνο, τραπεζίτες, μεγαλοβιομήχανοι, πολυεκατομμυριούχοι, που χωρίς να το γνωρίζουν έχουν το φακέλλο τους στα άρχεία μας. Ο Τζάιμς Φίκετ, πρό τριών άκόμη χρόνων ήταν υπάλληλος άδαμαντοπωλείου. Κατόπιν άνοίξε ένα μικρομάγαζο και άρχισε να προσδεύῃ άλματωδώς. Σήμερα, στο χρονικό διάστημα δυο χρόνων έγινε ένας από τους μεγαλειότερους άδαμαντοπώλες. Ήταν λοιπόν δυνατό ένα τέτοιο προσδευτικό άνθρωπο... να μη τον παρακολουθώσουμε; Ήταν δυνατό να μην άνοίξουμε την παρτίδα του του παθητικού και ένεργητικού; Έχουμε λοιπόν το φακέλλο του όπως και όλοι όσων πλουτίζουν από τη μέρα στην άλλη.

—Τόν δικό μου τόν έχετε;

—Έλα τώρα, μην αλλάζουμε θέμα. Ξέρεις ότι ή «Σκότλαντ-Γουάρντ» όπως έχει στην ύπηρεσία της σοφούς, χημικούς, σιδηρουργούς... και σφουγγαράδες άκόμη, έχει και εκτιμητές πολυτίμων λίθων, τέτοιους που θα τούς ήλεγνε και το Άμστερνταμ. Οι εκτιμηταί μας αυτοί διατάχθηκαν ένα προῖ να κάνουν μια βόλτα ως το κατάστημα του Τζάιμς Φίκετ και να εκτιμήσουν ένα ρουμπίνι έξαιρετικού μεγέθους που βρισκόταν έκτεθειμένο στην βιτρίνα. Το έξιτιμῃσαν 800—1000 λίρες. Άλλος υπάλληλος της «Σκότλαντ-Γουάρντ» παρουσιάσθηκε ως άγοραστής κι' ο Φίκετ τόν πληροφορήσε πως το ρουμπίνι είχε μιάλας πουλήσῃ για 300 λίρες! Δεν μπορούσαμε δέβαια να ζητήσουμε

το όνομα του άγοραστοῦ για να μη καταλάβῃ πως τόν βάλαμε στο σημάδι. Ρωτήσαμε το τελωνείο από το όποιο πληροφορηθήκαμε ότι τέτοιο ρουμπίνι δεν είχε πληρώσει τέλος εισαγωγῆς. Ύστερα από δεκαπέντε μέρες, άνθρωπος μας που παρακολουθεί την κίνηση του Άμστερνταμ μās πληροφορούσε ότι το ρουμπίνι πουλήθηκε εκεί αντί 1100 λιρών. Έννοείται ότι ούτε τέλος έξαγωγῆς πληρώθηκε. Το ρουμπίνι ήλθε μυστηριωδώς στο Λονδίνο και μυστηριωδώς φυγαδεύθηκε. Το ίδιο γίνεται από τότε με σπάνια μαργαριτάρια, διαμάντια, σαπφείρους, αμέθυστους. Ο Τζάιμς Φίκετ είναι λαθρεμπόρος πολυτίμων λίθων αλλά ως την στιγμή στάθηκε άδύνατο να ανακαλύψουμε το σύστημά του. Το μόνο που υπομείνασθε είναι ότι το λαθρεμπόριο διεξάγεται με το ποταμόπλοιο «Λάιον όφ Σή» γιατί όργανά μας τόν είδαν τρεις φορές στην προκυμαία όταν το ποταμόπλοιο αυτό άγκυροβολούσε. Κάποιοι από το πλήρωμα είναι συνεργός του. Ποιός όμως; Που ό συνεργός αυτός κρύβει τους πολυτίμους λίθους, πως τους βγάξει και πάλι; πάλι παραλαμβάνει εκείνους που φυγαδεύονται;

ΕΝΑΣ ΒΑΝΑΥΣΟΣ ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ

Τε ποταμόπλοιο «Λάιον όφ Σή» προσήγγιζε στην προκυμαία του Τελωνείου όταν ένας ψήλος και άδύνατος αλλά τύπος άξεστου άλθοφόρου, άγνωστος στο προσωπικό του Τελωνείου, δημιουργούσε έπεισόδιο θέλοντας σώνει και καλά να λάβῃ μέρος στην εκφόρτωση.

—Τί άδεια και κολύθια νερόβροστα μου τσαμπουνάτε! έλεγε στους άλλους άλθοφόρους που γύρευαν να τόν έμποδίσουν. Έγω πέντε μήνες άνεργος και έννοώ, να βγάλω ένα μεροκάματο. Όποιος έχῃ νερές γροθιές άς με έμποδίσῃ!

Ένας πόλιας άπενέβη για να μη δημιουργηθῇ έπεισόδιο αλλά και αυτός στήθηκε άδύνατο να πείσῃ τόν περιεργο τύπο πως δεν είχε το δικαίωμα να εργασθῇ.

—Τί μās λες κύριε πόλιας! Κι' ο 'Υποναγός της Έργασίας αν θέλῃ να με έμποδίσῃ θα γελάσω μπρος στη μοψη του! Θα με πās μέσα είπες; Άλλο πάλι αυτό! Με πήγανε μέσα γιατί έσπασα δυο δόντια τις προάλλες, με πήγανε μέσα γιατί με πιάσανε να κοιμάμαι σε ένα παγκάκι, με πήγανε μέσα γιατί βούτηξα μια φωνετζόλα άπό το καλάθι μίος υπηρέτη. Θα με πās μέσα γιατί θέλω να ξερασθῶ! Θα διαμαρτυρηθῶ στην «Εταιρία προς Προστασίαν των Ζώων»!

Οι περιεργοί που παρακολουθούσαν τη σκηνή έξασπασαν στα γέλια άκούοντας τις τελευταίες αυτές λέξεις του περιεργου τύπου του λαού και μια γρή άροδοκωκινή και ζοηρή, έξαιρετικά παχύσακη που θα ζύγισε τουλάχιστον 110 κιλά, πήρε το μέρος του.

—Δίκιο έχει ο άνθρωπος κύριε πόλιας! Άφήστε τον να βγάλῃ ένα ψωμομεροκάματο ό άνθρωπος! Μπῶ! Κακό που μās βρήκε! Να τόν πᾶνε τόν άνθρωπο φυλακή γιατί θέλει να δουλέψῃ.

—Για στο στόμα σου κοπέλλα μου! Για στο στόμα σου άγγελέ μου! Να ή γυναίκα

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΑΤΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

που μου χρειάζεται! φώναξε ο περιεργός τύπος.

Και λέγοντας, την πλησιάζει, ένθουσιασμένος, της κολλάει ένα φιλή και αρπάζοντάς την από τη μέση με το ένα του χέρι την σήκωσε σαν πομπύλο και την παρέδωσε στον πόλιοσαν λέγοντάς του:

—Φύλαξέ μου την να ζητήσω κατόπιν το χέρι της από την μαμά της.

Αυτό ήταν το καλλίτερο επιχείρημά του. Βλέποντάς τον να σηκώνει με το ένα χέρι και με τόση ευκολία σαν άψυχη κουκλίτσα το σάρκινο εκείνο όγκο, έμειναν κατάπληκτοι όλοι και ξέσπασαν σε άλλα γέλια. Ο πόλιοσαν άπομακρύνθηκε. Ο άνεργος Ήρακλής θάβγαζε κείνη την ημέρα το μεροκάματο του.

Ο ΣΟΥΜΕΡ... ΜΥΡΙΖΕΤΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟ

Ο Μάρτεν Ντάλ καθισμένος στο κρεβάτι του και περιμένοντας το πρωινό του πρόγευμα έπαιζε κείνο το παιδί με ένα γατάκι που το άγαποσε για την άσχημά του, όταν άνοιξε η πόρτα του δωματίου του και φάνηκε ευδιάθετος ο ινσπéκτορ Σούμερ.

—Ο Σούμερ! Πρώτα δώ πά ή μέρα μου σήμερα. Ποιός καλός άερας;

Χαμογελώντας αινιγματικά ο αστυνομικός, πήρε κάθισμα, κάθισε κοντά στο κρεβάτι και θγάζοντας από την τσέπη του ένα έπισηκετήριο του το παρουσίασε άμλητος.

Ο Μάρτεν Ντάλ διάβασε δυνατά:

«Μίστερ Φίκετ είσαι πλεονέκτης. Τό να μη πληρώνεις τελωνείο πάει κι' έρχεται και ίσως-ίσως να μη κάνεις άσχημα. Έπιτρέπεται όμως να κλέβεις τόσο άούστολα την Κυβέρνηση και να μη προσφέρεις μιά δεκάρα ύπέρ της «Εταιρίας προς Προστασίαν των Ζώων»; Θα σου έπιστρέψω τα έξη μαργαριτάρια όταν καταθέσεις το δέκατο της αξίας των ύπέρ των τετραπόδων φίλων μου. Ο «Λοποδύτης-Φάντασμα».

—Τί; Ο Φίκετ έπεσε θύμα του «Λοποδύτη-Φάντασμα»;

—Είδες εκεί σύμπτωση; Προχθές είχαμε την κουβέντα του, γθές έφθασε το «Λάϊον όφ Σή» και γθές βράδυ ο «Λοποδύτης-Φάντασμα» τον έπισκεπτόταν και του έκλεβε έξη θανυάσια κοινωνικώ μαργαριτάρια, αξίας 3000 λιρών! Άλλά πώς τόσο άργά στο κρεβάτι σου; Ή ώρα πλησιάζει δέκα. Σενύχτησες γθές βράδυ;

—Ναί. Με πονούσαν τα μαλλιά μου και δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι.

—Και όταν σ' δεν κλείνεις μάτι από τον πόνο των μαλλιών σου... ξυπνάς όλος κέφι.

—Για λέγε λοιπόν; Πώς την έπαθε ο μίστερ Τζαίμς Φίκετ;

—Τα συνηθισμένα του «Λοποδύτη-Φάντασμα». Διέρωξε το σπίτι του, βρήκε μέσα σε μιά κρύπτη έξη μαργαριτάρια, τάβαλε στο χέρι και άπ' έδώ πάν κι' άλλοι!

—Πότε ο Τζαίμς Φίκετ πήρε είδηση;

—Σήμερα το πρωί άνοίγοντας την κρύπτη του βρήκε άντ' των μαργαριταριών του αυτό το έπισκεπτήριο. Μας τηλεφώνησε, τρέξαμε στο μεγάλο του και κατάγλωμος από τη σύγχυσή του μας έλουσε με όλα τα επίθετα! Άλλο ρεζίλι για την «Σκότλαντ-Γιάρντ»!

—Τόν ρωτήσατε άν τα μαργαριτάρια αυτά τα είχε πρδ χρόνου;

—Ναί. Μας άποκρίθηκε ότι τα είχε αγοράσει πρδ έπτά μηνών και ότι σκεπτόταν να κάνη μ' αυτά και με άλλους πολυτίμους λίθους ένα στέμμμα και να το ενθέσει.

—Και πώς δεν τα είχε στο κατάστημά του αλλά κρύβει σπίτι του;

—Του κάνανε τη σχετική ερώτηση και μας άπήντησε ότι στην μυστική του κρύπτη είχε περισσότερη έμπιστοσύνη παρά στο χρηματοκιβώτιό του.

—Πληρώθηκαν τέλη γι' αυτά τα μαργαριτάρια;

—Ίσχυρίζεται ότι τα άγόρασε στο Λονδίνο από κάποια Ρωσίδα που εγκατέλειψε την Άγγλία. Αυτό βεβαίως άν θέλουμε το πιστεύουμε.

—Έχω μιά ιδέα Σούμερ.

—Λέγε την. Δεν μπορεί παρά να είναι καλή. Σ' έχεις πάντα καλές ιδέες όταν έαγρυπνάς από τους πόνους των μαλλιών σου.

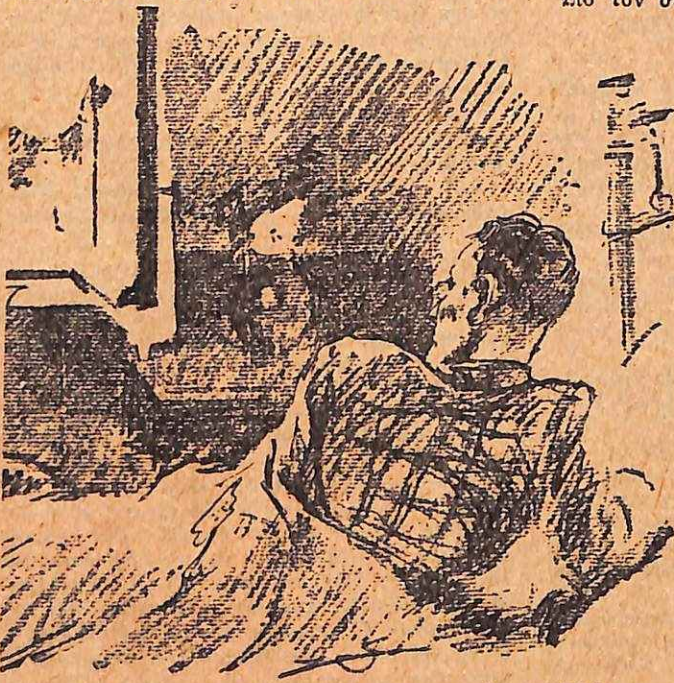
—Πάμε λοιπόν στην τραπεζαρία να τσιμπήσουμε κάτι και τρώγοντας θα τα πούμε...

ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΣ ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ

Οι ύπάλληλοι του Τελωνείου έμειναν κατάπληκτοι ύστερα από δέκα μέρες, βλέποντας να καταφθάνη και πάλιν ο ενοχλητικός άχθοφόρος λίγο πριν άγκυροβολήση το ποταμόπλοιο «Λάϊον όφ Σή».

Και αυτή τη φορά δεν ήταν μόνος! Τόν συνόδευε ένας άλλος λαϊκός τύπος ροδοκίμνος και παχύσαρκος σαν άρχιμάγειρος λαϊκού έστιατορίου.

Οι δυο άντρες σταμάτησαν στην αποβάθρα έχοντας τα χέρια των στυνωμένα στο

Ο Μάρτεν Ντάλ, ήταν καθισμένος στο κρεβάτι του.

στήθος των, κύτταζαν πρδς το μέρος του «Λάϊον όφ Σή» που πλησίαζε, άλλαξαν άναμεταξύ των λίγες λέξεις και τέλος, ο Ψηλός και αδύνατος αλλά έξαιρετικά χειροδύναμος, πρδ είχε καταπλήξει πρδ δέκα ημερών όλο τον κόσμο, στράφηκε ευδιάθετος πρδς τους άναγνωρισμένους άχθοφόρους του τελωνείου:

—Γειά-χαρά, συνάδελφοι! Σας φέρνω και άλλο μακανάσιον. Έχει τρείς μέρες ο φουκαράς να γείμει την παραθαρμένη του και άν δεν βγάλη σήμερα το μεροκάματό του είναι ικανός να φάη κανένα από σας ζωντανό από την πείνα του.

Οι άχθοφόροι δεν άποκρίθηκαν. Ναί μέν ο παχύσαρκος τύπος δεν τους γέμισε το μάτι αλλά κυττάζοντας τόν άνεργο πρδ τους είχε καταπλήξει την πρώτη φορά με την έξαιρετική του δύναμη, έκριναν καλό να θάλουν και πάλι νερό στο κρασί των και να άφήσουν τους δυο άνεργους να κερδίσουν από μερικά σελίνια. Στο άναμεταξύ, το «Λάϊον όφ Σή» έφθανε, έβριχνε σκάλα και σε λίγο άρχισε η αποβίβαση των επιβατών.

Παραδόξως όμως, αυτή τη φορά ο άχθοφόρος που πριν δέκα μέρες είχε καταπλήξει με την δραστηριότητά του, μόλις καταδεχόταν τώρα να σηκώσει κανένα έλαφρό βαλιτσάκι. Όσον άφορά δέ τόν παχύσαρκο, αυτός έμεινε με σταυρωμένα χέρια σάμπως να περιμενε να τόν παρακαλέση ο πλάτης!

Οι επιβάτες αποβιβάσθηκαν έτσι όλοι και σε λίγο άρχισαν να θγαίνουν και οι άνδρες εκείνοι του πληρώματος που δεν είχαν ύπηρεσία.

Ξαφνικά, ένα παιδί δεκαπέντε το πολύ χρόνων με στολή ύπαλληλου βαφείου και σιδηρωτηρίου φάνηκε έρχόμενο πρδς το ποταμόπλοιο, κρατώντας στο χέρι του ένα φρεσκοσιδηρωμένο άσπρο σακκάκι ναυτικής στολής. Μόλις πλησίασε τη σκάλα, ο ψηλός και αδύνατος άχθοφόρος έτρεξε διασπείκας ν' άρπάξη το βαλιτσάκι του τελευταίου έπιβάτου και περνώντας πλάι από το παιδί του έβριξε καταγής το φρεσκοσιδηρωμένο σακκάκι του ναυτικού που κρατούσε στο χέρι του.

Μιά βλαστήμια άκούσθηκε κείνη τη στιγμή από τη γέφυρα του ποταμόπλοιού και ο άπρόσμετος άνεργος σήκωσε τα μάτια του και είδε τόν πρώτο καπετάνιο που άφριζε από τόν θυμό του γιατί του είχε ρίξει καταγής το φρεσκοσιδηρωμένο σακκάκι του.

—Δεν προσέχεις χαμάλια; Μου έκανες έλεεινδ το σακκάκι!

Ο άνεργος το μάζεψε από καταγής, το ξεσκόνισε σαστισμένος και άποκρίθηκε:

—Δεν έπαθε τίποτα λόρδε μου. Ένα χεράκι με τη δούρτσά και δεν θα φανίνεται ούτε ίχνος σκονίστας. Με το συμπάθειο καπετάνιε μου!

Και ξανάδωσε το σακκάκι στο χέρι του μικρού ο οποίος άνέβηκε διασπείκας αλλά προσεπτικα τη σκάλα.

Σε λίγο εμφανίζονταν και πάλι ο πρώτος καπετάνιος στη γέφυρα φορώντας το κάτασπρο φρεσκοσιδηρωμένο σακκάκι που του είχε φέρει ο μικρός, ένφ αυτός κατέβαινε τη σκάλα κρατώντας το σακκάκι πρδ ο πρώτος καπετάνιος φορούσε κατά την διάρκεια του ταξιδιού.

Αυτή τη φορά οι δυο άνεργοι λογύφεραν ζωντά άναμεταξύ των και μόλις το μικρό πλησίασε κοντά των, ο ένας έσπρωξε βίαια τόν άλλον κι' αυτός τίνανε τόν μικρό με το σακκάκι στον ποταμό.

Ταχύς σαν την άστραπή, ο αδύνατος άνεργος έπεσε στο νερό εις βοήθειαν του μικρού και σε λίγο τόν έβγαζε φοβισμένο άλλα σώο. Στο άναμεταξύ, πικνδ το πλήθος είχε συγκεντρωθή στην αποβάθρα και προσπαθούσε να χωρήση τόν πρώτο καπετάνιο και τόν παχύσαρκο άνεργο που είχαν έλθει στα χέρια. Ο άλλος που είχε ριχτή στο νερό, θγάζοντας το μικρό κρατούσε το σακκάκι του πρώτου καπετάνιου στο χέρι του.

—Το σακκάκι μου! λέει ο ναυτικός όρμώντας πρδς αυτόν.

—Ποιό σακκάκι σου; Κι' αυτό δικό σου είναι; Τό δικό σου στο έφερε πάνω ο μικρός. Αυτό το βρήκα στο ποτάμι και το κρατώ εις άνάμνησιν του ήρωισμού μου!

Άσυγκράτητος πιά ο πρώτος καπετάνιος άρπαξε το σακκάκι και το τράβηξε βίαια άφριζοντας:

—Ή το άφήνεις ή...

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

Ή Τουανέττα ήδελε να μάδη...

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΗ

ή κυρία Βερδόν δεν ήταν καθόλου περιεργή. Έν τούτοις, δεν μπορούσε να μη βραδύνει το βήμα της την στιγμή που περνούσε την γαλαρία, έξω με τόν όποιο τυχαία είχε συναντηθή: τόν Στέφανο Φαργγκώ. Ο Στέφανος είχε έλθει να φάνε μαζί. Άφου ήπιαν τόν καφέ τους, ο Γαβριήλ παρέσυρε τόν Στέφανο.

—Έλα παλιέ μου φίλε του είπες. Έλα να δής τα βιβλία μου. Τουανέττα, θέλω να δειξω τα βιβλία μου στδν Στέφανο. Μου το έπιτρέπεις, άγάπη μου;

Ήταν ένας εύσχημος τρόπος για να την άπομακρύνει, άλλα δεν της κακοφάνηκε. Ήταν πολύ φυσικό, ύστερα από τόσων έτών χωρισμό, οι δυο αυτοί άνδρες να ήσαν εντυχείς μένοντας οι δυο τους μοναχοί, για να πούν τα περασμένα τους. Ποιός έβριε, μάλλον, άν αυτή την στιγμή ο Γαβριήλ δεν έξεμυστηρετο στδν φίλο του: «Είμαι παντρεμένος και χρόνια τώρα με μιά γυναίκα που λατρεύω».

Στην σκέψη αυτή χαμογέλασε και τέντωσε το αυτί της στδν ψήθυρο των φωνών. Οι ψήθυροι όμως έφθαναν δυσδιάκριτοι από την κλειστή θύρα. Κατόπι έγινε μιά στιγμή ήσυχασαν οι θόρυβοι του δρόμου, και οι φωνές άντήχησαν καθαρές. Ήταν ο Στέφανος τώρα που ρωτούσε:

—Έτσι λοιπόν; Δεν την έχασες ποτέ! Ήσουν τρελλός γι' αυτόν!

—Να την ξεχάσω. Την όμορφη Μαγδαληνή; Τόν πρώτο μου έρωτα;

Η Τουανέττα Βερδόν κοντοστάθηκε και έφερε έξ ένστικτου το χέρι στην καρδιά. Είχε την έντύπωση ότι ένα βέλος την είχε τραπήσει πέρα-πέρα. Κατόπι συνήλθε, πέρασε την γαλαρία και μπήκε στο δωμάτιό της.

Έκλεισε την πόρτα με το κλειδί. Είχε άνάγκη να φυλακισθή μαζί με την μοιραία φράση και να έτοιμασθή για την μάχη, από την όποια, είτε ο ένας είτε ο άλλος, έπρεπε να βγύ νικητής. Ποιος θα κέρδιζε; Ή Τουανέττα θα ήταν πιά δυνατή από την ζήλεια, ή μήπως η ζήλεια θα κατέστρεφε την Τουανέττα;

Όταν μετά μιά ώρα βγήκε από το δωμάτιό της, δεν είχε άποφασίση άκόμη τίποτε. Δεν είχε νικήση, δεν είχε νικηθή, άλλ' ή φράση είχε τρόπον τινα όλοποιηθή ύπδ τα άπροσδιόριστα άκόμη χαραντηριστικά ένδς φαντάσματος, του φαντάσματος της ώρας Μαγδαληνής.

Τό βράδυ, στο τραπέζι, ή Τουανέττα έμεινε σιωπηλή.

—Μου κρατάς κάρια, γιατί σ' άφησα μόνη όλο τ' άπόγευμα, την ρώτησε ο σύζυγός της.

—Εγώ; είπες. Τί ιδέα! Ύποθέτω ότι είχατε να πείτε τόσα πράγματα, έσδ κι' ο φίλος σου;!

—Τό γεγονός είναι πώς όταν άρχίζει κανείς τα παλιά δεν τελειώνει ποτέ. Είναι τόσο συγκινητικό το παρελθόν.

—Τό παρελθόν κάνει να ξεχνιέται το παρόν, ψιθύρισε ή Τουανέττα με πνιγμένη φωνή.

—Ύπερβολές. Άλλά πώς είσαι έτσι επιθετική; Δεν σ' εύχαρίζουν ή συνάντησή μου με τόν Φαργγκώ; Δεν βλέπω έν τούτοις,

για τί πράγμα θα μπορούσες να τόν κατηγορήσης;

Η Τουανέττα έκαμε να πη: «Είμαι ένας παληάνθρωπος, όπως, άλλωστε και σ'», έν τούτοις συνεκρατήθη και χαμογέλασε και φώναξε ειρωνικά:

—Ω! είναι χαριτωμένος.

Ο Γαβριήλ έβριξε τότε την πετσέτα του επάνω στο τραπέζι.

—Έχουν δικη να λέν, πώς οι παντρεμένες γυναίκες μισούν τους φίλους των συζύγων των. Πίστευα έν τούτοις πώς έσδ ή σου έντιμότερη από τις άλλες.

—Ω! Δεν είμαι και κάτι τί το σπάνιο. Είμαι κι' εγώ μιά άπ' εκείνες τις γυναίκες, που τις παντρεύονται για τα νοικοκυρίστικα χαρίσματά τους, άλλα που δεν έξάπτουν την φαντασία.

—Ύπαρχει κάτι που έξάπτει την φαντασία μου; Δεν είσαι στα συγκαλά σου. Τηλεφώνησε του γιατρού...

Άντ' ν' άπάντησε, ή Τουανέττα πήγε

Ήταν μιά βάρκα...άπάντησε ο Φαργγκώ.

και ξανακλείστηκε στο δωμάτιό της, όπου πέρασε την νύχτα στην μοναξιά, με θυμούς, με αγωνία, με δάκρυα και με ύποθεσις. Τό πρωί πήρε κάποια άπόφαση, να μάθη ποιά ήταν ή άλησμόνητη αυτή Μαγδαληνή, άν ζούσε άκόμη και άν ο Γαβριήλ την έβλεπε άκόμη.

—Ω! Άν μπορούσαν να της πούν πώς πέθανε!

Έν τούτοις μερικές νεκρές—στολισμένες με ποίηση—δεν είναι περισσότερο έπισηδες από μερικές ζωντανές;

Με μεγάλη περίσκεψη άρχισε ή Τουανέττα τις έρευνές της. Εύχως άμέσως σκόνταψε σε δυσκολίες. Οι γονείς του Γαβριήλ, άποτραβηγμένοι σ' ένα έξοχικό τους σπίτι δεν φαίνονταν να είχαν κρατήσει στην μνήμη των τις νεανικές σχέσεις του γιού των. Άσφαλώς, καμιά Μαγδαληνή δεν θυμούνται.

Κατ' άνάγκη ή Τουανέττα συλλογίσθηκε τόν Φαργγκώ. Αυτόν κι' ο σύζυγός της σύγκαζαν μαζί στο Καρτιέ Λατέν. Ή ώρα Μαγδαληνή θα ήταν ίσως σύντροφός των γλεντιών τους, κατά την περίοδο αυτή της ζωής των.

Έπρεπε να δρώση. Άλλά με περίσκεψη και...

Ετσι, ξαφνικά πρδς μεγάλη κατάπληξη του Γαβριήλ ή Τουανέττα διέκρηξε ένα πρωί ότι υπήρχε άδικη πρδς τόν Φαργγκώ. Μετα-

νοούσε γι' αυτό. Ήθελε να έξαλείψη την άνάμνηση της κακής διαθέσεώς της. Ο Φαργγκώ προσεκήλθη στο τραπέζι. Άλλ' έπειδή ή Τουανέττα δεν μπορούσε να ζητήση από ένα άγνωστο πληροφορίες για ύπόθεση έντελώς έμπιστευτική προσεπάθησε να κερδίση την φίλια του έπισκεπτό της. Θέλησε να άρέση και άρεσε. Ο Φαργγκώ, κατά την διάρκεια του πρώτου γεύματος, την είχε βρή άκριτά άσημαντή. Τώρα την εύρισκε έξαι-

σία. Ή Τουανέττα, έξ άλλου, άρχισε να παραβάλλη τόν Φαργγκώ με τόν σύζυγό της, έναν σύζυγο τού όποιου τó γόητρον ξεπεφτε άφ' ότου κάποια Μαγδαληνή είχε έμφανισθή στδν όρίζοντα.

Ο Φαργγκώ έξ άλλου ήταν εύγενής στους τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ς στδς τρόπους, γοητευτικός, τρυφερός, πλούσιος. Ο Γαβριήλ Βερδόν ήταν κοινός άνθρωπος, με τρόπος άποτόμους, και με κοινωνική θέση εύχάρστη μάλλον, παρά άσφαλή. Ο Φαργγκώ είχε καιρό στην διάθεσή του, ένδ ο Γαβριήλ δεν είχε. Οι έφημε-

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μιά μεγάλη γυναίκα εφημερίς του Παρισιού, η «Ζουρνάλ ντε λά φάμ» κάνει τελευταίως μια πολύ ενδιαφέρουσα καμπάνια μεταξύ διαφόρων γνωστών διανοουμένων και καλλιτεχνών της Γαλλίας στους οποίους υποβάλλει το ερώτημα. «Τί είναι ευτυχία;»

Στο τελευταίο της φύλλο, δημοσιεύεται μεταξύ άλλων και η απάντησις της γνωστοτάτης Γαλλίδος μυθιστοριογράφου Μαγκαλί. Βρίσκω πολύ σωστά αυτά που λέγει γι' αυτό και μεταφέρω εδώ μερικές περιεκτικές χάριν των αναγνωστών μου.

—Πρέπει να είμαστε αποφασιστικά και ενσυνείδητα αισιόδοξοι, λέγει η Μαγκαλί. Γιατί να αποθαρρυνόμεθα εκ των προτέρων και να εγκαταλείπωμεθα, σαν δεμένοι χειροπόδαρα, στην δυστυχία; Πιστεύοντας κανείς ότι η ευτυχία υπάρχει, την δημιουργεί σχεδόν. Είμαι πεπεισμένη ότι στην περίπτωση αυτή η μέθοδος αυθυποβολής του δόκτορος Κουέ επιτυγχάνει περίφημα. «Αν όλοι έλεγαν κάθε πρωί: «Θέλω να είμαι ευτυχής! Θα βάλω όλα τα δυνατά μου για να δεχθώ τις στενοχωρίες με χαμόγελο, τις λύπες με φιλοσοφία!», θα βλέπατε πόσο ή ζωή θα ήταν πιο εύχρηστη».

» Είναι βέβαια δυσκολώτατο πολλές φορές να είναι κανείς αισιόδοξος στην σημερινή απαισιόδοξη εποχή μας, όμως το κατορθώνει κανείς με την εξάσκηση. Η ευτυχία είναι κάτι έντελως εσωτερικό και έντελως προσωπικό, στο οποίο ο εξωτερικός κόσμος έχει ελάχιστη επίδραση... Θα έλεγα σχεδόν ότι είναι ζήτημα διαθέσεως, φυσικής κλίσεως που μπορεί, φυσικά, ν' αναπτυχθή με θέληση και υπομονή».

Στο ερώτημα «εις τί συνίσταται η ευτυχία» η Μαγκαλί απήντησε άμεσως.

—Η ευτυχία βρίσκεται στην απλότητα και στην καλή διάθεση. Στην απλότητα γιατί η ευτυχία αγαπά τις φτωχές ψυχές που δεν έχουν περιπλοκές, δολιχότητες και υπερβολικές απαιτήσεις. Μη ζητάτε από τη ζωή περισσότερα από όσα μπορεί να σας δώσει... Πρέπει να ευχαριστήσθε και με τα παραμικρότερα δώρα που σας προσφέρει. Μάθετε ν' απολαμβάνετε και τις πιο ελάχιστες, χαρές, στις οποίες συνήθως δεν δίνετε σημασία. «Όσο απλούστερος είναι κανείς στις επιθυμίες του, τόσο περισσότερο πλησιάζει στην ευτυχία! Η ευτυχία των ταπεινών νομίζω ότι είναι η πραγματική ευτυχία...»

«Υπάρχει ακόμη και μια ανώτερη μορφή ευτυχίας: να βοηθή κανείς εκείνους που είναι πιο δυστυχισμένοι απ' αυτόν...».

Αυτά είπε η Μαγκαλί. Και βρίσκω ότι έχει δίκαιο, απόλυτο δίκαιο.

ΛΟΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

Η ΜΟΔΑ

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΖΑΚΕΤΤΕΣ

Κάτι που θεωρείται τώρα πολύ της μόδας είναι η συνήθεια να έχετε δύο φούστες για μία ζακέττα.

Οικονομική συνήθεια που επιτρέπει ν' αλλάξετε την εμφάνιση της τουαλέτας σας, γιατί οι μπλουζες συμπληρώνουν έξισου την μεταβολή. Οι φούστες παρουσιάζουν μία πολύ σταθερή τάση να είναι κοντότερες, ή γενική των όμως γραμμή παραμένει απλή, ενώ οι ζακέττες, αφήνοντας το επάνω μέρος του στήθους νεανικό και σοβαρό, παρουσιάζουν κάποια φαντασί από τη μέση και κάτω με διάφορες μπάσκες, γκοντές, γούνινες μπορντούρες, τσέπες οριζόντιες ή κάθετες κ.λ.π.

Οι φούστες και οι ζακέττες δείχνουν

φανερά μία επιθυμία αλλαγής από την συνηθισμένη μονοτονία των ταγιέρ. Σ' αυτό βοηθούν πολύ και τα μοντέρνα υφάσματα που είναι τόσο πρωτότυπα: τα μοντέρνα σκωτσέζικα που είναι τόσο της μόδας, τα βελούδα, τα χονδρά λαινά, των οποίων οι αποχρώσεις είναι άναρμόγιες για τα ανσάμπλ.

□ □

ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ

Είναι ωραίο ένα μεγάλο δρύινο συρτάρι, ορθάνοιχτο, ν' αφήνη να φαίνονται στοίβες δολοκλήρες σεντόνια, μαξιλαροθήκες, τραπεζομάνηλα, εσώρουχα, που μοσχομυρίζουν λεβάντα. «Όταν ήμουν μικρή ώνειροπολούσα να γίνω μεγάλη μόνο και μόνο για να αποκτήσω κι' εγώ σαν τη γιαγιά, μεγάλα συρτάρια γεμάτα με την έκθαμβωτική εκείνη λευκότητα...

Με πόση περηφάνεια οι ηλικιωμένες

Εξ άριστερών προς τα δεξιά: Ζακέττα με γκοντέ ισχυροκλωμένη στην πλάτη. Μπορεί να γίνει και από σατέν και από λαιμέ. Ζακέττα σκωτσέζικη που φοριέται με μονόχρωμο φόρεμα. Φούστα σκωτσέζικη με γκοντέ πίσω.

Εκ μπλουζα, μονόχρωμη, γίνεται από λεπτό ζερό, από λαινά ή βελούδο ντε κωτόν.

σελίδες

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΡΥΤΙΔΕΣ

3ον

γυναίκες μιλούσαν για την προίκα των που δεν είχε εξαντληθή ακόμη από την εποχή του γάμου των...

Οι καιροί όμως άλλαξαν. Δεν απέκτησα ποτέ όγκωδη και γεμάτα συρτάρια. Τα λευκά είδη δεν διαρκούν σήμερα περισσότερο από μία σεζόν. Ακολουθούν τη μόδα, κι' αυτά επίσης. Σήμερα έχουμε από αυτά άλλες απαιτήσεις κι' όχι να διαρκούν μία δολοκλήρη ζωή.

Και σχεδόν μόνο από σιγήθεια εξακολουθούν να μιλούν για «λευκά είδη», αφού, κατά πλειονοψηφία τα σεντόνια είναι χρωματιστά. Όλοένα περισσότερο το λευκό παραχωρεί μία μεγάλη θέση στο ρόζ, στο θαλασσί, στο κίτρινο...

Είμαι πεπεισμένη ότι πολύ σύντομα τα χρωματιστά σεντόνια θα κρατούν μέσα στα συρτάρια μας πολύ μεγαλύτερη θέση από τα λευκά. «Άλλοτε είναι σ' ένα μόνο χρώμα, άλλοτε πάλι είναι λευκό με μία φαρδεια υπονοούρα γύρω-γύρω χρωματιστή και λίγα λουλούδια κεντητά ή ένκρουστα».

Συνήθιζαν πολύ επίσης τα ζουρ και τα λεπτά κεντήματα στα λευκά σεντόνια που δεν πρόκειται να έκτοπισθούν βέβαια τόσο εύκολα.

Τα προσόψια επίσης γίνονται ζωηρόχρωμα κατά προτίμησιν γαλάζια για να μάς θυμίζουν τη θάλασσα.

Ο παρισινός οίκος Ρούφ λανσάρει και ωραιότατα τραπεζομάνηλα από οργαντίνα λευκή με μπορντούρα από οργαντίνα διπλή γύρω-γύρω. Επίσης στη μέση έχει «ένκρουστα» λουλούδια από διπλή οργαντίνα, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα να εμφανίζη ένα τραπεζομάνηλο λευκό άσπρο με λουλούδια έκθαμβωτικής λευκότητας.

Ωραιότατο επίσης τραπεζομάνηλο ήταν ένα άλλο από μπατίστα με μπάντες λαμέ άσημένιο.

Τελευταία νουβωτέ, επίσης στην Ρούφ, είναι το τραπεζομάνηλο από λευκό οργαντί με μερικά αγρολούλουδα και πολύχρωμες πεταλούδες κεντημένες στο κέντρον. Το τραπεζομάνηλο αυτό θα σας κάνει την ώρα του τσαγιού, ν' όνειροπολήτε τις χαρούμενες ανοιξιάτικες μέρες που πρόκειται ναρθούν.

Για το τραπέζι είναι χαριτωμένα τα χρωματιστά τραπεζομάνηλα και πετσέτες όταν μάλιστα έναρμονίσετε τεχνικά μ' αυτά το χρώμα των ποτηριών και των πιάτων.

Για την εξοχή, σας συνιστώ ένα ωραίο τουάλ κρέμ γαρνιρισμένο με παπαρόνες και μυρσινίτες. Επίσης το μονόχρωμο φανταζί λινά είναι εξίσου της μόδας.

Όσον αφορά τα εσώρουχα, γαρνίρονται με πιετίτσες, ζουρ, λεπτά κεντήματα, ένκρουστα και ωραίες δαντέλλες. Το ρόζ χρώμα κυριαρχεί.

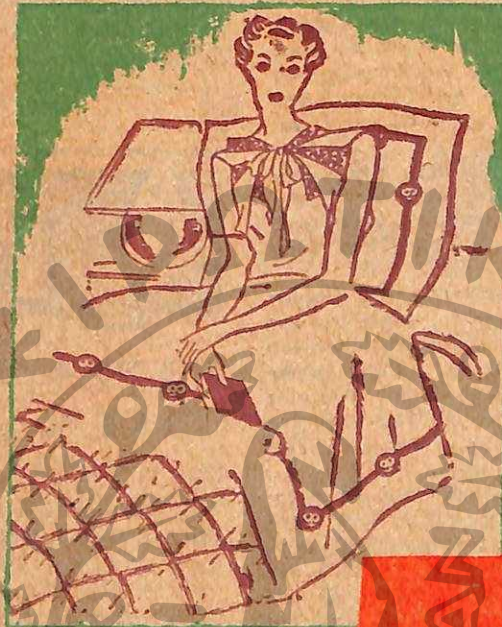
Στις νυχτίδες βλέπουμε πολλά μανίκια ρουσκατά και βολάν πλισσέ.

μυωπία κτλ.).

Βλέπουμε λοιπόν ότι οι ρυτίδες πάντα είναι μια εκδήλωση μιας είτε εξωτερικής είτε εσωτερικής αιτίας, προς την θεραπεία της οποίας πρέπει κυρίως να στραφεί η προσοχή μας, για να επιτύχουμε αν όχι την εξαφάνισή των, τουλάχιστον όμως την βελτίωσή τους.

Και τώρα ως ρωτήσωμε: όταν απαξ φανούν οι ρυτίδες θεραπεύονται; Ριζικώς όχι, βελτιούνται όμως με την κατάλληλη θεραπεία σημαντικώς, σε βαθμό που πλησιάζουν την εξαφάνισή.

Ρυτίδες έχουμε δύο ειδών: τις δερμικές ρυτίδες που προέρχονται από την απώλεια της ελαστικότητας του δέρματος (ξηρότης) ή από την απώλεια του κάτω από το δέρμα λιπώδους ιστού (διδάτες, βαρείες αρώστικες) και τις μυορυτίδες που προέρχονται απ' την σύσπαση των κάτω από το δέρμα μυών (νευραλγίων, ημικρανίες, γέλιο, μορφασμός, ύστερία). Όταν πρέπει από μικρή ηλικία ν' αποφεύγονται όλα εκείνα τα αίτια που σας έχω αναφέρει και που μπορούν να προκαλέσουν ρυτίδες. Κατά δεύτερο λόγο να περιποιησθε και να συντηρήτε καλά το δέρμα σας, ούτως ώστε να το διατηρήτε ελαστικό και δροσερό, καταφεύγοντας εν ανάγκη και με πρώτην ενκαιρίαν στον επιστήμονα ειδικό γιατρό σας κι' όχι σε τσαρλατάνους που σας εξαπατούν με τις περιφωμένες ρεκλάμες των και τις ψευτοποσέσεις των, πράγματα που είναι και τα μόνα τους προσόντα προς άγοράν πελατίας. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην εκλογή των μέσων για την θεοαίαν των ρυτιδών.

Εξ άριστερών προς τα δεξιά: Κομψότατη ρόμπα από σατέν ρόζ πάλ.—Νυχτική από σατέν ρόζ γαρνιρισμένη με δαντέλλα.—Σινδόνι και μαξιλαροθήκη άσπρο γαρνιρισμένα με μπάντες απλικαρισμένες ρόζ ή θαλασσιές διασκοπτόμενες από κύκλους με δυο λουλούδια λευκά με καρδιά κίτρινη (όπως βλέπετε στον μικρό κύκλο).—Τραπεζομάνηλο τσαγιού από βατίστα πρόσχη ανοιχτή με απλικασινόν λουλουδιών από λευκή βατίστα.

ημικρανίες, νευραλγίες ου προσώπου κι' άλλα διάφορα ή που γελούν συχνά.

Ειδικώς οι ρυτίδες των ματιών οφείλονται εκτός των άλλων και σε διάφορες οφθαλμικές παθήσεις (βλεφαροδενίτις, οφθαλμία,

τίδων γιατί πολλές φορές μια μικρή προσώ-
ρινη δελτίωση έχει ως επακόλουθο την ά-
νεπαρκή καταστροφή του δέρματος. Αύ-
το συμβαίνει γιατί οι περισσότερες από τις
διαφημιζόμενες σκευασίες περιέχουν διάφο-
ρα στερεά φάρμακα όπως τανίνη, στήλη
κι' άλλα που φράσσουν τελείως τους πό-
ρους του δέρματος και παρεμποδίζουν την ά-
δην διαπνοή και τις διάφορες αδενικές
εγκρίσεις με αποτέλεσμα γενικότερων δια-
ταραχών. Γενικώς για την θεραπεία των
δερμορτιδίων συνιστάται η ηλεκτροθεραπεία.
Επίσης το μασάζ με κατάλληλες σκευ-
σίες όταν γίνεται μεθοδικά, με απόλυτους με-
θοδικά—επιτυγχάνει πολλά πράγματα. Το
μασάζ όμως αποφεύγει να το συνιστώ γιατί
τις περισσότερες φορές δεν γίνεται μεθοδι-
κά και έχει θλαβερά επακόλουθα.

Στο επόμενο σφηνάγες άγνης καθώς και
για το πώς πρέπει να γίνεται το μασάζ.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΠΑΪΒΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 21)

αίωνα περιστατικό, και στα επακόλουθα
γεγονότα. Η ιστορία μίλησε γι' αυτό. Έμει-
νε θα παρακολουθήσουμε την Παίβα στη με-
ταπολεμική πιά δράση της.

Την ξαναβρίσκουμε στο μεταπολεμικό Πα-
ρίσι, πάντα θορυβώδη και ποικιλιτική.
Προκλητικότερη τώρα μετά την ήττα, εφό-
σον μάλιστα είχε γίνει και Γερμανία πολιτίς,
χάρης στον γάμο της με τον Ντόνερσχαρμ.

Ένα βράδυ, η κόρη, φορτωμένη γού-
νες και κοσμήματα βρίσκεται σ' ένα από τα
πρώτα θεωρεία του θεάτρου, όπου παίζεται
η «Περσίδα». Τό κοινό την αναγνωρίζει και
παρωδώντας ένα τραγούδι του «Οφφενπαχ»
αρχίζει να τραγουδή εν χορώ σατυρικά τε-
τραστίχια εις βάρος της.

Η κατάσκοπος του Βίσμαρκ, καταφουρ-
μισμένη, σκάνεται, φορώντας τις ζιμπε-
λίνες της και φεύγει χτυπώντας με πάταγο
την πόρτα από πίσω της. Το σκάνδαλο ύψη-
ξε φοβερό.

Την άλλη μέρα ο πρεσβευτής της Γερμα-
νίας, πρίγκιψ του Χοενλόνε, πηγαίνει στο
Καί ντ' Όρσαί. Και δεν χάνει τα λόγια του
σε πλατωνικές διαμαρτυρίες. Ζητά ικανο-
ποίηση άμεσα και ολοκληρωτική. Άλλοιώς
άπειλει ότι θα ξαναδοούν οι Παρισιοί ένα
πρωί πάλι τους Πρώσους στρατιώτες έξω
από τις πόρτες του Παρισιού.

Τί ήταν η ικανοποίηση που είχε ζη-
τήσει ο πρίγκιψ του Χοενλόνε, καθ' υπό-
δειξη της προσβληθείσης; Να προσκληθώ αυτή
στο πρώτο επίσημο δείπνο που θα δοθεί στα
«Ηλύσια, από τον πρόεδρο Θιέρσο. Ο ά-
νώτατος άρχων, που είχε διαδεχθεί μετά τον
πόλεμο τον βασιλέα Ναπολέοντα Γ'·
κοινωνίζει, αισθάνεται ως τα κατάβαθα της
ψυχής του την ταπεινώση, αλλά δεν μπορεί
παρά να την δεχτεί. Η Γαλλία του Σεντάν
και του Μέτς, πρέπει και άλλο ταπεινωθή.
Και ταπεινώνεται. Το γεύμα δίνεται και η
Παίβα—κόρη του Ντόνερσχαρμ, εμφανί-
ζεται στα «Ηλύσια, μ' όλη την λάμψη της
αβυσσικής ακούη όμορφιάς της.

Και λεπτομέρεια πολύ χαρακτηριστική.
Τό άμξι με τό όποιο η Παίβα είχε πάγει
στα «Ηλύσια για τό «γεύμα της καταισχύνει»
όπως όνόμασε την περιεργή αυτή ικανοποίη-
ση ένας Γάλλος συγγραφέας, ήταν τό ίδιο
άμξι με τό όποιο είχε πάγει πρό 20 έτών στα
ανάκτορα του Κεραμεικού, για να επιστρέψη
διογμένη, στο μέγαρό της.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κι' ήταν

Ήταν στο λοφάκο πάντα όλα χαρωπά.
Τά δέντρα, τά πουλιά, τό μεγάφωνο
με τά έρωτικά τραγούδια, τά παιδά-
κια με τά παιχνίδια τους. Ήταν ή Ρε-
νούλα μου μαζί με τό χαμόγελο στα χεί-
λη... Ή, πόσο γρήγορα άνέβαινα τόν ά-
νηφορικό άνώμαλο δρόμο, πόσο γρήγορα
χάνονταν ένα-ένα από μπροστά μου με-
γάλα ή μικρά τά βράχια... κι' έπειτα για
πότε πάλι κατηφορίζαμε με την Ρενού-
λα και φθάναμε σ' ένα άπόμερο πυκνό
πεύκο που μάς έκρυβε κοντά του άγκα-
λιασμένους...

Πέρασε λίγο καιρός. Έφυγε ή Ρενού-
λα και μ' άφησε μονάχο να κλάψω τό
χαμό της. Δεν ξαναπήγα στο λοφάκο που
όλα ήταν χαρωπά... Πέρασαν και πάλι
δυό χρόνια από τότε. Φθινόπωρο και τώ-
ρα με μελαγχολικά δειλινά...

Και χθές, δίχως να νοιώσω τό γιατί,
τά βήματά μου με πήγαιναν στο λοφάκο.
Πυκνά γκριζα συννεφάκια του έδιναν
φόντο θλιβερό. Ούτε γέλιο, ούτε τρα-
γούδια ακούγονταν από πάνω. Άνέβαι-
να σιγά-σιγά. Ήταν τό μυαλό μου θο-
λωμένο, ή ψυχή μου βαρεία, ήταν τά βή-
ματά μου άστατα... Κι' ήταν ό δρόμος
τόσο άνηφορικός... κι' ήταν τόσα πολλά
τά βράχια...

ΝΙΚΟΣ Δ. ΔΕΛΟΥΣΗΣ

ΕΙΧΑ ΚΙ' ΕΓΩ ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

Είχα κι' εγώ μ' αγάπη και μου πέθανε...
Και τώρα ζω χαμένος στα χαμένα.
Μοιάζω πουλί με τά φερά σπαμένα.
Είχα κι' εγώ μ' αγάπη και μου πέθανε...

Είχα χαρές κι' έλπίδες μά χαθήκανε...
Τά πιό δικά μου τά νομίζω ξένα,
θαρρώ πώς κάποιος άλλος ζή για μένα.
Όσα ποθούσα θρύψαλα: γενήκανε.

Τώρα δεν έχω άλλο από τη θύμηση
και παίρνω τά φτερά της και πηγαίνω
σε κάθε τι παλιό και πεθασμένο.
Αυτό μονάχα μου μένει: ή θύμηση.

Είχα κι' εγώ μ' αγάπη και μου πέθανε...
και τώρα ζω χαμένος στα χαμένα.
Θάταν κι' αυτό γραμμένο στα γραμμένα...
Και κλαίω την αγάπη που μου πέθανε.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΛΩΠΟΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τά κουμπιά του μ. "Αλεξ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

Ό άλλος όμως τό κρατούσε κατά τύχη ά-
πό τό κουμπί και με τό τράβηγμα που έκανε
ό καπετάνιος του έμεινε μόνο τό κουμπί στο
χέρι.

Κατάπληκτοι τότε είδαν οι περιεργοι και
οι υπάλληλοι του Τελωνείου τόν άνεργο να
ξεδιδώνη τό κουμπί και να θγάξη μέσα από
αυτό ένα ρουμίνι.

Ό πρώτος καπετάνιος είχε γίνει κατά-
χλωμος αλλά ό παχύσαρκος άνεργος δεν τού
άφησε τόν καιρό να συνέλθη.

Τόν πλησίασε σοβαρός και παίρνοντάς
του τό σακκάκι από τό χέρι διέταξε:

—Ός έδώ ή κομωδιά! Άκολούθησέ με...
«Σκότλαντ-Γουάρντ»...

□ □

Τό ίδιο βράδυ, ό Σούμερ έτρωνε με τόν
Μάρτεν Ντάλ στην «Λέσχη τών Ζωοφίλων».

—Όστε τά ώμολόγησε όλα;

—Όλα. Όνομάζεται "Αλεξ και ήταν συ-
νένογος του Τζαίμς Φίκετ του όποιου διε-
τάχθη επίσης ή σύλληψη. Και σημείωσε και
τουτό! Ό Τζαίμς Φίκετ είχε σήμερα κα-
ταθέσει στην «Εταιρεία Προστασίας τών
Ζώων» τό δέκατο της αξίας τών έξη μαγα-
ρεταριών που τού είχε κλέψει ό «Λωποδύ-
της-Φάντασμα».

Ό Μάρτεν Ντάλ έβγαλε ένα πούρο και
προσάβησε να τό άνάψη με τόν άναπτήρα
του, αυτό όμως δεν έπαίρνε φωτιά.

—Ξέχασα, είπε να βάλω πέτρα στόν άνα-
πτήρα! Έχεις σπέρτα Σούμερ;

Ό αστυνομικός έβγαλε από την τσέπη
του τό κουτί με τά σπέρτα του και άνοίγον-
τάς τό έμεινε σάν άπολιθωμένος. Άντί για
σπέρτα βρήκε μέσα στο κουτί τά έξη μαρ-
γαριτάρια του Τζαίμς Φίκετ.

—Τί είν' αυτά;

—Άν δεν κάνω λάθος... είναι μαργαρι-
τάρια.

—Χμ... Πότε κιόλας ό διαβολάνθρωπος
με πλησίασε και μουρριξε αυτό τό κουτί
στην τσέπη; Άς είναι. Τόν αναγνωρίζω.
Στην ύγεία του λοιπόν αυτό τό κρασάκι.

—Στην ύγεία του και στην ύγεία σου
Σούμερ.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Δυό κύριοι επέστρεφαν από ένα συμπό-
σιο κατά τις πρωινές ώρες και άρχισαν στο
δρόμο να συζητούν άν έκεινο τό μεγάλο ά-
στρο που έλαμπε πάνω στόν ούρανό ήταν τό
φεγγάρι ή ό ήλιος. Ό ένας έπέμενε ότι
ήταν τό φεγγάρι και ό άλλος ότι ήταν ό ή-
λιος. Σε λίγο συνάντησαν έναν τρίτο στόν ό-
ποιον εξήγησαν την αίτία της διαφωνίας
τους και ρώτησαν τη γνώμη του. Άτυχώς
όμως κι' αυτός επέστρεφε από κάποιο γλέν-
τι και δεν ήταν σε θέση να τούς διαφωτίση.
Για να δικαιολογηθή όμως τούς είπε:

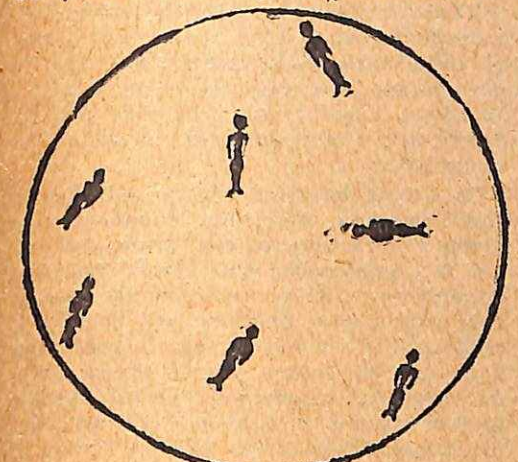
—Λυπούμαι πολύ, κύριοι που δεν μπορώ
να σας βγάλω από την άπορία. Ξέρετε, δεν...
είμαι άπ' αυτή τη γειτονιά!

Γιά να διασκεδάσετε

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

Ός γνωστόν την πρωτοχρονιά, οι ευ-
ρωπαϊοί βάζουν στην πηττα τους όχι μό-
νο νομίσματα, αλλά πολύ συχνά και άλ-
λα αντικείμενα, ή και μετάλλια ζωα, ή
ανθρωπάκια. Όποιος τό βρή μέσα στο
κομμάτι του, ονομάζεται βασιλεύς της
βραδυάς.

Ένας Ιδιορρυθμος γεωμέτρης έτοιμα-
σε μια πηττα με διάμετρο 30 εκατοστο-
μέτρων, και προσκάλεσε στο κόψιμό της
έξη φίλους του. Άντί δε να βάλη μέσα
ένα μόνο αντικείμενο, για να βρεθί ό βα-
σιλεύς της βραδυάς, έβαλε έπτά όμοια
ανθρωπάκια, εκείνος δε στο όποιο τό
κομμάτι δεν θα βρισκόταν τίποτα, αυτός
θα γινόταν βασιλεύς. Σημειώτεον ότι οι

παρόντες είναι 8, ό γεωμέτρης, ή γυναί-
κα του και οι έξη προσκεκλημένοι των.

Γιά να διασκεδάση τούς προσκεκλημέ-
νους του, ό γεωμέτρης ζητεί από αυτούς
να βρουν τόν τρόπο να κόψουν την πηττα
σε 8 κομμάτια με τρεις μόνο μαχαιριές.
Τά δε κομμάτια πρέπει να έχουν ίση έπι-
φάνεια· τά 7 εξ αυτών να έχουν κι' από
ένα ανθρωπάκι. Γιά να τούς εύκολύνη
προσέθεσε ότι οι δυό από τις τρεις μαχα-
ριές αποτελούν εύθετες γραμμές.
Πώς πρέπει να κοπή ή πηττα;

(Η λύσις στο προσεχές)

Ο ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ

Δυό φίλοι συζητούσαν για την περιεκτι-
κότητα του στομάχου ενός πεινασμένου.
Ό ένας ισχυριζόταν ότι ένας άνθρο-
πος, έχοντας στομάχι τελείως κενό θα
μπορούσε να καταβροχθίση 12 τουλάχι-
στον αυγά τό ένα πίσω από τ' άλλο, έκ-
τός τών άλλων φαγητών. Ό άλλος ύπο-

στήριζε ότι θα έπρεπε συγχρόνως να λη-
φθούν ύπ' όψιν διάφοροι παράγοντες, πα-

ραδείγματος χάριν ή Ιδιοσυγκρασία του
ατόμου, ό όγκος του σώματός του κ.τλ.
Τέλος οι δυό φίλοι ζήτησαν την γνώμη
ένός τρίτου.

—Πόσα αυγά, ρώτησε ό πρώτος, μπο-
ρεί να φάη, διαδοχικά, ένας άνθρωπος
που έχει στομάχι τελείως κενό;

Ό τρίτος αυτός άπάντησε ήρεμα:

—Ένα!
Και έπέμενε στην άπάντησή του, πα-
ρά την γενική έκπληξη. Γιατί;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

Όριζοντίως:

1. Ηρώς της Έλλ. Έπαναστάσεως.
2. Χορίον της Άντικης.—«...τόν κράδ-
δατόν σου».
3. Βασίλισσα της Σερβίας.—Μπακαλιάρος
χωρίς σούρα.
4. Διοικεί τόν στόλον.—Επιφώνημα.
5. Άντωνμία.—Άσιατικόν βασίλειον.
6. Δύο γράμματα από την λέξιν «όσις».—
Είς τών μεγίστων ζωγράφων του κόσμου.
7. Μυθικός βασίλεύς, σύζυγος της Σει-
ράμιδος.—Τού ίδιου αίματος.
8. Σύνδεσμος.—Πόλις της Ήπειρου.
9. Ποτομός της Αργολίδος, λατρευόμενος
ύπό τών αρχαίων ως θεός.—Γράμμα.—Άπο-
θανών Άγγλος πολιτικός, διατελέσας και
πρωθυπουργός.
10. Γάλλος στρατηγός του Ναπολέοντος.
—Έκρηγή—
11. Χορίον της Θήρας (γεν).—Άντωνυ-
μία.—Ισπανικός τίτλος.
12. Τό σπόρ της μόδας.—Πόσσωπον το-
γαυδίας.

Καθ' έτος:

1. Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.
2. Άδελφοί δοξάσαντες την Ρώμην.—Ό-
νομα που συνήθίζεται στους σκύλους.
3. Έδισε την λήθην.—Νόμοι του Βυζαν-
τινορωμαϊκού Δικαίου.
4. Πολίτιμος λίθος (γαλλική προφορά).—
Εδρίσκεται σε κάθε κτίσιον.
5. Τόπος τιμορίας τών ψυχών.—Άρνητι-
κόν.
6. Θεός τών αρχαίων Αιγυπτίων.—Επίθ-
ημα τοπικόν.
7. Νομός της Ελλάδος.—Άντωνμία
(αίτ.).

8. Αιγυπτιακός θεός.—Διοικων δμάδα.

9. Θεός τών αρχαίων Αιγυπτίων.—Ρω-
μαίος αυτοκράτωρ.

10. Γαλλική άρνησις.—Πολεμικόν όπλον.
—Άσμα.

11.—Χρησιμεύουν στόν Ιππέα.—Χρησιμο-
ποιείται στα όδοστρώματα (Λείπει τό πρώ-
τον γράμμα).

12. Μετοχή δοθητικήσ ρήματος (άνεν
τελικού).—Τροφή.

□ □

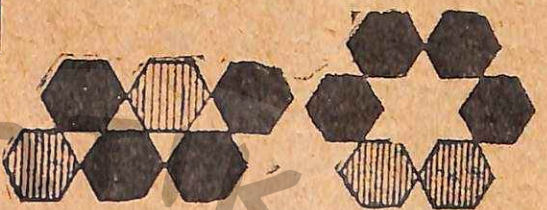
ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μιά κλοπή.—Ό κλέπτης δεν μπο-
ρεί να είναι ό γραματέας Πέτρος, για-
τί αυτός ήξερε ότι ό προϊστάμενος είχε
κρατήσει τούς αριθμούς τών χαρτονομι-
σμάτων και συνεπώς αυτά δεν μπορούσαν
να κυκλοφορήσουν. Ούτε όμως ό κλητήρ
Λουδοβίκος, γιατί ό γκρούμ, λέγοντας
πώς ό Λουδοβίκος πήρε τό ποδήλατο κι'
έφυγε, λέει ψέμματα, γιατί ένας άνθρο-
πος που έχει εύλινο πόδι δεν μπορεί να
χρησιμοποιήση ποδήλατο. Άρα ό κλέ-
πτης δεν μπορεί παρά να είναι ό Γιάννης,
ό όποιος με τά ψέμματά του προσπαθεί
να ένοχοποιήση τούς άλλους.

ΤΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ

Ίδου πιά πλακάκια πρέπει να μετατε-

θούν για να άποτελεσθί τό ζητούμενο
σχέδιο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

(Φύλλου άρ. 488)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Ρ	Η	Ν	Ο	Σ		Π	Ε	Λ	Ο	Ψ
2	Ε	Λ	Α	Ι	Α		Α	Κ	Ο	Λ	Α
3	Ν	Ε	Ρ	Ω	Ν		Ι	Α	Φ	Ε	Θ
4	Α	Ι	Ε	Ν			Α	Τ	Ο		Α
5	Ν	Α	Σ	Ο	Σ		Ν	Η	Σ	Ο	Σ
6				Σ							
7	Π	Α	Ν		Γ		Ω	Ρ	Ι	Ω	Ν
8	Α	Μ	Α	Τ	Ι		Ρ	Ω	Σ	Ο	Ι
9	Ρ	Ε	Ν	Ι	Ε		Α	Μ	Η	Ν	
10	Ι	Λ	Ι	Ο	Ν		Ι	Ο	Ν		Β
11	Σ	Ω		Σ			Α	Σ		Ι	Ω

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολίτευτής Μιχαήλ Τεσσιέ, άρχηγός Ιεγυρικού κόμματος, δημοφιλής, πλούσιος, πατέρας δύο κοριτσιών, αγαπά μ' έναν άπελπιμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεβ, κόρη ενός φίλου του που πεθαίνοντας του άνέθεσε την προστασία της.

Μιά μέρα, η γυναίκα του ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του, και άποφασίζουν να χωρίσουν. Ο Μιχαήλ Τεσσιέ εγκαταλείπει τα πάντα γυναίκα, παιδιά, πολιτική θέση. Ζητεί διαζύγιο και παντρεύεται την Μπλάνς.

16. (Η συνέχεια)

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΙΑ

Οι μέρες περνούν άπαράλλαχτες ή μιά με την άλλη στην βίλλα του Κλαράνς, που ο Μιχαήλ κι' η Μπλάνς νοίκιασαν στις άρχές της σαϊζόν. Ντυμένη με κληματαριές και αϊγοκλήματα, χωρισμένη από τον δρόμο με ένα μικρό πεύκο, η μικρή έπαυλις ήταν κομψότατη. Έβλεπε προς την μιά πλευρά το μεγαλοπρεπές πανόραμα της λίμνης του Νέμαν. Από την άλλη ήταν η τεχνητή κίνηση της ζωής των ξένων, των περιηγητών, του σιδηροδρόμου, των ηλεκτρικών τράμ και του κόσμου έν γενέει της έπιδείξεως και της τουαλέτας.

Είχαν εγκατασταθή εκεί από τεσσάρων μηνών. Είδαν να φύγει η άνοιξη, να ρχεται το θέρος, ένα θέρος πολύ ζεστό, σκονισμένο, χωρίς βροχή, με τον μονότονο γαλανό ούρανό και τα βουνά σχεδόν ελεύθερα από χιόνια.

—Ωραία σκηνογραφία! Είχε πη ό Μιχαήλ την ήμερα που έφθασαν, δείχνοντας τους από το παράθυρο την σιλουέττα των χιονισμένων άκόμη βουνών. Μά ή σκηνογραφία αυτή, άφού τους εγοήτευσε στην άρχή, άρχισε τώρα να τους κουράζει, όπως όλα τα μέρη, στα όποια από όκτώ χρόνια τώρα περιέφεραν την άργία τους.

Υπάρχουν άνθρωποι, που γεννήθηκαν άργοι. Τέτοια είναι ή ζωή των και δέν μπορούν να την έννοήσουν άλλοιώς. Τα μεσημβρινά κλίματα των χειμών, ή θάλασσα, το βουνό, οι λουτροπόδες το καλοκαίρι. Η Λόντρα για την σαϊζόν, τό

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

Παρίσι κάποτε. Καί έτσι ο καιρός περνά. Μά ο Μιχαήλ και ή Μπλάνς δέν άνήκαν στον πλανητά αυτό και άεργο κόσμο. Τους είχε έξορίσει σ' αυτόν ή καταγίδα του αίσθηματος, ή μεγάλη καταστροφή.

Στις άρχές, στις πρώτες μέρες των έρώτων τους, κάθισαν σέ μιά μικρή άγγλική έπαυλη. Κατόπι, όδηγούμενοι από την ανάγκη της κινήσεως και της δράσεως, που ήταν έμφυτη στον Μιχαήλ, έφυγαν από την Άγγλία για να μείνουν διαδοχικώς στην Πίζα, την Ρώμη, το Μπίαρις, το Λονδίνο, τις Κάννες και το Σαιν-Μόρις, πότε σέ ξενοδοχεία, πότε σέ σπίτια έπιπλωμένα, με το αιώνα έρώτημα, όταν ή διαμονή παρετεινέτο κάπως:

—Πού θα πάμε από δώ;

Μέσα στις μετακινήσεις αυτές το αίσθημά των κατευνάστηκε λίγο. Μά και οι τύψεις των μετριάσθηκαν. Τώρα ήταν οικείο μεταξύ των, ήσυχ, με έμπιστοσύνη γεμάτη γαλήνη, που μόλις την έτάρασε κάποιος παλιά άνάμνηση. Ήταν άλληθια, μακριά πιά από το παρελθόν εκείνο, το γεμάτο ζωηρές εικόνες και γνωστά πρόσωπα. Μά ύπήρχε άκόμη, δέν έπασσε να είναι πραγματικότητα.

Ο Μιχαήλ γνώριζε ότι ή Σουζάν ήταν πάντα έγκατεστημένη στο Άνεσού. Προσπαθούσε να την νομίζει ευτυχισμένη ή τουλάχιστον ήσυχ, άπασχολημένη έξ όλοκλήρου στις φροντίδες που έχει ή ζωή μιάς μητέρας. Κατ' αυτόν τον τρόπο κατάρθωνε σχεδόν να την λησμονή. Άλλά πώς μπορούσε να λησμονήσει τα δυό κορίτσια του; Καθημερινώς περνούσαν από την μνήμη του.

Η Άννα, ή μεγαλύτερη με τα μεγάλα τρυφερά μάτια, που φαινόταν από τότε μελαγχολικά, ή Λώρα, έξυπνη, ζωηρή, πεισματάρη.

Ίδιως τις ξανάβλεπε, όπως ήταν την ήμερα που τις φίλησε για τελευταία φορά. Άκουε τις εώστερες φωνές των να του φωνάζουν, χωρίς να έννοούν τί συνέβαινε, «άντιό μπαμπά», ένθ ή καρδιά του συντριβόταν. Τις άγαπούσε τόσο περισσότερο, όσο δέν μπορούσε να το πη, και ήξερε ότι ήταν χωρισμένος και από αυτές για πάντα.

Διότι δέν λογάριζε να τις ξαναδύ. Ήταν έννογος άπέναντί των, και είχε πάρει την άπόφαση να μη δεχθή ποτέ τις συναντήσεις που ή άπόφαση του διαζυγίου ώριζε, για να μη τις έκπληξη και τις πικράνη. Ή άπόφασή του αυτή μπορούσε να παρεξηγηθή ως άδιαφορία. Μά την έκράτησε. Κατά την γνώμη του, προτιμότερο ήταν να μη μάθουν τίποτα τα κορίτσια του ή να τον νομίζουν νεκρό, παρά να γνωρίζουν το μυστικό της οικογενείας των. Άντιστάθηκε, μάλιστα, και στις έπιμονες παρακλήσεις της Μπλάνς, που του έλεγε:

—Δέν θέλω να τα στερήσω του πατέρα των.

Εκείνος άπαντούσε:

—Πρέπει να έχη κανείς την λογική των

πράξεών του. Τι μπορώ να τους κάνω; Τις άπαρήθηκα, ένθ τις έλάτρευα. Το μόνο που μπορώ να τους κάνω τώρα είναι να τις άπαλλάξω από τη λύπη να άσχολούνται με μένα.

Κατά μακρινά διαστήματα μόνο ο Μοντέ του έγραφε νέα τους με σύντομα γράμματα ψυχρά. Γιατί και ή παλιά φίλια των δύο άνδρων είχε ναυαγήσει και αυτή στην γενική καταστροφή.

Η Μπλάνς υπέφερε όταν έβλεπε στο μέτωπο ή τα μάτια του συζύγου της σκιές άναμνήσεων. Υπέφερε, γιατί σκεπτόταν, ότι οι θυσίες των δέν ήταν ίσες. Εκείνος είχε θυσιάσει το πάλν γι' αυτήν, που βρήκε άπλως την εύτυχία.

Η Μπλάνς δέν είχε άλληλογραφία με τους δικούς της. Κατ' αυτόν τον τρόπο τα γράμματα του Μοντέ άποτελούσαν την μόνη έπικοινωνία του ζεύγους με τον άλλο κόσμο. Είχαν ξεχασθή έντελώς και το όνομά των, ή παρουσία των περνούσε άπαράτηρητα.

Ο Τεσσιέ δεχόταν άραγε άδιάφορα την έξαφάνιση αυτή; Θα δυσκολευόταν κανείς ν' άπαντήσει σ' ένα τέτοιο έρώτημα. Δέν μετανοούσε για τίποτε και δέν παραπονιόταν. Ο χαρακτήρας του όμως, ένας χαρακτήρας δράσεως και κινήσεως, υπέφερε. Για να βρή κάποιος άσχολία, άποφάσισε να γράψη μιά Ίστορία της Δευτέρας Αυτοκρατορίας, για την όποια από πενταετίας συνέλεγε υλικό και την προπαρασκευαστική έργασία τον διασκεδάζε, ή έκτέλεσις τον άνησυχούσε.

Δέν αισθανόταν ότι είχε προσόντα συγγραφέως. Ήταν από τους άνθρώπους, που δημιουργούν μάλλον Ίστορία παρά την συγγράφουν. Και πολύ συχνά άντί των γεγονότων που είχε να άφηγηθή, σκεπτόταν και συζητούσε τα γεγονότα του παρόντος, την σύγχρονη κίνηση.

Μιά μέρα ο Μιχαήλ είχε σηκωθεί ναρτίνα από την συνηθισμένη ώρα. Από τις πέντε ήταν στον κήπο και άπελάμβανε την δροσιά και το έπιβλητικό θέαμα της ήρεμης αύγης. Περπατούσε έδω και εκεί, κύτταζε τα άνθη, σκάλιζε τους θάμνους και πέρασε δυό δόλικηρες ώρες χωρίς να πληξη. Έν τούτοις, με κάποια χαρά είδε τέλος την Μπλάνς να παρουσιάζεται στην βεράντα. Είχε διατηρηθή πολύ νέα, με την χάρη της γυναίκας που δέν έγινε μητέρα, το σώμα κομψό, το δέρμα δροσερό, με τα γαλανά μάτια και τα ξανθά μαλλιά που πρόσθεταν άκόμη στην νεότητά της. Άντιθέτως ο Μιχαήλ φαινόταν ήλικιωμένος. Τα σαράντα έξ χρόνια του φαινόταν στα μαλλιά των κροτάφων, που άσπριζαν, στις μικρές ρυτίδες του προσώπου του.

Λέγουν ότι τα πρόσωπα που ζούν μαζί σέ μεγάλη οικειότητα καταλήγουν ν' μοιάζουν. Υπήρχε πράγματι κάποια όμοιότης στα δυό πρόσωπα που ζούσαν τόσο στενά ένωμένα. Οι κινήσεις των έπρόδιδαν μιά έπιφύλαξη της ίδίας φύσεως, σάν λίγο φοβισμένη. Τα βλέμματά των

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

ήσαν έξ ίσου σοβαρά, άποφασιστικά και με κάποιο χρωματισμό τρυφεράς άφροσύσεως.

Είχαν συνηθίσει τόσο καλά ο ένας τον άλλο ώστε έμάντευε κανείς, ότι άντάλλαζαν τις σκέψεις των χωρίς να έχουν άνάγκη να μιλήσουν.

Η Μπλάνς πλησίασε τον Μιχαήλ προτεινοντας τα χείλη της. Παρά τα χρόνια που πέρασαν, ύπήρχε έρωας άκόμη στο φίλημα εκείνο. Υπήρχε ίδιως μιά τρυφερή προσήλωση.

Πόσο νωρίς σηκώθηκες σήμερα! του είπε.

—Άλήθεια! Έλησμονήσα να κλείσω τα παραθυρόφυλλα χθές το βράδυ και ήλιος πλημμύρισε την κάμαρα και με έδιωξε από το κρεβάτι. Μά δέν μετανόησα. Ήταν τόσο όραίο το πρωινό. Είναι δυό ώρες τώρα που περπατώ και.. πεινώ πολύ.

—Τότε πηγαίνουμε για το πρόγευμα. Το σάι θα είναι σερβιρισμένο.

Στηρίχθηκε στον βραχιόνά του χαϊδευτικά και πήγαν κάτω από μιά σκιάδα. Η Μπλάνς τον περιποιόταν την ώρα που έτρωγε, ένθ αυτή μόλις άγγιζε κάτι. Μιλούσαν λίγο, σάν άνθρωποι που ελπιν ότι είχαν να πουν και προτιμούν την οικειότητα της σιωπής από την φλυαρία πάνω σέ άσημαντα πράγματα.

—Ήλθε πολλός κόσμος χθές με το Έξπρές της Γαλλίας! Είπε ή Μπλάνς.

—Άλήθεια! άπήντησε εκείνος άδιάφορα με το στόμα γεμάτο.

—Ναί! Περνούσα έμπρός από τον σταθμό. Είχε μαζετή κόσμος. Κάποιος έπίσημος θα ήταν...

Ο Μιχαήλ διέκοψε:

—Κάποιος Μ. Δουξ, ή κάποιος ύπουργός.

—Θα το δούμε στις έφημερίδες.. αυτή είναι ή δουλειά των...

Και έπειτα από μιά σύντομη σιγή ο Μιχαήλ πρόσθεσε:

—Όποιος κι' άν ήταν το ίδιο μās κάνει.

—Βέβαια!

Σώπασαν. Και οι παραμικρότερες συννομιλίες των έτσι τελείωναν συχνά, με ύπογραμμισμό της μονώσεώς των και της άδιαφορίας των για τον κόσμο.

—Άλήθεια, είπε ξαφνικά ο Μιχαήλ, την άλλη βδομάδα πρέπει να είδοποιήσουμε για το σπίτι, άν θέλωμε να μείνωμε τον χειμώνα έδω. Πρέπει έπί τέλους ν' άποφασίσουμε. Τι γνώμης είσαι;

Η Μπλάνς σκυθρώπασε λίγο.

—Δέν εύχαριστείσαι έδω; τον ρώτησε σιγά.

—Ναί! Βέβαια! άπήντησε εκείνος με ύφος στενοχωρημένο. Είναι πολύ εύχρηστα έδω. Μά ο χειμώνας κρατεί πολύ... Ώστόσο έχουμε καιρό να τα πούμε...

Η τελευταία αυτή φράση ήταν από εκείνες που προτιμούσε, και ή Μπλάνς ήξερε την σημασία της. Άνέβαλαν έτσι μιά άπόφαση και έπειτα άπεφάσιζαν ξανά, άνάλογα με την έντύπωση της στιγμής.

—Εγώ άναπό τον τόπο αυτό! είπε. Άν

μείναμε όριστικά; Γιατί έπί τέλους να μην εγκατασταθούμε κάπου;

Ο Μιχαήλ τύλιξε την πετσέτα του:

—Έν πάση περιπτώσει όχι έδω! είπε.

Τα βουνά είναι πολύ ψηλά. Κουράζουν.

Και ή συνομιλία σταμάτησε πάλι γιατί ή Μπλάνς δέν έπέμεινε.

Το πρόγευμα, έν τω μεταξύ, είχε τελειώσει. Έμειναν, έν τούτοις, μιά στιγμή άκόμη καθισμένοι ο ένας άπέναντι του άλλου άκίνητοι, σιωπηλοί, χωρίς διάθεση να κινηθούν.

—Πηγαίνω να έργασθώ! είπε ο Μιχαήλ. Μά δέν κινήθηκε. Κύτταζε την λίμνη, στην όποια γλυστορούσαν μερικά πανάκια, και παρά πέρα ένα πλοίο φορτωμένο κόσμο.

—Αυτά τα καλοκαίρια πωρίνα λυώνουν τον κόσμο! είπε σέ λίγο. Δέν αισθάνεται κανείς τον έαυτό του καλά για τίποτε. Άρχισε από τώρα μιά ζέση άυπόφορη.

Η Μπλάνς του είπε με ήρεμία:

—Άν άναπαύοσουν σήμερα.

Εκείνος διαμαρτυρήθηκε:

—Όχι! Δέν μ' άρέσει να κάνω τον τεμπέλη.

Πραγματικά, όμως, σκεπτόταν; «Άν δέν έργασθώ, τί θα γίνει μιά άτελειωτή μέρα;»

—Έν τούτοις έργασθηκες πολύ τις τελευταίες μέρες. Ός που έχεις φθάσει ως σήμερα;

—Στην σκιαγραφία του δούκως δέ Μορνά.

—Α! Θα σε κουράζει πολύ;

—Πολύ. Δέν μπορείς να φανταστής πόσο δύσκολο είναι να κρίνης τους πολιτικούς. Νομίζει κανείς ότι τους γνωρίζει από τις πράξεις των... Αυτό δέν είναι άλήθεια. Πρέπει να προχωρήση, να τους μελετήση κατά βάθος... Πηγαίνω να έργασθώ.

Μά δέν κουνούσε σέ τρόπο ώστε ή Μπλάνς σέ λίγο του είπε:

—Έλα, φίλε μου! Μοι φαίνεται πως έχεις τεμπελιά σήμερα. Πάρε το άπόφαση.

—Άς κάνουμε τίποτε άλλο. Θέλεις να πάμε να ψαρέψουμε;

Ο Μιχαήλ σηκώθηκε:

—Όχι! εύχαριστώ. Ξέρω, ότι το ψάρεμα δέν σέ διασκεδάζει καθόλου... Και έγώ στο κάτω-κάτω προτιμώ την Ίστορία... Άλλά πρέπει ν' άρχίσω κανείς...

—Ελα! Γεία σου!

Και άφού την φίλησε, έπομακρύνθη με βήμα άποφασιστικό. Εκείνη τον παρακολούθησε με το βλέμμα και κατόπι έμεινε άκίνητη και άκεπτική μπρός στο τραπέζι.

Επειτα έκανε τον γύρο του κήπου, έκοψε μερικά τριαντάφυλλα και μίληκε πάλι στο σπίτι.

Ο Μιχαήλ πήγε στο γραφείο του. Ένα γραφείο πενιχρό, χωρίς κομψό, ξένο και πρωχικό. Άρχισε να βηματίζει. Δέν του άρεσε να έργασθώ. Έν τούτοις κάθισε και άρχισε να προχωρή χωρίς ζήλο και

σκέψη. Μόνο ή συνήθεια της εργασίας τον έκανε να προχωρή μηχανικά.

Ένθ πλησίαζε το μεσημέρι, ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Μπλάνς:

—Λοιπόν;... Είσαι εύχαριστημένος;

—Ναί, σχεδόν.

—Έτελείωσες;

—Τελείωνα.

—Ωστε μπορώ να μπώ...

—Είσαι πάντα υπέρροδεκτη.

Πλησίασε το τραπέζι, κύτταξε τους τέλους μερικών βιβλίων και κατόπι τον ρώτησε.

—Πόσες σελίδες σήμερα;

—Πέντε.

—Άκριβώς το τακτικό σου.

—Ναί.

—Θέλεις να μοι τις διαβάσης;

—Όχι τώρα. Είμαι στη μέση μιάς μεγάλης παραγράφου.

—Τότε αύριο.

—Ναί! Αύριο.

Ένα κουδοι άνήγγειλε το φαγητό.

—Άς κατεβούμε!

Και πάλι βρέθηκαν μπρός στο σερβιρισμένο τραπέζι.

Το ταχυδρομείο, όπως συνήθως, έπεριέμενε τον Μιχαήλ κοντά στο πάτο του. Ένα ταχυδρομείο, χωρίς ένδιαφέρον. Έσθμεριδες μόνο. Κανένα γράμμα.

—Δέν εύχαριστείσαι έδω; τον ρώτησε σιγά ή Μπλάνς.

—Υπάρχουν τίποτε νέα; ρώτησε ή Μπλάνς.

—Δέν υπάρχουν νέα λίγον καιρό τώρα. Έξωτερικώς μιά ήρεμία, όχι πολύ ικανοποιητική. Έσωτερικώς, μιά Κυβέρνησις, που μένει στην άρχή μόνο και μόνο, γιατί δέν θέλουν να την ρίξουν.

Η συνομιλία έξακολούθησε έτσι, χωρίς όρεξη.

—Τι θα κάνουμε το άπόγευμα; ρώτησε ή Μπλάνς.

—Θα πάρουμε τον καφέ, θα ξαναδιαβάσουμε τις έφημερίδες... Ξέρω κι' έγώ.

—Θα πάμε περίπατο άργότερα άν δέν κάνει πολύ ζέση.

Σηκώθηκαν από το τραπέζι και πήγαν στο σαλονάκι όπου περίμενε ο καφές. Εκεί, ένθ ή Μπλάνς γέμισε τα φλυτζάνια και έβαλε ζάχαρι, ο Μιχαήλ άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε να βηματίζει έδω κι' εκεί με το νευρικό βήμα θηρίου κλεισμένου σε κλωβά.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Παράξενοι Κυνηγοί φειδιών

Ὁ κυνηγὸς κανεὶς στὴν ἀφρικανικὴ ζούγκλα λεοντάδια, ἐλέφαντας ἢ καὶ κροκοδείλους, τέλος πάντων, ἀξίζει τὸν κόπο καὶ τὰ ἐξοδα μιᾶς ἐκοτραιίας, ἀλλὰ φειδιά!... Καὶ ὅμως ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη διοργάνωσε καὶ τὸ κυνήγι αὐτό.

Ὁ Ζωολογικὸς Κήπος τῆς Βάσιγκτων, εἶχε ἑλλειψὴν ἐρπετῶν. Διοργάνωσε λοιπὸν μιὰ ἀποστολὴ μὲ ἀρχηγὸ τὸν κ. Ἀνταμσον ἕναν ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους ἐξερευνητὰς τῆς μαύρης ἡπείρου, πού πῆγε στὴν Ἀφρικὴ μὲ μοναδικὸ σκοπὸ, νὰ μαζέψῃ ὅσα περισσότερα φειδιά μποροῦσε καὶ νὰ τὰ φέρῃ στὴν Βάσιγκτων.

Τὶς ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντες φάσεις τῆς περιπετειᾶς αὐτῆς, ἀφηγεῖται στίς παρακάτω ἐντυπώσεις του ὁ μίστερ Ἀνταμσον.

Ἦρθε στὴν Ἀφρικὴ γιὰ φειδιά, καὶ μόνο φειδιά δὲν θορήκαμε! Μὴ σὰς φανῇ αὐτὸ γιὰ παραλογισμό. Ἐπὶ ὁλόκληρες βδομάδες ἐξερευνοῦσα τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ταγκανίκας, ψάχνοντας γιὰ φειδιά, χωρὶς ὅμως κανένα σπουδαῖο ἀποτέλεσμα. Γιατί, γιὰ νὰ εἰμεθα ἐξηγημένοι, δὲν θεωροῦσα ἐγὼ διόλου ἱκανοποιητικὸ γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς μου, τὸ νὰ μαζέψω μικρὲς ἐχίδνες καὶ λίγους κόμπρα, νὰ τοὺς κλείσω μέσα στὰ καλάθια. Μοῦ χρειαζόνταν φειδιά πολλὰ καὶ σπάνια. Καὶ ἐντούτοις τὸ μέρος στοὺς ὁποῖο βορικομὸν φαίνεται νὰ μὴν εἶχε σχεδὸν διόλου φειδιά. Γιατί, καὶ ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω. Ἄλλ' οὔτε καὶ οἱ μαῦροί ποὺ μὲ συνόδευαν εἶτε ὡς ἀχθοφόροι, εἶτε ὡς βοηθοὶ ἦταν σὲ θέση νὰ μὲ διαφωτίσουν. Συγκεκριμένως, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, ἐνῷ σοὺ μιλοῦσαν εὐχαρίστως καὶ μ' ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες γιὰ ὅλα τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, ὅταν ἐρχόταν ὁ λόγος στὰ φειδιά, σόπαιναν τρομαγμένα ἢ κύτταζαν ν' ἀλλάξουν ἀμέσως κούβεντα. Τοῦ κἀκου προσπάθησα νὰ τοὺς λύσω τὴν γλώσσα, πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ μένα ζήτημα. Συμπεραίνα, λοιπὸν, πὼς φοβόντουσαν τὰ φειδιά περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγρίμι, καὶ δεισιδαίμονες ὅπως ἦσαν δὲν ἤθελαν νὰ τὰ πειράξουν, καὶ γι' αὐτὸ σιωποῦσαν.

Ἦμουν ἑτοιμὸς νὰ τηλεγραφίσω στὴν Βάσιγκτων, ὅτι ἐπιστρέφω μὲ τό... πενιχρὸ φειδιοφορτίο μου, ὁπότε μιὰ μέρα ἀπὸ κατὶ ποὺ ψιθύριζαν οἱ ἰθαγενεῖς μου, ἀναμεταξύ των, καὶ ποὺ κρυφάμουσα ἐγὼ, ἔμαθα ὅτι ὁ πῆρχαν κατὶ εἰδικὸ κυνήγι, οἱ «ἄνθρωποι φειδιᾶς» ὅπως τοὺς ἔλεγαν οἱ μαῦροί μου, ποὺ ἦσαν οἱ μόνοι ποὺ ἤξεραν ποὺ βρίσκονταν τὰ φειδιά ποὺ γόρενα καὶ πᾶνονται.

Τοῦ κἀκου ὅμως ἔπιασα ἕναν-ἕναν τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ τοὺς ἀνέκρινα.

—Ποῦ εἶναι οἱ φειδιάνθρωποι αὐτοί;

Καμμιὰ ἀπάντηση;

—Τί εἶναι οἱ φειδιάνθρωποι αὐτοί;

Πάλι καμμιὰ ἀπάντηση.

Εἶχα τελειῶς ἀπελπισθῇ ὅτι θὰ διενεργεζέτο τὸ μυστήριον τῶν περιέργων αὐτῶν ἀνθρώπων, ὁπότε ξαφνικὰ θυμήθηκα τὸν Σουλτάνο Σαῖντι, ἀνώτατο ἀρχηγὸ τῶν Βανιαμβέζι, ποὺ εἶχε ὑπὸ τὰς διαταγὰς του πολλὰς δωδεκάδες ἄλλες μικροτέρων φυλάρχων σὲ μιὰ ἐκτεταμένη περιφέρειαν. Ἀν πῆ-γαναι σ' αὐτόν!... Δὲν εἶνα καὶ μεγάλος ἐλπίδες, ἔχοντας ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς φυλάρχοι δυσηπιοῦν συστηματικὰ πρὸς τοὺς «λευκὸν τρελλοὺς ἀνθρώπους» ὅπως λένε τοὺς

Εὐρωπαίους καὶ ὅταν ἀνδρὴν προκίετα νὰ τοὺς ζητήσουν καὶ τὸ πῶ ἀπὸ καὶ εὐκολο πράγμα τοῦ κόσμου.

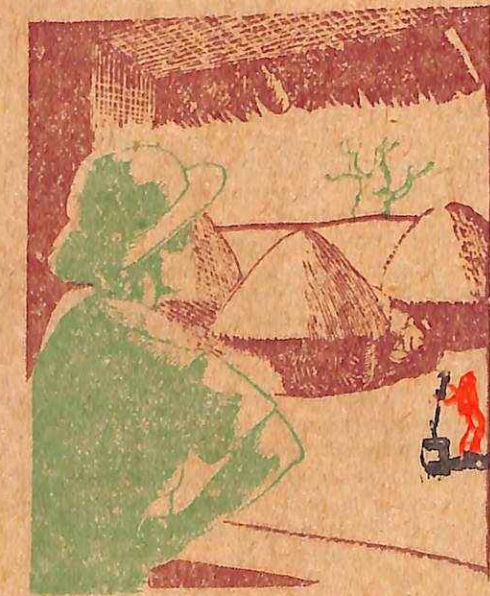
Ἐντούτοις ἀποφάσισα νὰ πάγω νὰ τὸν βρῶ. Πῆρα λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ δρόμο γιὰ τὴν «προτεύουσα» τοῦ Σαῖντι. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες σταματῶ ἐξω ἀπὸ τὸ «ἀνέκτορο» τοῦ φυλάρχου. Στους δρόμους ψυχρὴ. Ἦταν μεσημέρι καὶ ὅλα τὰ ἔμψυχα κύτταζαν ποὺ νὰ τρυπώσουν γιὰ νὰ βροῦν λίγη δροσιά.

Ἡ «προτεύουσα» τοῦ σουλτάνου ἦταν ἕνα ἄθλιο χωριὸ ἀπὸ λασκοκαλύδες χωρὶς κανένα παράθυρο.

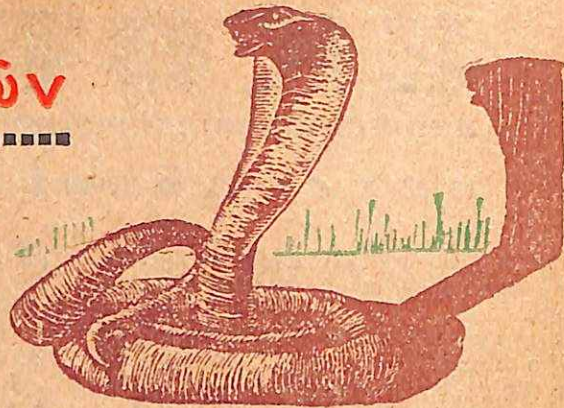
Δὲν ἔκαμε ἐξαιρέση οὔτε τὸ «παλάτι» τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἦταν αὐτὸ μιὰ μεγάλη μάδρα μὲ μιὰ πόρτα ἀπὸ χονδρόξυλα, ἐμμητικὰ κλεισμένη. Μέσα στὴν μάδρα αὐτὴν ἦταν ἕνα συγκρότημα λασκοκαλυθίων μεγαλειτέρων κᾶπως ἀπὸ τίς ἄλλες, ποὺ εἶχαν στὸ κέντρο μιὰ ἄλλη ἀνέμου πὺλ μεγάλη. Ὁ μαῦρος ποὺ μοῦ ἀνοίξε, μὲ ὠδήγησε σ' αὐτὴν αἶμα ἔμαθε πούδ' ἦμουν καὶ ποῖον ζητοῦσα. Μπήκα κ' ἕνα εὐχάριστο αἶσθημα δροσιάς ἐνοιώσα ἀμέσως σ' ὅλο μου τὸ εἶναι.

Οἱ καλύδες σίτες μὲ τὰ παχειὰ τοιχώματα, καὶ τὴν στέγη ἀπὸ πυκνὴ καλαμιὰ καὶ μὲ τὴν ἑλκυστὴν παραθύρων, ἦσαν ἰδεώδη καταφύγια πρὸ πάντων σὲ τέτοιες ὥρες... Ἡ καλύδα ἐντούτοις ὅπου ἦμουν ἐγὼ, καὶ ποὺ θάταν ἴσως ἡ «μεγάλῃ αἶθουσα ὑποδοχῆς» τῶν ἀνακτόρων τοῦ σουλτάνου, εἶχε ἕνα πλατὺ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλὴ καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο μποροῦσε κανεὶς νὰ παρακολουθεῖ τὴν κίνησιν σ' αὐτὴ. Δηλαδή τὴν ἀκίνησιν καλλίτερα... γιατί καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινα ἐκεῖ, περιμένοντας τὸν σουλτάνο μου, ἡ μόνη ψυχρὴ ἔῴσα ποὺ φάνηκε λίγὸ στὴν αὐλὴ, ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς ἐξῆντα γυναῖκες τοῦ Σαῖντι, ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν μιὰ καλύδα σὲ μιὰ ἄλλη, πηγαίνοντας προφανῶς νὰ κἀν καμμιὰ ἐπίσκεψιν...

Ξαφνικὰ, ἀκούω τὴν πόρτα τῆς καλύδας

Ἡ καλύδα εἶχε ἕνα πλατὺ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλὴ καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο μποροῦσε κανεὶς νὰ παρακολουθεῖ τὴν κίνησιν...

Ἕνας τεράστιος πύθων τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας.

νὰ ἀνοίγῃ πίσω μου. Στράφηκα καὶ εἶδα νὰ μπαίνει ἕνας χονδρὸς Νέγρος. Θάταν ἀσφαλῶς ὡς ἔξη πόδια ψηλὸς καὶ θὰ ζύγιζε τρακόσιες λίβρες. Ἦταν ὁ σουλτάνος Σαῖντι! Ἕνα ἀτελείωτο ἄσπρο πονκάμισο τὸν σκέπαζε ἀπὸ τὸν λαιμὸ ὡς τὰ νύχια, παρόμοιο μὲ τὸ «ἀντερὴ» ποὺ φοροῦν οἱ ἀραπάδες στὴν Αἰγύπτῳ καὶ στὴν Τύνιδα καὶ σ' ἄλλα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, καὶ τὸ ξυρισμένο κεφάλι του ἔφερε ἕνα γαλάζιο τουρμπάνι ποὺ ἀνεδείκνυε πὺλ πολλὴ τὴν γυαλάδα τοῦ κατὰμαυρου προσώπου του.

Μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι καὶ μὲ ρώτησε τί ἤθελα.

Ἐγὼ τοῦ ἐξηγήσα κινεῖσιν μὲ ξίκα γιατί εἶχα ξεκινήσει μεσημεριὰτικὰ νὰ τὸν βρῶ.

—Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ φειδιανθρώπους! τοῦ εἶπα.

Ὁ Σαῖντι μὲ κύτταξε μὲ μιὰ ἔκφραση ἀπορίας σὲ μικροσκοπικὰ του μάτια, καὶ μοῦ ἀπήντησε διπλωματικώτατα.

—Ὡστε, ὁ μπ' β' ἀνα (ὁ κύριος) μιλά τὴν γλώσσα μου...

Ἐγὼ ὅμως ἐπέμεινα.

—Θέλω νὰ μοῦ πῆς ποὺ μπορῶ νὰ βρῶ φειδιανθρώπους!...

Δεύτερο βλέμμα ἀπορίας τοῦ σουλτάνου, συνοδευόμενον αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ ἀπὸ μιὰ πιδ...κατ' εὐθὺν λόγον ἀπάντησιν:

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς μπ' β' ἀνα!

Γιὰ τρίτῃ φορὰ ἐγὼ, καὶ σὲ ὕψος πιδ ἑντονο τόνα ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀπαίτησή μου, προσθέτοντας:

—Ἀν δὲν μοῦ βρῆς φειδιανθρώπους, θὰ πῶ τότε στοὺς Ἀγγλους ὅτι ἀρνήθηκες νὰ μὲ βοηθήσεις...

Οἱ ἰθαγενεῖς φυλάρχοι τῶν ἄλλων ἀποικιών ὅλα μποροῦσαν νὰ τὰ κάνουν, μονάχα ὅμως μὲ τοὺς Ἀγγλους κυριάρχους δὲν θέλουν νὰ τὰ χαλάσουν ποτέ.

Μὲ κύτταξε λοιπὸν, ὁ σουλτάνος μου μ' ἕνα βλέμμα σὰ νὰ μοῦ ἔλεγε «καλὰ ντέ, μὴ φρονιάξῃς ἐτοί!...» καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε:

—Μιλάς τὴν γλώσσα τοῦ τόπου μου, μπ' β' ἀνα, ὅπως θὰ τόκαμεν ἕνας φίλος. Ἐξ ἄλλου ἔμαθα ὅτι συμπεριφερόσαι στοὺς συμπατριώτας μου μὲ καλοσύνη γι' αὐτὸ πῆγαινε καὶ περιμεῖν στὴν κατασκήνωσή σου. Οἱ κἀνω ὅτι μπορῶ.

—Λαμπρά, φώναξα, χαρούμενος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κόπου.—θὰ περιμένω ὅσες πῆρες θέλῃς, ἀρκεῖ νὰ μοῦ στελῇς σὲ τέλος τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σοὺ ζητῶ!...

—Δὲν θὰ περιμένῃς πολὺ, μπ' β' ἀνα.

Ἐπείστερφα λοιπὸν στὴν κατασκήνωσή μου καὶ περιμεῖνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Δυὸ πεοίργιοι ἔμποροι φειδιῶν—ἐχίδνες καὶ πύθωνες... μὲ τὸ μέτρο—ἕνα ἐξωφρενικὸ κυνήγι φειδιῶν.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ „ΕΒΔΟΜΑΣ“

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΝΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ!

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΗΣΤΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἔκτακτον ἐκδοσίμ μας, τὴν ὁποῖαν εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, καὶ ὡς οἱ πωληταὶ διελάλουν εἰς τὰ Χαντεῖα ὡς «παράρτημα: μεγὰ λαγυρονύτα εἰς τὴν Ἰσπανίαν!», θὰ ἐπληροφορήθητε ἐν ὀλίγοις τὰς θραυστάς ἀποδείξεις ληστείας ἢ ὁποῖα ἔγινον εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο ἐστιατόριον τῆς οδοῦ Πανεπιστημίου.

Σὰς δίδομεν σήμερον τὰς κἀταθι λεπτομερείας τῆς θραυστάς αὐτῆς ληστείας ἐπιδρομῆς ἀναγγέλλοντες συνάμα, πρῶτοι ἡμεῖς, ὅτι συνελήφθη καὶ ὁ δράστης, χάρις εἰς τὴν σύντονον κατὰδωξίν του.

Εἰς τὸ μέγα λοιπὸν ἐκεῖνο ἐστιατόριον τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, ὁ κόσμος ἦτο πολὺς κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ὥραν, τὴν χθεσινὴν δηλ. ποὺ ἀναφέραμε εἰς τὴν ἔκτακτον ἐκδοσίμ μας. Ἡ αἶθουσα ἦτο ὑπερλήρης καὶ ὁ θόρυβος πλὴν ὅσος, ὥστε δὲν ὑπῆρχε πλὴν θέσις δι' ἄλλον. Δὲν ἄκουε κανεὶς διαρκῶς παρὰ μόνον τὰς φωνὰς τῶν γκαρσονιῶν, ποὺ διεσπαιρόνουντο—αἱ φωναὶ—μὲ τὰς φωνὰς τῶν πελατῶν.

—Ἕνα ψητὸ στοὺς τρεῖς!...

—Μιὰ μαρίδες στοὺς ἔξη!...

—Ἕνα κατσικάρειο στοὺς τέσσερα!...

—Ρέ Σπύρο, θὰ μοῦ φέρῃς ναὶ ἢ ὅχι τὸ σπληνάντερό μου;!

—Εἶπα ὅτι περιμένω ἕνα κισουρντάν! Τί κατὰστασις εἶναι αὐτῇ κύριοι!

—Τὰ παρὰπὸνά σας εἰς τὴν διεθύνσιν, κύριος, τὸ λέγει καὶ ὁ κατάλογος!...

Οὕτως εἶχαν τὰ πράγματα, καὶ ἡ χαρὰ ἐξωγραφίζετο εἰς τὰ

πρόσωπα ὅλων, ὅταν ὁρᾶ εἰς τὸ ἐστιατόριον εἰς προσωποφῶρος ἄγνωστος, προβάλλει περιεστρόφον συστήματος Σμιθ καὶ κραυγάζει:

—Ἀκίνητοι ρε καὶ πάνω τὰ κουταλοπήρουν!...

Ὅλοι ἐσπευσαν νὰ συμμορφωθοῦν, μὲ μάλιστα κυρία, μὲ τὴν βία τῆς, δὲν εἶχε φροντίσει νὰ γλείψῃ τὸ κουτάλι.

—Ἔλα ρε βιδιό σου!—τὴν ρεβιδιό σου!—εἶπε εἰς τὸ καινούργιο τῆς καπέλλο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προκάλεσε ἀργότερα, σπαραξικαρδίου σκη-

Ὁ γκάγκστερ ὤρμησε εἰς τὴν αἶθουσαν προβάλλον τὸ περίεστρόφον του.

νάς! Ἄλλ' ἂς ἐπανεβῶμεν εἰς τὴν ληστείαν. Ὅταν ὅλοι συνεμορφώθησαν μὲ τὴν διαταγὴν τοῦ ὁ κακοῦργος, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ὤρμησε εἰς ἕνα τραπέζι ὅπου ἐκάθητο εἰς κύριος μόνος καὶ πολλὸ καλοῦ ἐξωτερικοῦ, φέρον χρυσὴν καδέναν καὶ ἄνθος εἰς τὴν κομμιδοδόχην καὶ ἀφοῦ ἐπέτελεσε τὸ ἀνύσιν ἐργὸν του, ἔσπευσε μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐστιατορίου. Φυσικὰ οἱ ἐπάλληλοι τοῦ κέντρου, βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν ἀτυφιλῶν συνελάμ-

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΣ ΑΘΛΟΣ

Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐγένετο ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου Τατοῦου ἡ ἐκκίνησις τοῦ διεθνούς ἄσσου τοῦ ἀέρος Γ. Συννεφιά διὰ τὴν μεγάλην πτήσιν Ἀθηνῶν—Β. Πόλου μετ' ἐπιστροφῆς, ἄνευ οὐδενὸς σταθμοῦ. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλον κατόρθωμα (ὅχι, παῖζουμε!); Πλήθος ἀπειρον παρίστατο κατὰ τὴν ἐκκίνησιν, μικρὰ δὲ μαθητεία προσέφερε ὠραιότατην ἀνθοδόξην ἀπὸ μυσοσιτίδας εἰς τὸν διάστημα ἀεροπόρου.

Αὐτοτυχῶς ὅμως, ὁ διάσμος ἄσσος ἠναγκάσθη νὰ προσγειωθῇ ὀλίγον ἐξωθὸν τοῦ Μενιδίου, ἕνεκα βλάβης τῆς βενζιναποθήκης του. Ὡς διεπιστώθη ἀργότερον, ὁ κ. Συννεφιάς εἶχε λησμονήσει νὰ βάλῃ βενζίνη (γὰλλιστὶ ἐσάν).

Εἰς δὴλώσεις του πρὸς τοὺς σπεύσαντας πρὸς συνάντησίν του δημοσιογράφους, ὁ κ. Συννεφιάς ἐδήλωσε:

—Εἰμαι εὐχαριστημένος, πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῆς πτήσεώς μου. Ἀῤριον θὰ συνεχίσω, καὶ ἐλπίζω τὴν φορὰν αὐτὴν νὰ φθάσω μέχρι Κολωννθοῦς!

θαναν σήμερα τὸ πρωί, κατόπιν κρατερᾶς καταδιώξεως, τὸν κακοῦργον παρὰ τὸν λόφον τοῦ Κορυθαλοῦ καὶ ἀνεγνώριζαν ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν γνωστὸν σεσημασμένον διαρρήκτην Γεωργιον Νικολάου, ἢ Γεωργίου, ἢ Περικλέους, ἢ Ἀναξάγρου, ἢ Ὀμήρου, ἢ Ἡρακλέους κτλ. Ἐρευνῆς γενομένης ἐπ' αὐτοῦ ἀνευρέθησαν ἅπαντα τὰ κλοπιμαία. Ἦσαν αὐτὰ μιὰ ὀδοντογλυφὶς ὁ χρησιμοποιοῦντος ἀκόμη καὶ ἐντελὸς καινουργῆς καὶ τὸ δοχεῖον μὲ τὴν μουστάδα! Ὁ συλληφθεὶς παρεπέμφθη ὅπου δεῖ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Τὰ διεθνή ζητήματα ὀλίγον ἐν ὑφέσει... Κι' οἱ Χαραλάμπηδες σωρὸ γλέντι ἐσθίσανε χορὸ κι' ἀφοῦ τὰ κοπάνισαν γινῆκαν ὅλοι... φέσι!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν παρ' ἀγνωστοῦ μας, διαμαρτυρομένου διὰ τὸ σκάνδαλον τῆς τελευταίας καλοκαιρίας.

Σπεύδομεν νὰ καθυστερήσωμεν τὸν φίλον ἀναγνώστην. Δὲν θὰ παραταθῇ τὸ ἀποπὸν ἐπὶ πολὺ καὶ συντόμως θὰ ἐπανεβῶμεν εἰς τὰς ὥραιας ἡμέρας τῶν κατακλυσμῶν, παγετῶν καὶ θεομηνιῶν. Εἰς τοῦτο ὑπόσχεται νὰ συμβάλῃ—τὸ κατὰ δύναμιν—καὶ ὁ «Καθημερινὴ Ἐβδομάς».

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

Μιὰ νέα ἐφεύρεσις συγκινεῖ αὐτὴν τὴν στικτὴν τὴν παγκόσμιον γνώμην. Ἐφευρέθη εἰδικὴ σαμπουνὰ διὰ τὸ τρίχωμα τῶν γάτων. Διὰ τοῦ νέου φαρμάκου τὸ τρίχωμα γίνεται λαμπρότερον καὶ πυνό-τερον. Εἰς τὴν εἰκόνα μας ἕνας χαριτωμένος γάτος δοκιμαζὸν τὴν νέαν ἐφεύρεσιν.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΤΙ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ ρινεῖ ἔπαυ

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Όταν σε μέρα θλιβερή και μαύρη
που άτέλειωτα τη δένει γερή πόρρα,
που λές και την έλπίδα πιά δε θάβει
του ήλιωφτου ή συννεφιασμένη χώρα,
που λασιωμένα οι δρόμοι είναι ποτάμια
και τα σταγιά τα ούρανια χαμηλά,
που πρόσωπα άχρωμα στ' άχνα τα τζάμια
τους άφωτους κυττούν δρόμους δειλά.

και κάνει κρύο ύγρον, ώ τόσο κρύο,
που τρέμουν οι φτωχοί δίχως φωτιά,
ή σκέψη μου γυρνάει σε μās τους δύο
και στη χωρίς συμπόνια ξενιτειά.

Κι' είμαι στην κρύα την κάμαρά μου μόνος,
στην κλίνη απ' την άρρωστέρα μου δεμένος.
Ω! 'Η θλιβερή βροχή!... Κι' όλος ο πόνος
της πλάσης είν' έντός μου μαζωμένος.

ΙΩ. ΒΡΑΝΑΣ

ΧΘΕΣ ΒΡΑΔΥ

«Ω ανθρώπινη καρδιά, ποιά είναι
ή εύτυχία σου; Μιά φευγαλέα κι'
άγύριστη στιγμή που γεννιέται
χωρίς να τη νοιώσης και χάνεται
χωρίς να την συλλογιστής».

Γκριλπάρετσερ.

Κι' ήθελε κι' επέλασε κι' αυτό, καθώς περ-
νούνε όλα... Συναντηθήκαμε χθες στον πε-
ρίπατο— είχαμε τόσο καιρό να ιδωθούμε.
Ήτανε μια βραδυά θαμνή και νοτισμένη,
ατμόσφαιρα βαρεία και θλιβερή. Τό πεζο-
δρόμιο στρωμένο με τό παράξενο χαλί κι-
τρινωμένων φύλλων, των φύλλων που ξε-
ψύχσαν...

Τά νυσταγμένα ηλεκτρικά του δρόμου
φάνταζαν νεκροκέρια. Περιφνημη σκηνοθεσία
για κάτι τό πολύ κοινό: την κηδεία μιάς
'Αγάπης!...

Τά χέρια μας άτονα έσμίχανε σ' ένα ψυ-
χρό καιρετισμό και τα χείλη μηχανικά διε-
στάλσαν σ' ένα χαμόγελο συμβατικής ευ-
γενείας. Αυό λόγια ανταλλάξαμε, λόγια γιο-
μάτα τάκτ και άβρότητα—'Ω! 'Όσο γι' αυ-
τό!...—κι' έπειτα... τίποτα πιά!...

Καθένας πήρε τό δρόμο του, πόσο αντίθε-
το ό ένας από τόν άλλο...

'Αλήθεια! Πόσο σύντομος.
Ζώ τώρα έντονα τό όνειρο αυτό, όνειρο
που έσβυσε για πάντα. Κι' όμως δε σε μι-
σώ!—Ω! αν μπορούσα...

'Ενα κομμάτι της ζωής με περιεχόμενο
στο φέμμο σπληνισμένο κι' ίσως γι' αυτό
τόσο άραιο κι' άνώτερο. 'Η πίστη στο ά-
πόλυτο.

Κάτι που σε γιομίζει, σε μεθά και στέκε-
ται αίτία για τις ύπεροχώτερες έξομήσεις.

Κάτι που σου χαρίζει στη ζωή στιγμές
πραγματικής Εύτυχίας. Στιγμές; Μά ναί!
Στιγμές! Στιγμές φευγαλέες! Τί άλλο έχει
το δικαίωμα να ποθήσει κανείς;

Σε κύτταζε να χάνεσαι στο βάθος της
δενδροστοιχίας.. Μά πώς λοιπόν να σε μι-
σήσω;

Μιά μόνο λέξη έφθασε στα χείλη μου.
Εύχαριστώ!

ΜΙΛΤΟΣ ΣΤΕΦΗΣ

ΚΑΡΑΒΙΑ

Καράβια π' άρμενίζετε, χρόνια και χρόνια
πότε σ' άκύμαντα νερά και πότε σ' άφρι-
σμένα,
έγώ κάτι έχω από σās και σεις κάτι από
μένα,
καράβια που σās έδειρε ή τρικυμία κι' ή
μπόρα...

Κι' έγώ, σε κάποια πέλαγα, ξανοίχτηκα μ'
έλπίδες.
—Μήπως δε μοιάζει κι' ή ζωή σαν θάλασσα
άπλωμένη;—

Πότε τη βλέπεις ήσυχη και πότ' άταξια-
σμένη.
Κι' είν' οι καθυμολ σαν κύματα κι' οι θλίψεις
καταιγίδες.

Κι' όλο τραβάω αδιάκοπα, δίχως κι' έγώ να
νά ξέρω,
Με σπρώχνει κάπου μακριά, μια δύναμη με-
γάλη,
κι' έγώ που πάντα νοσταλγώ, τ' άπάνεμο ά-
κρογιάλι,
τραβάω μπροστά μου, αδιάφορο, αν πάσχω
κι' ύποφέρω.

Και σās καράβια, άθώρητη μιá μοίρα, κυ-
βερνά σας.
—Μέσα στο δρόμο τόν ύγρο που πάτε, ποιός
τό ξέρει;—
Τί τάχα ν' έγραψε για σās τό μαγικό της
χέρι!
Νά γιατί μοιάζει ή ζήση μου στ' άγνωρα ρι-
ζικά σας.

ΡΙΤΣΑ ΣΠΡΑΟΥ

ΦΕΥΓΑ!

Μές στο σκοτάδι ένοιωσα τότε, τὰ φλογι-
μένα σου χείλια να μου ζητούν φιλιά.
Δειλά-δειλά μου μίλησες και μ' άρωτιστηρες
πώς μ' άγαπάς.. Και σε πίστεψα.

Και τώρα ύστερα από τόσο καιρό που μ'
έχεις κοροϊδέψει, έρχεσαι και μου ζητάς ά-
γάπη με λόγια τόσο γλυκά.

Πάλι μ' άρκίζεσαι και τὰ δάκρυα θολώ-
νουν τη ματιά σου... Μά πρέπει να ξέρεις
ότι τὰ δάκρυα δείχνουν περισσότερο την ψευ-
τιά σου... Τά χάδια σου δεν τὰ θέλω, Τ' ά-
ποστρέφομαι. Μ' έκαναν να ύποφέρω τόσο
στα παλιά... Μη περιμένεις τό σκοτισμένο
δελβίό των περασμένων μας να ξαναοίξη...
Θά γυρέσω άλλου την εύτυχία που τόσο την
πρόδωσες και άσπλαχνα. Μου γέννησες απ'
τη χαρά τόν πόνο κι' απ' την άγάπη τό μί-
σος...

Φεύγα! 'Υπάρχουν άλλοι... τρελλοί που
τά ποθήσουν τὰ σπάνια διαμάντια του κορ-
μιού σου... Πήγαυε σ' αυτούς με τό άπλό,
τό ψεύτικο 'Ναί! να τούς κάνης δούλους
σου!... Φεύγα!... και μη γάνεις τόν καιρό σου.
Τώρα που άκόμη τὰ ρόδα της άνοιξης μοσχο-
βολούν στο κορμί σου και τὰ μάτια σου
λάμπουν απ' τόν πόθο του έρωτα.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

Σημερώνει! Κι' άρχισε χαροπά τό φώς
ένα γέλοιο άπέραντο να σκορπά τριγύρω,
θείο έγερτήριο τὰ πουλιά λαλούν
στα λουλούδια, που γλυκά λές τὰ προσκα-
λούν
την αϊγή, με τ' ώριο τους, να γεμίσουν
μύρο.

Σημερώνει! Φίλημα στέλνουν άπαλό
του γυαλού, τ' άπόστερνα φωτεινά άστέρια
οι άχτίδες πρόσχαρα στο βουνό πηδούν
χτεσινές άγάτες τους για να ξαναδούν
κι' ή χαρά άπλώνεται στη ζωή άκαίρια.

Σημερώνει! Κι' έσκυψε άργοντροπαλά
και δειλά ό ξέφυρος για ν' άποχαϊδέψη
την κορούλα π' άγρυπνος παρακολουθεί
και γλυκά νανούριζε ν' άποκοιμηθή,
κόρη, πούχε τη νυχτιά άθελα μαγέψη.

Σημερώνει! Στόλισμα, πέπλο γαλανό
τά ούράνια ντύνονται, που ή μέρα στρώνει...
Μά έγώ άλλοίμονο σάν και πριν πονώ...
—τί κι' αν όλα χαίρονται μέσ' στο πρωινό;—
έχω νύχτα στην ψυχή, που δεν σημερώνει...

ΘΑΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΥΓΕΡΗΣ

CHANTE! CHANTE!...

'Η Νέλλη στο κρεβάτι της βαστούσε
και την άναπνοή της άκόμη. Οι νότες του
τραγουδιού απ' έξω και τό σιγανό άκομπα-
νιάρισμα της καθάρας, έμπαιναν απ' τις μι-
σάνοιχτες γυάλλες στ δωμάτιο και είσχω-
ρούσαν βαθειά στην ψυχή της. 'Η θερμή
φωνή του τραγουδιστή μέσα στη σιγαλιά της
καλοκαιρινής νύχτας άντηχούσε παράξενα στ
αυτιά της.

Σηκώθηκε και κόλλησε τό κορμί της στις
γυάλλες. 'Η άνάσα της έβγαυε ταραγμένη.
Νάτος ό τραγουδιστής κει, κάτω απ' τό
πυκνό φύλλωμα της άκακίας. 'Απέναντι
στο παράθυρό της. Είναι γι' αυτήν, τό ό-
ραίο τραγούδι του!! Νοιώθει μια πρωτό-
γνωρη χαρά. Κανείς δεν την είχε ποτέ άκού-
σει γλυκά λόγια...

'Η καρδιά της σκιρτά. Κι' αλήθεια! Τώ-
ρα δεν είναι άσχημη ή Νέλλη. 'Ενα φώς λές
και τη φωτίζει. 'Ενα φώς που σκεπάζει τό
άσχημο πρόσωπο...

'Η Νέλλη κυττά άχόρταγα. 'Ω! 'Ας μην
πάψω τραγουδιστή τό γλυκό σου τραγούδι!
'Ας κυλά ή φωνή του γάργαρο μέσ' στη
νύχτα. Νάξερεις πόσο καλά κάνεις, σε μιá
έπογοητευμένη καρδιά!

'Ο τραγουδιστής τελείωσε τό τραγούδι
του, και στέλνει με τό χέρι του δυό φιλιά.
'Η φτωχή Νέλλη κατακοκκινίζει και γρήγο-
ρα-γρήγορα του ανταποδίδει τόν γλυκό χα-
ριστισμό του και χάνεται από τό παράθυρο.
Πέφτει στο κρεβάτι της τρέμοντας από
χαρά και ντροπή.

Κι' ό τραγουδιστής; Αυτός ούτε είδε καν
τη φτωχή Νέλλη! Τά μάτια του δεν ξεολό-
γησαν άπό τό δειλινό παράθυρο που κάθε-
ται ή ξανθούλα φίλη!!!

ΦΕΦΗ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρδ 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνοι: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
'Εξάμηνος	» 100.—
'Ετησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαζώνος 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και
αή δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Γνωστόν-Άγνωστον. Καλό ως θέμα και
άρετικά πρωτότυπο σε ώρισμένα σημεία, ή
εκτέλεσις όμως ύστερη. Θάπρεπε να δου-
λεύετε περισσότερο τό γράψιμό σας. 'Η «'Α-
πελπισία» άτεχνη. Για ννην Πα-
παγιαννόπουλον. 'Εγκρίνεται τό Σ'
άγαπώ». Ε. Π. Κ. Δεν μās ικανοποίησε τό
'Εύρισκε». Τό «'Ονειροπολούμε» έδημοσιεύθη
όπως θά είδατε ήδη. Ζαφείρη Ζα-
φειρίου. Λίγο διόρθωμα θέλει άκόμα,
ένα προσεχτικό τελειωτικό «χτένισμα» για
να γίνη δημοσιεύσιμο. 'Αν μπορείτε να τό
διορθώσετε, ιδίως προς τό τέ-
λος, μās τό ξαναστέλλετε.
Στήβεν Μαυρόδη. Πολύ
σχοινοτενείς οι φράσεις σας
και γενικά τό γράψιμό σας δυ-
στρογτό. Κά ο υ-Μ πό ή, Πρέ-
βξαν. 'Η διεύθυνσις της Γαλ-
λικής Προσβείας είναι: Λεωφό-
ρος Βασιλίσσης Σοφίας 7 Αθή-
νας. 'Όσον άπορά τό πώς θά
γράψετε, δεν έρχομε να σας ύ-
ποδείξωμε τίποτα. Θά παρακα-
λέσετε να σας δώσουν τās πλη-
ροφορίας που θέλετε κι' έπι-
λέξωμε ότι θά σας άπαντήσουν.
Γεώργιον Ν. Πουρνά-
ραν. Καλούσιμο τό θέμα του,
μά τό γράψιμό σας δεν είναι
στρογτό. 'Ισως αν τό δουλέψετε
άκόμη με άρετική προσηγή να
γίνη δημοσιεύσιμο. Θά κην
Ραυμόν. 'Εγκρίνεται ή «Θά-
λασσα». Τό «Βασυνό» άδούλευ-
το. Δεν σας γράψαμε να περάσε-
τε γιατί δεν έ'ομε τακτικές ώ-
ρες και μπορεί να κάνετε άδύ-
κα τόν κόπο. 'Απαντούμε πάν-
τοτε διά της στήλης των «Με-
ταξύ μας». 'Αδελφ. 'Αμπέ-
πα. 'Οχι δημοσιεύσιμο τό πεζό
σας. Κοινοτοπίες που έ'ουν
γρήγη νίκες σωρές. Σ. Ταμ-
πακίαν. Τό «'Απαιτητική»
Βράδυ... ή θά δη-
μοσιευθή. 'Η «'Εφ'αλτικη

νύχτα» άτεχνη, με άποτυχημένες ρίμες και
λανθασμένο μέτρο. Κώσαν 'Αρχάν.
'Ο «πόθος του ποιητή» πολύ στεγνά γραμ-
μένος και χωρίς μουσικότητα. Τό «'Όταν ή
νύχτα μās σκεπάζει» έχει άρετικά σημεία πο-
λύ καλά. Στο σύνολο όμως έχει φλυαρίες
και κάποια άνομοιομορφία στο γράψιμο.
Θάπρεπε να είναι τέλει για να του διαθέ-
σωμε τόσο χώρο. Στείλτε μας κάτι συντο-
μότερο. Νέλλη Νίβαν. Τό τελευταίο
σας δεν μās ικανοποίησε. Πολύ στομφώδες
και ρητορικό. Β. Σ. Πρέβεζαν. Για
πρωτόλειο δεν είναι πολύ άσχημο. 'Όμως
τό θέμα που διαλέξατε είναι φοβερά κοινό-
τοπο. Ήρθε τίποτα πιο πρωτότυπο. 'Αχιλ-
λέα Καργάδον. 'Ο καθείς είναι ελεύθε-
ρος να έχη τη γνώμη του. Κι' έμεις έχομε
έντελώς αντίθετη γνώμη από την δική σας
και του φίλου σας ποιητού που άναφέ-
ρετε. 'Εχετε μεγάλο λάθος αν νομίζετε ότι
έξετάζωμε τὰ άποστελλόμενα μόνο τεχνικώς
και δεν έμβιβάζωμε στα νοήματά των. Δη-
μοσιεύωμε έδώ τό ποιήμα σας «Συντομία»
και φανταζόμαστε ότι κανείς ελληνο-
νής άνθρώπου που ξέρει από ποίηση δεν
είναι δυνατόν να τό βρή καλό:

Θαρώ πως όλα έσβυσαν όνειρα κι' έλπίδες
όλα για μένα χάθηκαν όλα για μένα σβύνουν,
όπως του ήλιου οι στερνές σβύνουν άχτίδες,
και στο γοργό τους πέραςμα τί θλίψη μόνο
αφίνουν.

'Η θλίψη πιά μ' άπόμεινε απ' ότι είχα πο-
θήσει
σ' αυτή την πρόσκαιρη ζωή που μ' έρριξε ή
τύχη.

Γιατί να ζω πιά δυστυχής σ' αυτή έδώ τη
φύσι,

άσπυ τόσο στη ζωή έχω...άποτύχει;...

Σε κάποια άρχια έρημικά θά πά για ν' ά-
κοιμηθώ.
μακριά απ' του κόσμου τη βοή στής φύσης
την έρήμια,
με σύντροφο τόν ουρανό εκεί θά ξεψυχίσω,
αφ' όλα για με γυμρίστηκαν έγιναν συν-
τρίμια!...

Και ό έπεικότερος κριτής, αν σας κρίνη

Εκδόσεις

«Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ. ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΕΝΑ
ΒΙΒΛΙΟ»

Εκυκλοφόρησε σε περιποιημένη έκδοση
ένα πρωτότυπον και ενδιαφέρον μυθιστόρη-
μα του κ. Νικ. Τερζή με τόν τίτλο: «'Ο κύ-
ριος Χ. διαβάει ένα βιβλίο».

Πωλείται σ' όλα τὰ βιβλιοπωλεία αντί
δρ. 15.

ελλικρινώς, δεν θά έχη γνώμη διαφορετική
από τη δική μας Β. Θ. Μέτριο τό τελευταίο
σας. Τό τέταρτο και τό πέμπτο τετράστιχο
πρό πάντων έντελώς προχειρογραμμένα. Γι-
ώργιον Δασκαλάκην. Σχετικά καλύ-
τερο τό «Είσαι στη σκέψη μου... κι' αυτό
όμως όχι δημοσιεύσιμο. Λιλίαν Πρά-
πα. 'Οχι έπιτυχημένο τό ποιήμα σας, δυσ-
τυχώς. Πολύ άφελές και παιδιαστικό. 'Ε-
κτός αυτών και ή ρίμα του είναι άτυχής.
Ρέναν Τ. 'Εγκρίνεται τό «Είμαι άγάπες»
και θά δημοσιευθή με τη σειρά του. Γεώρ-
γιον Κορυούλουμ άτην. 'Εγκρίνε-
ται τό «Ζωή και πόνος». Τό άλλο άποτυχη-
μένο. Α. Κ. Δυό-τρεις φράσεις κιλές μα
στο σύνολο κοινά και τετριμμένα πράγματα.
'Αδαμάντιον Πάνον. Πολλές φλυα-
ρίες κι' επαναλήψεις έχει τό τελευταίο πε-
ζό που μās στείλατε. Πρέπει ναγυτε περισ-
σότερες άπαιτήσεις από τόν έαυτό σας. Για
τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Αυτή είναι ΕΠΙΤΥΧΙΑ

να έρθε την πούδρα που ηγαινει στον τύπο σας. Γι' αυτό ζητείτε την Μυστι-
κου Πούδρα και τό Κομπάκ Μυστικουμ σύμφωνα με τόν πίνακα του Σέρκ
που εύρίσκεται εις όλα τὰ Καταστήματα και σας λέγει ποιός συνδυασμός
που εύρισκxται στην έπιδερμίδα σας, τὰ μαλλιά και τὰ μάτια σας. 'Η
ηγαινει καλύτερα στην έπιδερμίδα σας, τὰ μαλλιά και τὰ μάτια σας. 'Η
πούδρα Mystikism του Σέρκ στρώνει τόσο καλώς στην έπιδερμίδα σας, ώστε
αποφασίζονται μ' αυτήν. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτιά των Δρ. 80. και
Δρ. 40. Έναντι 3δρχ. γραμμήσου άποστέλ-
λεται δείγμα πούδρας & κομπάκ.
Γεν. Αντ.: Οίκος Π. Ι. Μαγκριώτη
Ερμού - Νίκης 10. Αθήνας

**Πούδρα
Mystikism**

SCHERK

Η Λοσιόν προσώπου Scherk έξοικονο-
μεί τό δειγματικό έμφανεί τό πρόσωπο
Ζητήστε φυλλάδιο των όρχων 90. και 55.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου ιατρού της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστριές μας θέλουν εκτενεστέρα απάντηση ως γράφουν το ίδιο έσωκλείοντας και την αμοιβήν εις ταχυδρομικήν επίταγήν (δρ. 50).

Άλκκ.— Διευθυντής της Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγερ είναι ο κ. Σάμ Γκόλντγουϊν. Η διευθύνσις του είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, California, U. S. A.

Π. Θ. Π. Παύληθα. Το καλλίτερο πούχετε να κάνετε είναι να κάνετε μερικώς ενέσεις εμβολίου Τριχοφυτίνης. Επίσης να πλένετε το πρόσωπο δυο φορές την εβδομάδα με καλό σαπούνι συμπλημέ.

Μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα θεραπευθήτε καλλίτερα και θα σταματήσετε την επέκτασιν.

Μπεμπέκα. 'Ηράκλειον Κρήτης. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια και για την εμπιστοσύνη σας. Κάθε μέρα ή μαμά σας με μια δούρτσά των δοντιών βρεγμένη με το παρακάτω φάρμακο, ως περνά τις άσπρες τρίχες των μαλλιών. 'Αν και το φάρμακο αυτό καθώς θα ήθετε είναι

κίτρινο, έντοτοις ύστερα από μικρή χρήση θα σκορφήν τα μαλλιά, χωρίς να παρουσιάξη κανένα από τους κινδύνους των βαφών. Να τ' ανακατών μονάχα καλά πρὸς της χρήσεως. Συγχρόνως είναι και δυναμωτικό.

Chlorure d' ammonium	1,50	gr.
Acetate de plomb	1,30	>
Fleurs de soufre	1,80	>
Alcool pur	20	>
Glycerine	40	>
Eau de roses	200	>
Pilocarpine	0,20	cent

Για το ζήτημα της αδελφής σας πρέπει να μου γράψετε αν είναι τακτική. Για το δικό σας ζήτημα σας συμβουλεύω να μη χάσετε το φυσικό χρώμα γιατί θα ήθετε τα μαλλιά σας σε λίγο με διάφορα χρώματα.

Ε. Π. 'Αρ. Βεβαίως το να μη προστατεύετε καθόλου το δέρμα σας είναι θλαβερό, αλλά πάντως είναι ωφέλιμότερο από ό,τι κάνουν μερικώς πού χρησιμοποιούν θλαβερά καλλυντικά και συγχρόνως τ' αλλάζουν συχνά. Πολύ καλά κάνετε να μη χρησιμοποιήτε σαπούνι. Ν' ακολουθήσετε την εξής τακτική. Πρωί και βράδυ πλύσιμο με μόλις χλιαρό νερό. Κατόπι αν είσθε μελαγχροινή μ' ένα θαμβάκι βουτηγμένο σε μόλις χλιαρό και άραιότατο στο χρώμα της ανοικτής ρετίνας— χαμομηλόνερο να περνάτε όλο το πρόσωπο. Κατόπι αφού τ' αφήσετε να στεγνώσει μόνο του να περνάτε όλο το πρόσωπο μ' ένα θαμβάκι βουτηγμένο στην κάτω θι άγνή λωσίων.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΟΤΙΓΙΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΒΙΒΗ ΠΑΪΖΗ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ
ΠΩΛΗΣΙΣ

ΟΔΟΣ ΙΑΣΩΝΟΣ 8

ΛΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Eau de fleurs d' orange	12	gr.
Teinture de benjoin	2,5	>
Glycerine	5	>

Το άσπράδι τ' αγγού δυο φορές την εβδομάδα, ούδέποτε δέ να τὸ ξεχνάτε.

Α. Δ. Μ. Βραχάτι. 'Απαντούμε ιδιαιτέρως και λεπτομερώς στην διεύθυνσή σας, σύμφωνα με την επιθυμίαν σας.

ΛΟΡΑ

ΔΩΣΑΤΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΑΦΙΔΑ
ΕΙΝΕ Η ΠΙΟ ΘΕΡΜΑΝΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Σ.Ο.

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΣΤΑΦΥΛΟΣΤΕΚΗΡΟΝ: ΚΟΡΙΝΘΟΣ 21 ΤΗΛ. 42-155

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: ΛΙΠΕΔΩΝ 21, ΤΗΛΕΦ. 40-542

ΚΑΤΕΡΓΕΙΕΣ ΣΤΑΦΙΔΩΝ: ΚΟΡΙΝΘΟΣ 21Α

ΕΝ ΡΟΗΝΑΙ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 27, ΤΗΛ. 1-419

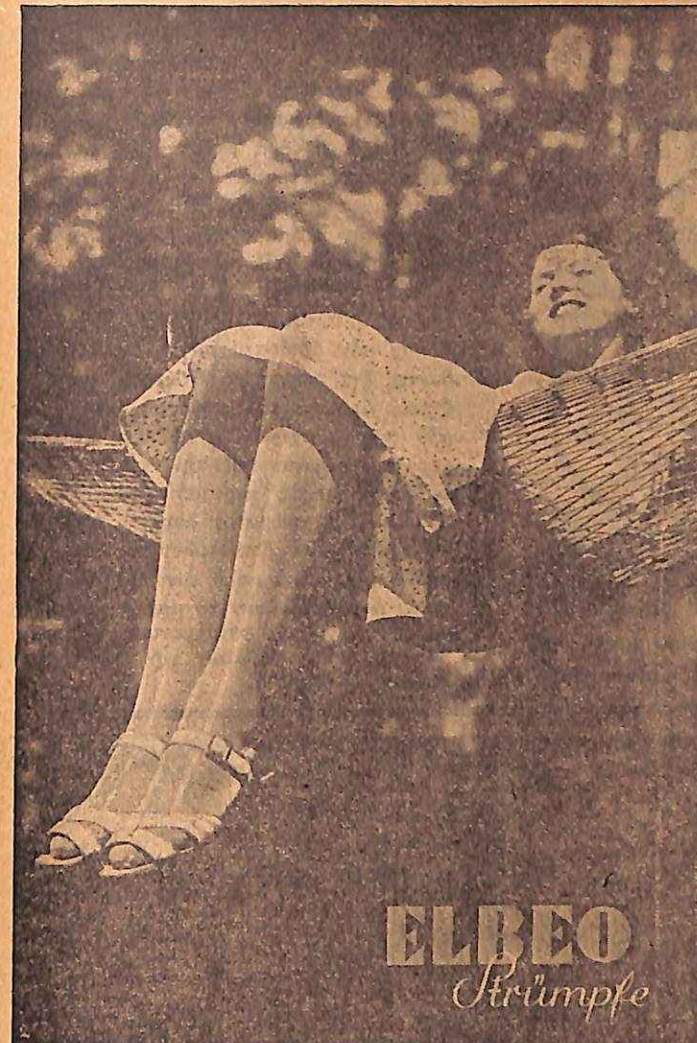

"ΜΗΝΥΤΩΡ."

ΟΣΟΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΟΡΟΙ
ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΤΟΣΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟ-
ΤΕΡΟΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΟΨΙΣ

Αυτό το αποτέλεσμα φέρει ή κρέμα NIVEA, το νέον και άριστον προϊόν της καλλυντικής έπιστήμης. Η κρέμα NIVEA προσάγει εις τους ιστούς του δέρματος τας ουσίας δια των οποίων το δέρμα τρέφεται και αναζωογονείται. Γηραιά, εφαρμμένα κύτταρα εξαφανίζονται, αντικαθισταμένα δια νέων. Ρυτίδες, πτυχαι και λεκέδες του δέρματος εξαλείφονται, το δέρμα τεντώνει και γίνεται λείον και μαλακόν. Έμφανίζεται δροσισμὸν, τρυφερόν, άνθηρόν και καθαρὸν σάν ζωγραφία. Το δέρμα ότε άποκτά μίαν θαυμασίαν όψιν

λὼλεϊται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία
ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΥΤΙΟΝ 8,50 ΔΡΧ.
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ " 15 " "
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ " 30 " "

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ ELBEO, ΕΙΝΑΙ
ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. ΠΑΝΤΟ-
ΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡ-
ΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ,

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ Α-
ΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ,

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΕΩΣ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑΙ ΚΑΛ-
ΤΣΑΙ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ
ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΣΧΕΔΙΑ, ΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΕ-
ΡΕΩΤΕΡΑ ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ
ΜΑΡΚΑΣ ELBEO

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΑΛΙΣΟΝ ΕΛΒΕΟ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΔΑΛΕΓΚΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής απευθυνομένης εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τὸν 'Ιατρόν», οιανδήποτε Ιατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλείται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος, νὰ περιγράψῃ δηλαδὴ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρων δι' ἐπιστολὴς ἀπάντησιν, ἄς γράφουν ἀπ' εὐθείας στὸν ἱατρόν μας κ. Λουκᾶν Δημητριάδην 14 ὁδὸς 'Αγ. Δημητρίου (πάρκοδος Εὐριπίδου).

Ὁ ἱατρός τῆς «Εβδομάδος» δέχεται τοὺς ἐχόντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του ἀναγνώστας μας καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς, 6—7 μ. μ. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον νὰ τοῦ δηλώουν τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἔγραψαν.

Νομίδην, Κουτσικάρη. Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω τί ἀκριβῶς ἔχετε. Τὸ μόνον πού ξέρω στὴν προκειμένη περίπτωσιν εἶναι τοῦτο καὶ μόνο: τὸ ἀνάστημα μόνο του θὰ γίνῃ ὅσο νί-νη, τὸ πῶς αὐξήσεως του δὲν ὑπάρχει, ἄλλωστε δὲν εἶσθε καὶ νάνος. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲ ἔχετε ἀκόμα περιθώριον δύο ἐτῶν, καὶ μπορεῖ νὰ αὐξηθῇ ἀκόμη κατὰ τι. Μὴν κάθεσθε λοιπὸν καὶ σκέπτεσθε αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ εἶναι τόσο δύσκολη καὶ ἔχετε φαντάζομαι τόσα ἄλλα νὰ σκεσθῆτε πρὸς πραγματικὰ καὶ πρὸς ὀφείματα. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλὴ πού ἔχω νὰ σᾶς δώσω. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ἑ-

Τὸ φάρμακον εἶναι ΑΙ ΜΟΘΕΡΟΙΔΙΝ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ μού ἔναγκαζατε γιὰ τὴν κατάστασιν καὶ σᾶς ἀπαντῶ καὶ πάλιν.

Γεώργιον Τάγαρην. Ἐφόσον ὅλοι οἱ ἱατροὶ πού ἐπισκεφθήκατε σᾶς εἶπαν ὅτι δὲν παρουσιάζει τίποτα τὸ παιδί παρὰ μόνον τὴν ἀμυγδαλὴν λι-

σω ἐκκρίσεων μπορεῖτε νὰ πάρετε Ἀνδροστίνην σὲ κομπιμέ. Θὰ παίρνετε 4 τὴν ἡμέρα. Ἐπίσης καλὸν εἶναι νὰ κάμνετε καὶ λίγην σουηδικὴν γυμναστική.

Στραϊδίτα. Τὰ ἄλατα πού παρουσιάζονται στὰ οὖρα σας δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχοῦν καὶ πολὺ. Μπορεῖτε καλλίστα νὰ τὰ περιορίσετε στὸ ἐλάχιστον ἀποφεύγοντας τὰ πολλὰ κρέατα καὶ μάλιστα τὰ θωρινά. Ἐπίσης νὰ πάρετε λίγο νερὸ Πλατυστόμου θερμῆς πηγῆς καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ πίνετε ἕνα ὡς δύο μπουκάλια τὴν ἐβδομάδα, παίρνοντας δύο ποτῆρια τοῦ νεροῦ τὴν ἡμέρα. Ἄν δὲ τυχόν, πράγμα πού δὲν πιστεύω, ἐξακολουθοῦν τότε μού ἔναγκαζατε.

Χρηστίδην, Κωνσταντίνον. Ἐφόσον τὸ φαινόμενον αὐτὸ περιορίζεται μοναχὰ στὸ λαμπρὸν ἄλλας συνεπείας δηλ. ἐξώφθαλμον καὶ ταχυκαρδία τὸ δὲ πρῶτο δὲν ἔχει περιοσέψει, τότε ἄς συνεχίσῃ τὸ φάρμακον πού τῆς ἔδωκε ὁ ἱατρός τῆς καὶ ἐναλλάξ κάθε δέκα μέρες ἄς παίρνῃ καὶ ἀπὸ τὸ φάρμακον πού τῆς γράφω παρακάτω δύο κουταλιᾶς τῆς κομπιμέ τὴν ἡμέρα. Ἡ ἀντινοθεραπεία ἐνδείκνυται στὴν προκειμένη περίπτωσιν, ἀλλὰ καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἐρευνηθοῦν τὰ αἷτα τοῦ φαινομένου, γιὰ εἶναι διάφορα τὰ αἷτα πού τὸ προκαλοῦν πάντως δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας γιὰ ἀσφαλῶς αὐτὸ θὰ ὑποχωρήσῃ.

Τὸ φάρμακον εἶναι ΑΙ ΜΟΘΕΡΟΙΔΙΝ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ μού ἔναγκαζατε γιὰ τὴν κατάστασιν καὶ σᾶς ἀπαντῶ καὶ πάλιν.

Γεώργιον Τάγαρην. Ἐφόσον ὅλοι οἱ ἱατροὶ πού ἐπισκεφθήκατε σᾶς εἶπαν ὅτι δὲν παρουσιάζει τίποτα τὸ παιδί παρὰ μόνον τὴν ἀμυγδαλὴν λι-

Θαυμάζουμε τὰ ὠραία μαλλιά!

ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι περιποιημένα. Ἡ σωστή περιποίησις εἶναι ἀπλή: μιά φορά τὴν ἐβδομάδα λούσιμο μὲ τὸ Σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ (Tête-Noire) Κάθε φάκελλος περιέχει καὶ τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΛΑ» πού δίνει στὰ μαλλιά φυσικὴ γυαλὸδα, ὑγεία καὶ τὰ διατηρεῖ πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδῶν σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ τὰ σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

2 εἰδῶν: Shampooan καὶ Shampooas

ΔΡΧΜ 12,50

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

γο διωγόμενες τότε ασφαλώς πρέπει να δο-
ποδοθή το πράγμα στις άμυνάδες. Από τό-
σο μακριά δέδια δεν μπορώ να συστήσω
εις άφαιρέσει των άμυνάδων, σάς λέγω ο-
μως κάτι το οποίο ασφαλώς θα ωφελήσει.
Είναι αυτό το ξυμωθέντα έμβόλια του Ια-
τρού Κόμη. Μπορείτε να τα προμηθευθήτε
γράφοντας στον ίδιο, 'Ακαδημίας 72 και
στέλνοντας το αντίτιμον. Είναι ο μόνος τρέ-
πος να απαλλαγή από την ιστορίαν αυτήν
το παιδί.

Χάνια. Γράψατε τόσα πολλά και ξεγά-
σατε το σπουδαιότερο. Τι έννοείτε; 'Εφ'
δσον δεν έχει προηγηθή καμιά άμαρτωλή
πράξη τότε πρέπει ναείναι να σκεφθί σαν τί
είναι αυτό. 'Αν προηγηθή όμως αυτό έννο-
είται ότι τα πράγματα είναι άλλως διόλου
διαφορετικά. 'Αν θέλετε να σταματήση
πραγματικά το κακό, σάς συμβουλεύω χωρίς
να σκεφθήτε τίποτε και χωρίς τον φόβο ότι
πρόκειται να επιβαρυνθήτε με τίποτε, να με
επισκεφθήτε στο 'Ιατρείο μου τις ώρες που
βρίσκομαι εκεί και να μου τα πείτε όλα αυ-
τά προφορικά για να αντίληφθώ περί τί-
νος άκριβώς πρόκειται, και να σάς εξηγη-
ρήσω πραγματικά. Γιατί οτιδήποτε και να
σας γράψω απ' έδω θα είναι κόπος χαμένος
χωρίς θετικόν αποτέλεσμα. 'Όστε δεν έχετε
παρά να αποφασίσετε και είμαι πρόθυμος.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν τον α-
λόν τρέπον. Δεν γνωρίζει άποτυχία και

θα σάς δώση έτσι μαγευτικόν χρώμα νέας
κόρης όπου θα κάνει τας φίλας σας να σάς
θαυμάζουν και να σάς ζηλεύουν. 'Απλώσατε
προσεκτικά επί του προσώπου σας και του
λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν χρώματος
λευκού (μη λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθή-
τε έλαφρά πούδρα παίρνοντας κατά προτί-
μην την πούδραν Τοκαλόν, ή οποία
είναι κατασκευασμένη διά να χρησιμοποιή-
ται με την Κρέμα αυτή. 'Η άλλαγή όπου θα
παρατηρήσητε εις τον καθρέπτην θα σάς
εκπλήξη. 'Η Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος
λευκού άπλώνεται επ' όλονλήρου του προ-
σώπου σαν άδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δι-
δοντας ένα μαγευτικό βελούτο, επιτρέπει το
ένιαίο άπλωμα της πούδρας, την έμποδίζει
από του να σχηματίη πλάκας και άνομοί-
μορφα στρώματα και την κάνει να κρατά
έσσευαρος φορές περισσότερο. 'Η Κρέμα
Τοκαλόν χρώματος λευκού, περιέχει κρέ-
μα φρέσκη και έλαιόλαδον προαναμιγμένα
καθώς και ύλικά πολύ τονωτικά και λευκαν-
τικά. Αυτά διαλύουν τα μαύρα στίγματα, συ-
σφίγγουν τους διεσταλμένους πόρους, λευ-
καίνουν και γλυκαίνουν την πιό σκούρα και
σκληρά επιδερμίδα.

NOVINA ΦΩΝΗ

CREMES
POUDRES
LAIT

Καλλυντικά μέ
έπιστημονικήν βάσιν

ΑΡΤΕΜΙΣ ΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 15
ΤΗΛ. 22.136

Ειδικευθείσα εις
Παρισίους επί δι-
ετών.

Ενρίσκονται και τα καλλύτερα Φαρμακεία και Μυροπωλεία

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εις την νέαν αυτού κα-
τοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμ.
Μπενάκη και Μαυροκοράτου 6,
από 4-6 μ.μ. Τηλ. 29.562
Χείρ Φωτοβιολογολόγος

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίους. Έ-
ξέτασις και δι' άπίνων PON-
TKEN 'Ακαδημίας και Ιππο-
κράτους 19 6

Εγγυώμεθα ότι
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
τα δερματίζονται...

..Μιά για πάντα
μόνον δι'όλων
ένέσεων του Ιατρού
Άλεξ. Κόμη
'Ακαδημίας 70δ
τηλέφ. 28.122

GEN. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
οδός ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1δ
τηλέφ. 23.434

ATELIER
RIS
ΤΗΛΕΦ. 21.000

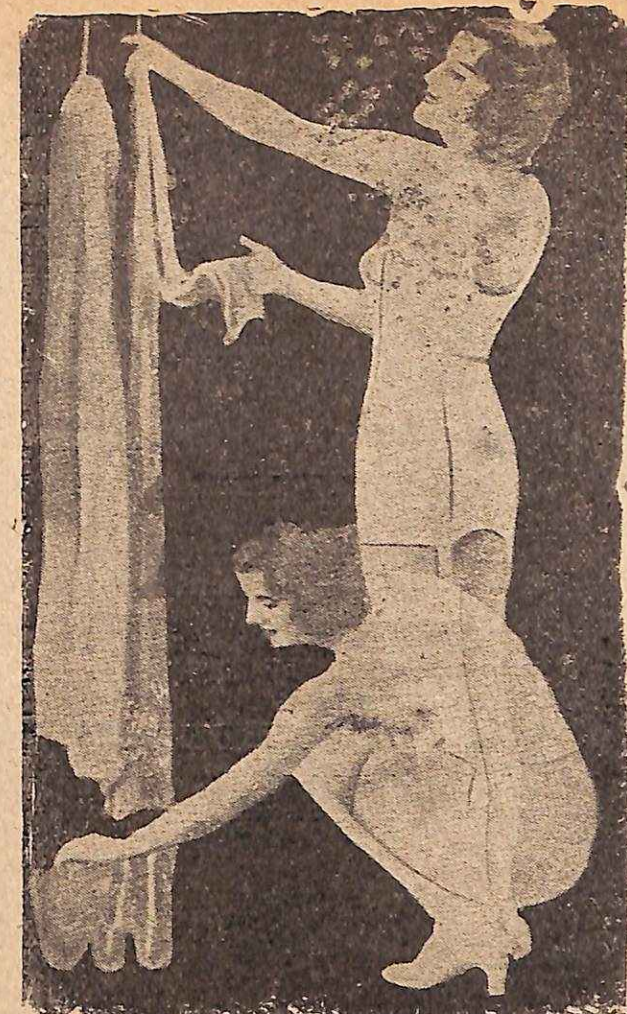
Vaccin de Staphylococcus
fermenté du
DR. ALEX. KOMIS

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Έάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και
να διατηρήσείτε τας γραμμάς σας, δοκιμά-
σατε τα τελευταία μόδελλα των ΖΩΝΩΝ--
ΚΟΡΣΕΔΩΝ—ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου
οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ έφαρμόζουν σαν
γάντι έντελώς άδιόρατα και χωρίς μπανέλλες.

Μιά δοκιμή θα σάς πείση.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Η ΚΛΟΣΤΗ
ΚΙΘΑΡΑΣ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ...

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Υ-
ΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤ-
ΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΗ
ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ **Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ**
ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ
Παραπλεύρως του Κινηματογράφου «Αττικόν»

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα ύγιής και φρέσκια σαν την άνοιξιά-
τική δροσιά όταν πίνει το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Είναι μοναδικό διά την ά κίνδυνο ελάττωσι του πά-
χους και διατηρεί το σώμα λεπτό και εύκλειστο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΥΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τό ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμήμα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιόν ἐφαμίλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν.

Διαθέτομεν προσωπικόν εἰδικῶς μορφωθέν εἰς Γαλλικοὺς Οἴκους καὶ τὰς πρώτας ὕλεις (Essences) τὰς εἰσάγομεν ἐκ Γαλλίας Φυσικὰς πάντοτε.

Εἴτε εἰς χῶμα, εἴτε εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως εὐρίσκετε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιόν παρεμβάσας εἰς ἀξίαν καὶ γούστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὰς ἐξαιρετικὰς μας Κολώνιες Athenia κ.λ.π.

Τό φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα création γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μοντερνισμό. Καὶ τὸ νέο μας ἄρωμα Eternel Printemps ποὺ θυμίζει τὴν αἰωνίαν ἀνοιξιν.

Τὰ Κιου-Νουκ καὶ Eternel Printemps εὐρίσκονται σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα κομψὰ φιαλίδια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ